...citeşte mai mult

Revista Presei de Carte

www.revistapreseidecarte.ro
Nr.3 / Mai 2015

Lansări de carte şi interviuri

realizate la Bookfest 2014, Gaudeamus 2014 şi Expoziția Arhitectura Interbelică în Bucureşti

Lansarea volumul *"Tranziția. Primii 25 de ani"* *Alina Mungiu-Pipidi* în dialog cu *Vartan Arachelian*

Interviu cu **Președintele Klaus Iohannis**

Lansarea volumului **"O idee care ne sucește mințile"** autori **Pleșu, Liiceanu, Patapi**

Interviu cu **Academician Răzvan Teodorescu**

Aktis tipografie ambalaje www.aktis.ro
Editura și tipografia digitală pim
ROM KUVERT

Visual
Communication
Department

Serving your success. europapier

Hârtii neadezive
- Hârtii satinate
- Hârtii foto
- Hârtii speciale
- Hârtii lucioase/mate

Folii autoadezive
- autocolante PVC lucioase/mate
- autocolante PVC monomerice/polimerice
- autocolante colorate
- folii de laminare

Materiale flexibile
- frontlit banner
- backlit banner
- blockout banner
- mesh

Europapier România lansează Visual Communication Department !

Noul departament se va ocupa cu vânzarea de materiale imprimabile digital pentru industria publicitară.
Materialele comercializate de Europapier România sunt materiale fabricate în Europa şi garantează o calitate superioară.
Pentru mai multe detalii, vă rugăm să contactaţi echipa de vânzări Europapier România!

EUROPAPIER ROMÂNIA SRL - Sediul central
A1 Park Industrial - Hala F1
Sat Dragomireşti - Deal, Comuna Dragomireşti - Vale
077096, Judeţul Ilfov
Autostrada Bucureşti - Piteşti Km. 13
Tel: (+40/21) 352 56 05

EUROPAPIER ROMÂNIA SRL - Filiala CLUJ
Strada Orăştiei nr.10
Parc Logistic Transilvania, Hala 34D
400398, Cluj-Napoca, Judeţul Cluj
Tel: (+40/264) 442 236; (+40/264) 406 155

EUROPAPIER ROMÂNIA SRL - Filiala IAŞI
Strada Chişinăului nr.35
700178, Iaşi,
Judeţul Iaşi
Tel: (+40/232) 250 092

Editorial

Anul electoral 2014 a generat o Propagandă/Informare pentru cetăţenii români de pretutindeni la un nivel fără precedent în istoria României.
Astfel, pentru prima dată în istoria postdecembristă alături de presa scrisă, cărţi, radiouri, televiziuni, unele chiar dedicate 100% unor cauze, a intrat în competiţie INTERNETUL prin ramura sa "de măslini"- FACEBOOK-ul.
Conform părerilor unanim exprimate de jurnalişti, dar şi de către specialiştii în comunicare, anul trecut am avut parte şi de cea mai "colorată/murdară" promovare din ultimii 25 de ani, fapt care a dus şi la o participare mai scăzută a votanţilor în primul tur al alegerilor prezidenţiale.

Turul doi al alegerilor a însemnat însă din nou, după patru ani, scoaterea din mânecă a "Asului Norocos" cu numele de cod "votanţii din străinătate".
Dacă acum patru ani am avut de-a face cu "votanţii de tip Speedy Gonzales" care generau recorduri de mii de voturi/oră în doar câteva cabine de vot, acum, la patru ani distanţă, manevra în mod clar nu mai putea fi pusă în practică similar, pentru că ştim cu toţii - ulciorul nu merge de multe ori la apă, motiv pentru care s-a pus în practică o nouă "surpriză combinată" care a oscilat între propaganda cu: "oropsiţii votanţi din străinătate" şi "plânsul caragialesc actualizat în 2004 al tuturor partidelor decimate de microbul dragostei faţă de democraţia şi bogăţiile din ţărişoara lor".
Punerea în scenă a "promovării plânsului electoral 2014" pentru democraţia şi bogăţiile ţărişoarei nu s-a mai făcut doar la televiziuni ci şi pe INTERNET, în special pe FACEBOOK.
Deşi s-au înfiinţat noi televiziuni declarate neutre la început, dar nu chiar...., iar unele ziare au devenit chiar studiouri de ştiri comentate on-line, surpriza a venit totuşi din on-line, prin FACEBOOK-ul lui Mark Zuckerberg, care - SURPRIZĂ - poate fi controlat "doar" de cei care îl administrează - adică 100% din afara României.

ŞAH şi MAT - dar a meritat oare această deconspirare tehnologică - a meritat oare o asemenea "demonstraţie de forţă a tehnologiei on-line de INFORMARE" tocmai pentru România?
Sau momentul conjuncturii geo-strategice din jurul României anului 2014, un adevărat "Triunghi al Bermudelor - Ucraina/Ungaria/Grecia" a fost şi este adevărata miză a menţinerii României ca factor de stabilitate?

În paralel, Grecia a furnizat după 3300 de ani SURPRIZA anihilării temporare a TROIANULUI Financiar EURO.
Practic a lăsat "Banca Central Europeană/Germania în principal" să pătrundă cu Troianul Financiar al Împrumuturilor Ieftine în Grecia, iar acum încearcă/ameninţă cu ieşirea din Zona Euro sau cere reactualizarea şi echivalarea datoriei către UE/Germania cu daunele din Al Doilea Război Mondial.
Se pare că UE ar fi uitat, cel puţin pentru moment, cine a inventat TROIANUL acum 3300 de ani!
Folosirea Troianului contra grecilor - este ca şi cum ai încerca să-l învingi pe "Mark Zuckerberg" în alegeri făcându-ţi reclamă pe Facebook-ul lui.
Sau poate U.E. deţine şi ea o Tehnologie FINANCIARĂ Antică FENICIANĂ şi secretă faţă de Grecia, moştenită/achiziţionată poate tocmai de la urmaşii Fenicienilor Mondiali Internaţionali?

Se anunţă astfel un duel de Oscar la nivel U.E. + G8 între "cultura financiară greacă" şi "cultura financiară feniciană".
Cu siguranţă un cuvânt greu îl vor avea şi cultura economică-financiară-militară începând cu cea de la Londra care se declară oficial o "simpatizantă a poziţiei strategice a Greciei" încă de pe vremea Reginei Victoria şi ajungând până la Moscova cea de pe vremea Ţarilor şi până astăzi.
Astfel, sintagma "bătăile de aripi ale unui fluture" care pot " genera sau anula un viitor tsunami financiar" asemănător celui din Thailanda, din 1997, este şi va rămâne valabilă pentru totdeauna.

În schimb, în România, după dezastrul economic creat de Troianul Financiar al Împrumuturilor Ieftine, noi neavând experienţa grecilor care au inventat TROIANUL, următoarele victime directe au fost şi sunt reprezentate de o mare parte a noii clase politice.
Alături de ei se află şi o parte din oamenii de afaceri care au reuşit iniţial să se menţină pe o anumită linie financiară rezonabilă, chiar şi după criza 2007/2008, dar care încep să cadă şi ei victime colaborărilor cu politicienii români pe de o parte şi corporaţiilor străine pe de altă parte.
Acestea se întâmplă şi datorită existenţei în România a unor legi depăşite în care limita dintre legalitatea "businessului modern bazat pe lobby" şi deci pe "Generarea / Acceptarea de Influenţă" sunt anacronice şi în mod evident împotriva oamenilor de afaceri români.
Cadrul legal al "businessului corect" fiind definit sumar în legislaţia românească este favorabil doar pătrunderii excesive şi necontrolate a capitalului străin şi a corporaţiilor.
Oameni de afaceri şi chiar şi politicienii români nu au nevoie de un zid penibil de imunitate parlamentară, ci au nevoie de legi moderne de business pentru că "noul business la nivel mondial se bazează fundamental pe lobby şi pe Generarea/Acceptarea de Influenţă", similar cu ceea ce a făcut Grecia contra intrărilor excesive de capital necontrolat din U.E.
Rămâne de văzut dacă Legislativul şi Executivul vor upgrada URGENT atât LEGISLAŢIA cât şi metehnele locale, aliniindu-se astfel la realităţile "businessului actual de tip lobby" bazat pe "Generarea şi Acceptarea de Influenţă".

Virgiliu Vasile Hodorogea

Interviu cu **Preşedintele Klaus Iohannis**

Lansarea volumul ***"Tranziţia. Primii 25 de ani"*** ***Alina Mungiu-Pipidi*** *în dialog cu* ***Vartan Arachelian***

Interviu cu **Preşedintele Ion Iliescu**

Interviu cu **Preşedintele Emil Constantinescu**

Interviu cu **Dan Dungaciu**

Interviu cu **Academician Răzvan Theodorescu**

Interviu cu **Paul Petrovan - Prefectul Bucureştiului**

Lansarea volumului **"O idee care ne sucește minţile"** autori **Pleşu, Liiceanu, Patapievici**

Interviu cu Horia Roman-Patapievici

Interviu cu **Călin Hentea -"SPECTACOLUL PROPAGANDEI"**

Interviu cu **Alexandru Cristian - "Între elefant, urs şi dragon"**

Interviu cu **G-ral Constantin Degeratu -** "Rusia în secolul XX"

Interviu cu **Larry L. WATTS -** "Aliaţi incompatibili - România, Finlanda, Ungaria şi Al Treilea Reich "

Interviu cu **Lucian Boia - "Primul Război Mondial"**

Interviu cu **Dinu C. Giurescu - "Istorie Bucureşteană"**

Interviu cu **Alex. Ştefănescu - "Un scriitor, doi scriitori"**

BOOKFEST 2015

Comunicat de presă

Încă zece motive să veniți la Bookfest ediția a X-a

- A zecea ediție a Salonului Internațional de Carte Bookfest va avea loc între 20 și 24 mai, la Romexpo
- Gabriel Liiceanu vine să vorbească despre Milan Kundera, Marele singuratic al literaturii cehe
- Tot la Bookfest puteți găsi o carte despre lecții de supraviețuire prezentate de Bear Grylls, jurnalul soției lui Nae Ionescu sau un volum dedicat lui Bujor Nedelcovici

Au mai rămas 10 zile până la debutul celei de-a zecea ediții a Salonului Internațional de Carte Bookfest. Între 20 și 24 mai, la Romexpo (pavilioanele C1, C2, C4 și C5), peste 200 de edituri vă așteaptă pentru o adevărată sărbătoare a cărții, cu peste 300 de evenimente la care participă personalități ale vieții culturale și politice actuale, lansări de carte, dezbateri, proiecții de film, concerte etc.

Pagini de istorie despre Casa Regală

Pentru că suntem în preajma Zilei Regalității, editura Curtea Veche Publishing completează la Bookfest oferta de cărți dedicate Casei Regale a României cu mai multe volume și o nouă colecție, Regii și reginele noastre, serie care cuprinde cărți destinate copiilor și în care sunt prezentate figurile importante ale regalității românești. Primul titlu din acest volum, Maria a României. Regina care a iubit viața și patria – de Adrian Cioroianu și Mihaela Simina, va avea evenimentul de lansare sâmbătă, 23 mai, la standul editurii și o prezintă pe Regina Maria a României ca un model de bunătate, înțelepciune și cumpătare.
Actrița Diana Mandache lansează duminică, 24 mai la standul Curtea Veche Publishing Cotroceniul regal, volum din paginile căruia aflăm detalii inedite despre suveranii României – atât episoade din culisele politicii internaționale, cât și întâmplări din viețile personale.
Tot duminica, la ora 12 Curtea Veche vă invită la lansarea cărții Cum supraviețuiește monarhia într-o republică. Regele Mihai, românii și regalitatea după 1989, de Alexandru Muraru. Această frescă a primilor ani post-revoluționari și a tensiunilor care au apărut și au fost apoi dezamorsate va fi prezentată de fostul premier Mihai Răzvan Ungureanu și de Jiri Sitler, fostul ambasador al Cehiei în România, unul dintre apropiații Casei Regale a României.

Numărul zero, un nou roman de Umberto Eco

Tot anii de după transformările din 1989 sunt și tema cărții lui Umberto Eco, Numărul zero, care va fi lansat la standul editurii Polirom duminică, 24 mai, ora 15. „Umberto Eco foloseşte anii '90 ca pe o metaforă perfectă a vremurilor noastre. Acei ani reprezintă simptomul de netăgăduit al unei maladii grave, de a considera normal ceea ce nu e: ilegalitățile, nenorocirile, comploturile, atentatele cu bombă puse pe seama «roşiilor» când, în realitate, sunt gândite de «negri», cu complicitatea lumii politice care a păstrat întotdeauna tăcerea. La rândul lor, ziarele ar fi putut să dezmintă, să declanşeze investigații; n-au făcut-o. S-au retras în umbră, preferând să-şi plece capul în fața patronului." (la Repubblica)
În schimb, Mihnea Berindei și Gabriel Andreescu continuă prezentarea celor mai semnificative scrisori trimise postului de radio Europa Liberă, de data aceasta între anii 1986 și 1989, o perioadă de schimbări majore ce au condus la prăbuşirea regimurilor comuniste din Europa de Est. Autorii citează, între altele, remarcabila și curajoasa luare de poziție a disidentului Mihai Botez, din iarna anului 1985, într-un memoriu adresat Consiliului de Stat și Ministerului de Interne și citit de Vlad Georgescu de la microfonul Europei Libere. Evenimentul de lansare al lucrării Ultimul deceniu comunist. Scrisori către Radio Europa Liberă. Vol. II: 1986-1989 va avea loc miercuri, 20 mai, ora 15.00 la standul Editurii Polirom.

Lecții de supraviețuire

La standul Editurii Vremea are loc sâmbătă, 23 mai, ora 16, lansarea cărții Jurnal cu și fără Nae Ionescu, de Elena-Margareta Ionescu. Puteți afla astfel cea mai apropiată mărturie despre parcursul lui Nae Ionescu, filozof, logician, pedagog și jurnalist, cel care a modelat gândirea celei mai strălucite generații a României secolului XX (Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Mihail Sebastian sau Emil Cioran). în anii 1930, Nae Ionescu a fost puternic implicat în politică, susținându-l inițial pe Regele Carol al II-lea și apoi Mişcarea legionară, iar în această carte îl vedem nu doar ca personaj public ci, prin ochii soției, ca protagonist al unei relații conjugale nu întotdeauna, ba chiar destul de rar, fericită.
Un alt destin remarcabil în context cultural și politic este și tema dezbaterii de sâmbătă la ora 13, pe scena Agora (pavilionul C4) - Milan Kundera, Marele singuratic al literaturii cehe, discuție la

care vor participa Gabriel Liiceanu, directorul editurii Humanitas, Ioana Pârvulescu, scriitoare şi traducătoare, Vlad Russo, scriitor, şi František Zachoval, directorul Centrului Ceh. După ce ani de zile a fost receptat în primul rând ca reprezentant al Primăverii de la Praga, ca dizident, ori exilat politic, astăzi, în percepţia cititorilor români, Milan Kundera apare eliberat de aceste conjuncturi istorice, drept unul dintre importanţii scriitori contemporani. Masa rotundă dedicată prozatorului şi eseistului francez de origine cehă îi reuneşte pe cei mai apreciaţi traducători ai operei sale.
Editura Nemira ne provoacă sâmbătă, 23 mai, ora 12 la standul editurii să învăţăm să supravieţuim de la cel mai bun prin lansarea autobiografiei lui Bear Grylls - Noroi, transpiraţie şi lacrimi, cunoscutul personaj al documentarelor Discovery despre cum poţi rezista cât mai eficient în cele mai potrivnice şi diverse condiţii de mediu.

Adrian Năstase, vorbe din vremurile de glorie

Presa de la A la N de Adrian Năstase este volumul lansat de Editura Semne-Artemis joi, 23 mai, ora 14. "Sper să citiţi cu interes stenograma discuţiei, pe care am avut-o, în urmă cu 12 ani, cu o parte din cei mai importanţi jurnalişi ai momentului: Horia Alexandrescu, Ion Cristoiu, Valeria Dorneanu, Sabina Fati, Lucian Mândruţă , Liviu Mihaiu, Cornel Nistorescu, Octavian Paler, Valentin Păunescu, Marius Tucă. Numele lor l-am notat în ordine alfabetică." spune Adrian Năstase în prefaţa cărţii.
Sâmbătă, la ora 17.00, editura All a pregătit lansarea volumului Bujor Nedelcovici - Conştiinţa de scriitor, de Anastasia Dumitru alături de Bujor Nedelcovici şi criticul literar Alex. Ştefănescu. Bujor Nedelcovici este unul dintre importanţii romancieri ai României, stabilit din 1987 la Paris, Franţa. Fost avocat, radiat din Barou din motive politice (după arestarea tatălui), Bujor Nedelcovici a fost obligat să muncească timp de 12 ani pe diverse şantiere şi uzine din ţară, la Bicaz, Braşov şi Bucureşti. După fuga în Franţa, a publicat mai multe romane şi a primit importante distincţii literare franceze. Lansarea va fi urmată de o sesiune de autografe.

Accesul la Bookfest cât şi la toate evenimentele din cadrul acestuia va fi gratuit.

Programul de vizitare va fi următorul:
- miercuri, 20 mai: 10:00-20:00;
- joi, 21 mai: 10:00-20:00;
- vineri, 22 mai: 10:00-21:00;
- sâmbătă, 23 mai: 10:00-21:00;
- duminică, 24 mai: 10:00-20:00.

Salonul Internaţional de Carte Bookfest 2015 este organizat de Asociaţia Editorilor din România, sub egida Federaţiei Editorilor din România şi cu sprijinul Centrului Ceh din Bucureşti.
Bookfest este un proiect co-finanţat de Ministerul Culturii şi realizat cu sprijinul Bursei de Valori Bucureşti şi XTB.

Parteneri media: TVR, Europa FM, Hotnews.ro, Observator cultural, Adevărul Holding, Dilema Veche, Lumea Tiparului şi Revista Presei de Carte.

Despre Bookfest
Ajuns la X-a ediţie, Bookfest este cel mai important salon de carte din România şi singurul eveniment al industriei editoriale care a reuşit să capete o dimensiune internaţională marcantă. La ediţia precedentă, circa 100.000 de vizitatori au trecut pe la Salonul Internaţional de Carte Bookfest (29 mai - 1 iunie 2014), luând parte la peste 300 de evenimente (lansări, dezbateri, colocvii, concerte, evenimente pentru copii, proiecţii cinematografice şi evenimente interactive). Invitat de onoare a fost Polonia. Au fost prezente personalităţi cu răsunet internaţional, precum Danuta Wałęsa, Małgorzata Rejmer, Paweł Huelle, Janusz Leon Wiśniewski, Dorota Masłowska, Ryszard Krynicki, Wojciech Bonowicz, Irena Koźmińska şi Aleksandra Małecka.
Salonul de Carte Bookfest are în prezent ediţii locale la Timişoara, Cluj-Napoca, Iaşi şi Târgu-Mureş.

www.bookfest.ro
www.facebook.com/BookfestRomania

Interviu cu **Adrian Năstase**

Interviu cu **Adrian Cioroianu**

Interviu cu **Ion M. Ioniţă.**

Interviu cu **Florin Caloian**

Arhitectura Interbelică a Bucureştiului

Interviu cu **Arhitectul Şef al Bucureştiului - Gheorghe Pătraşcu**

Interviu cu **Arhitect Adrian Crăciunescu**

Interviu cu **Arhitect Radu Vişan**

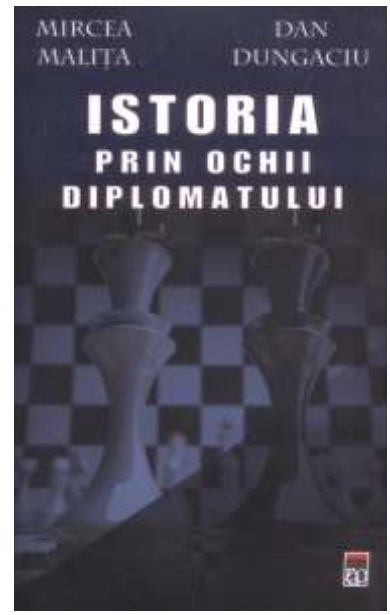
Revista Presei de Carte
office@printingworld.ro
www.revistapreseidecarte.ro

Lansarea volumului “Istoria prin ochii diplomatului”

“Pe linia relaţiei cu Germania este o linie care intră pe un anumit tip de abordare a Bucureştiului, apropo de partenerii europeni. România nu are un Parteneriat Strategic cu Germania în acest moment şi probabil că ar fi trebuit să aibă. ”

Dan Dungaciu

Interviu cu Dan Dungaciu

Suntem la Gaudeamus 2014 cu domnul Profesor Dan Dungaciu. Este o deosebită onoare să avem astăzi un autograf din partea dumneavoastră pe volumul “Istoria prin ochii diplomatului”, autori fiind dumneavoastră alături de domnul Academician Mircea Maliţa.

Este o pagină de istorie diplomatică deosebită. Domnul Academician a început-o acum 40 de ani, iar dumneavoastră aţi continuat-o peste alţi 40 de ani şi o să încep cu o întrebare puţin delicată.

În momentul de faţă există oarecare divergenţe de idei legate de continuarea unei linii diplomatice mai accentuate cu China versus o linie diplomatică mai accentuată dar şi economică cu Germania. Cum puteţi comenta acest lucru domnule Profesor Dan Dungaciu?

Aş spune că nu este vorba de Dan Dungaciu împreună cu Mircea Maliţa, este vorba de Mircea Maliţa împreună printre altele cu Dan Dungaciu, domnul Academician făcându-mi şi bucuria şi onoarea să participe la o serie de dialoguri care vizează majoritatea dintre ele, între-devăr diplomaţia şi politica externă. Asemenea tipuri de abordări nu au făcut interesul imediat al acestei lucrări pentru că discuţia pe care am avut-o a ţinut mai degrabă de anumite viziuni pe termen lung pe care România trebuie să şi le asume.

Revenind concret la o asemenea provocare, aici nu istoria prin ochii diplomatului trebuie să-şi dea cu părerea, dacă vreţi, ci mai degrabă politica concretă pe care România şi-o asumă. Vedeţi, asemenea decizii strategice nu le iau diplomaţii ca atare, nu le ia Ministerul Afacerilor Externe, ci ei sunt cei care îndeplinesc o asemenea viziune acreditată politic la un moment dat. Urmează să vedem în acest moment cel puţin, încotro se va îndrepta politica externă românească pentru că într-un fel este firesc ca din moment ce Preşedintele României este altul să ne aşteptăm la anumite schimbări. Din câte am văzut în proiectul Preşedintelui Iohannis, un proiect prezidenţial destul de consistent apropo de asta, mari modificări de viziune nu se anunţă să fie.

Pe linia relaţiei cu Germania este o linie care intră pe un anumit tip de abordare a Bucureştiului, apropo de partenerii europeni. România nu are un Parteneriat Strategic cu Germania în acest moment şi probabil că ar fi trebuit să aibă.

Probabil că ***unul dintre paşii pe care România îi va face este spre acest Parteneriat Strategic cu Germania, repet, am mai spus asta public, România ar fi trebuit să aibă mai demult un Parteneriat Strategic cu Germania ca primă ipoteză.***

În al doilea rând, ***ceea ce ţine de relaţia cu China, n-am văzut abordate în programul prezidenţial al actualului Preşedinte Iohannis, această chestiune.***

Altfel spus, ***dacă se va face o relaţionare cu China cred că se va face prin intermediul mizelor strategice de politică externă care înseamnă apartenenţă la Uniunea Europeană, apartenenţă la NATO şi apartenenţă la Parteneriatul Strategic cu Statele Unite.***

Deci, va fi o abordare, apropo de China, care nu se va face individual dacă vreţi sau rupt sau ignorând aceste tipuri de angajamente. Cel puţin asta îmi spune în momentul acesta proiectul prezidenţial al domnului Iohannis care este un proiect prezidenţial destul de consistent pe care l-am citit cu mare interes.

În cazul acesta parteneriatul va fi în special un parteneriat economic accentuat cu China pentru că este totuşi a doua putere economică mondială acum. A trecut pe locul doi s-ar părea şi acest lucru contează foarte mult. De fapt, Germania la rândul ei are un parteneriat economic deosebit cu China, cu SUA nu mai vorbim, de ce nu ar avea şi România după părerea dumneavoastră?

Cred că în acest spaţiu trebuie să fim foarte atenţi atunci când delimităm economia de politic.

Cu cât te duci mai spre est, culminând cu Federaţia Rusă şi Moscova, e greu să decelezi ce este politic şi ce este economic sau e greu să presupui că poţi să ai relaţii economice fără ca încărcătura politică să fie foarte consistentă. Nu aş spune despre China că este la fel, dar inclusiv pe relaţia cu China cred că ar trebui să fim mai atenţi în ce măsură economicului este doar economic şi în ce măsură politicului este doar politic.

Este evident că şi China în relaţia cu România are o mulţime de alte percepţii şi mize. Am senzaţia că pentru China, România este mai degrabă scop pentru sine decât scop în sine. ŞI lucrul acesta cred că ar trebui să fie mai bine delimitat, mai bine înţeles şi pe baza acestor tipuri de evaluări ar trebui să se meargă mai departe.

Domnule Profesor vă mulţumesc foarte mult.

Mulţumesc şi eu.

Lansarea volumului **“PAS CU PAS”- Klaus Iohannis**

Interviuri “la cald” imediat după sesiunea de autografe

“Eu îmi doresc o Românie aşa cum este Sibiul”

Preşedintele Klaus Iohannis

Jurnalist: Ce anume v-a impresionat cel mai mult la această lansare de carte?
Klaus Iohannis: Cel mai mult m-a impresionat numărul mare de cititori care au dorit un autograf din partea mea. Sunt şi acum, după ce am terminat, impresionat.
M-am bucurat foarte, foarte mult pentru fiecare cititor care a venit cu cartea la semnat.

Jurnalist: Cele mai multe autografe din viaţa dumneavoastră, nu?
Klaus Iohannis: Cu siguranţă, astăzi, da.

Jurnalist: Vă mai simţiţi mâna? Este ok?

Klaus Iohannis: Merge.

Jurnalist: Trebuie să le spunem telespectatorilor că a cedat pixul la un moment dat.
Klaus Iohannis: Primul pix da, dar al doilea mai merge.

Jurnalist: Domnule Preşedinte de ce aţi făcut până la urmă acest gest? Sunt aproape trei ore de când semnaţi într-una.
Klaus Iohannis: Mi s-a părut absolut normal, atâta vreme cât au venit oameni şi au stat câteva ore ca să ajungă în faţa mea să le semnez cartea. Mi s-a părut absolut normal să stau până când am semnat şi ultima carte.

Jurnalist: Absolut toată lumea a fost impresionată de lucrul acesta. Erau la ieşire şi spuneau lucrul acesta că am aşteptat şi nu a fost în zadar.
Klaus Iohannis: Mulţumesc mult. Vă mulţumesc că aţi stat împreună cu mine.
Jurnalist: Noi vă mulţumim domnule Preşedinte.

Jurnalist: De ce “Pas cu pas”?
Klaus Iohannis: Pas cu pas se construieşte şi o viaţă şi o ţară.

Virgiliu Hodorogea: Domnule Preşedinte veţi face şi o capitală la fel cum este Sibiul?
Klaus Iohannis: ***Eu îmi doresc o Românie aşa cum este Sibiul.***

Lansarea volumului "TRANZIŢIA. PRIMII 25 DE ANI" Alina Mungiu-Pipidi în dialog cu Vartan Arachelian

<<Ce spuneam eu în acestă carte şi în textul ăsta că "De ce nu avem lideri?" este că până acum la noi în primul rând nu s-a găsit nimeni care să spună hai să venim să-l ridicăm pe ăla, de-aia cu mulţi ani în urmă eu mi-am propus ca atunci când nu va fi nimeni altcineva să facă asta, o să fiu eu întotdeauna acela primul care va zice: hai veniţi să facem!>>
Alina Mungiu Pipidi

Valoarea spiritului voluntar în cultura română... Ai zice, văzând cifrele din sondaje, şi ştiţi că eu le-am citat de foarte multe ori, mai ales sondajul valorilor umane şi alte sondaje şi diverse cărţi academice pe care le avem, că nu există niciun fel de spirit voluntar în cultura română. Şi nu e de mirare pentru că spiritul voluntar, acţiunea civică, acţiunea altruistă, lucruri pe care le faci în interesul celorlalţi şi nu doar în interesul propriu, sunt un lux. Şi în ştiinţa socială sunt foarte mulţi autori care argumentează că asta este un fel de fază consumatorială şi că poţi face un asemenea lucru numai după ce eşti suficient de bogat, de stabil, de sănătos şi abia după aceea poţi să începi să te gândeşti şi la alţii.
Dacă acest lucru ar fi adevărat, Anglia nu ar fi fost prima ţară din lume care s-a dezvoltat, pentru că la vremea în care această ţara a reuşit, adică în secolul al XVIII-lea, niciuna

Jurnalist: Ar fi doamna Mungiu Pipidi bună drept consilier la Cotroceni? V-aţi gândit la această variantă?
Klaus Iohannis: ***Doamna Mungiu Pipidi este foarte calificată pentru foarte multe lucruri şi le face foarte bine, vă mulţumesc!***

Valoarea spiritului voluntar în cultura română... Ai zice, văzând cifrele din sondaje, şi ştiţi că eu le-am citat de foarte multe ori, mai ales sondajul valorilor umane şi alte sondaje şi diverse cărţi academice pe care le avem, că nu există niciun fel de spirit voluntar în cultura română. Şi nu e de mirare pentru că spiritul voluntar, acţiunea civică, acţiunea altruistă, lucruri pe care le faci în interesul celorlalţi şi nu doar în interesul propriu, sunt un lux. Şi în ştiinţa socială sunt foarte mulţi autori care argumentează că asta este un fel de fază consumatorială şi că poţi face un asemenea lucru numai după ce eşti suficient de bogat, de stabil, de sănătos şi abia după aceea poţi să începi să te gândeşti şi la alţii.
Dacă acest lucru ar fi adevărat, Anglia nu ar fi fost prima ţară din lume care s-a dezvoltat, pentru că la vremea în care această ţara a reuşit, adică în secolul al XVIII-lea, niciuna dintre aceste condiţii nu erau îndeplinite, şi cu toate astea această ţara a avut extraordinarul traseu economic pe care l-a avut şi a inventat modernitatea pentru noi toţi.
Unii dintre dumneavoastră îşi mai amintesc un editorial al meu din "România Liberă" de acum câţiva ani, republicat în noua ediţie a volumului ***"De ce nu iau românii premiul Nobel?"***, foarte frumoasă ediţie pentru care mulţumesc Editurii Polirom, care se numea ***"De ce nu avem lideri?"***.
Iată că suntem în momentul potrivit să reexaminăm acesta explicaţie a mea: de ce nu avem lideri şi să ne explicăm de ce dintr-o dată avem lideri, în acest moment. Da?
Ce povesteam eu în "De ce nu avem lideri"?
Povesteam acest mic experiment pe care de altfel îl pun la începutul tuturor claselor mele, deoarece predau la o clasă în Berlin un program de studiu care se numeşte "Acţiuni colective şi cum să rezolvi problemele acţiunii colective", un lucru important în teorie dar foarte greu de realizat în practică, şi la început pun un mic film pe care poate l-aţi văzut toţi acum 2 ani pentru că a fost viral pe internet, e un film de la un accident în care un motociclist care vine repede se loveşte de o maşină, motocicleta zboară într-o parte şi el intră sub maşina în care s-a lovit, care ia foc şi el este dedesubt, nu mai poate să iasă şi vezi cum focul se apropie încet, încet de rezervorul de benzină a maşini şi cum acest om v-a sări cu tot cu maşină în aer şi pe urmă vezi cum un om de pe trotuar vede acest lucru şi strigă: repede, repede să ridicăm maşina să-l scoatem dinăuntru. Da?
Şi pe urmă se duce spre maşină, dar un singur om nu poate să ridice singur o maşină şi vezi al doilea om şi vezi al treilea om şi încet încet toată această mică secvenţă, care se petrece undeva într-un stat din sudul Statelor Unite se transformă. Toată lumea lasă tot, îi vezi cum îşi aruncă genţile, absolut toată lumea fuge dându-şi seamă că dacă nu sunt un număr suficient de oamneni să ridice maşina, motociclistul acela va sări în aer cu toţi primii 4-5 care s-au dus să ridice. Ridică pe urmăr toţi maşină ca un fulg, îl trag pe omul ăla de dedesubt şi în ultima secvenţă vezi cum absolut toată lumea se împrăştie în toate părţile şi nu mai rămâne decât ambulanţa care vine să-l ia. Toţi se duc înapoi la treburile lor, după acest exerciţiu normal de rezolvat, o problemă de acţiune colectivă.
Ce spuneam eu în acestă carte şi în textul ăsta că ***"De ce nu avem lideri?"*** **este că până acum la noi în primul rând nu s-a găsit nimeni care să spună hai să venim să-l ridicăm pe ăla,** de-aia cu mulţi ani în urmă eu mi-am propus ca atunci când nu va fi nimeni altcineva să

Gaudeamus 2014 - Lansarea volumului "TRANZIŢIA. PRIMII 25 DE ANI"
Alina Mungiu-Pipidi în dialog cu Vartan Arachelian

facă asta o să fiu eu întotdeauna acela primul care va zice: ***hai veniți să facem!***

Spre norocul meu în viaţă, au mai fost întotdeauna câțiva oameni care au venit şi pe care i-am convins, dar nu au fost de foarte multe ori suficienți să ridicăm maşina şi atunci am sărit cu ea în aer de cel puțin 4-5 ori, motiv pentru care, sincer vă spun, mi s-a făcut frică să mai spun altor oameni hai veniți să facem, să dregem, pentru că este evident periculos.

Anul acesta, de fapt toamna trecută, pentru prima oară am început să ne apropiem de masa critică a oamenilor care ridică maşina.

Noi am simțit acest lucru. Sunt oameni aici între noi care au contribuit foarte mult la acest lucru, de exemplu colegul meu, editorul "România Curată", Mihai Boțiu. El e printre oameni care au creat fenomenul "Mobilizarea civică Roşia Montană".

Fenomenul nu s-a oprit, a continuat, a continuat pentru că din fericire ne-am întâlnit cu un leader normal, prezent aici, de față şi este ultima dată când mai spun o vorbă bună despre el pentru că a fost ales Preşedintele României şi s-a încheiat cu această relație şi de acum încolo trebuie să fim critici, ştiți cum este..., şi am avut pentru cine să ridicăm maşina şi iată că am fost destui, am fost o masă critică absolut impresionantă.

Deci eu aş zice că astă vară, în timp ce discutăm cu Vartan Arachelian, practic am luat decizia că încercăm să facem acest lucru să se întâmple. La un moment dat, în timpul celor 20 de zile pe care le-am petrecut în reşedința noastră de vară, în Casa Iorga din Sinaia, m-am întrerupt şi i-am spus lui Vartan că mă duc puțin până în zonă săsească 3 zile, că vreau să fac o cercetare, să verific dacă chiar putem face ceva sau nu putem face şi nu ştiu ce, m-am întors înapoi şi am reluat de unde întrerupsesem ***şi o să vedeți că există o ultimă parte în carte care a apărut deja în Adevărul acum o lună de zile, despre prognozele noastre prezidențiale şi despre cine credeam noi că e mai bine şi merită sprijinit de societatea civilă din România în aceste alegeri.***

Lucrurile s-au terminat foarte frumos, ele însă nu s-au terminat pentru că, cum să spun, entuziasmul e una dar eu cred în mine mai mult ca analist decât în alte calități şi cred că a fost bine că am zis "Tranziția. Primii 25 de ani".

O să înceapă o altfel de tranziție, dar aş zice că azi e o zi bună în care avem încrederea că această "altfel de tranziție" este o tranziție în care se întorc mai mulți.

Poate va aduceți aminte de vorba lui Bill Clinton, când a plecat

Lansarea volumului **“Destinul unui om de stânga”**

Interviu cu **Preşedintele Ion Iliescu**

“Partidul nu depinde numai de o campanie de alegeri, numai de un moment.
Din fiecare moment trebuie să se tragă concluzii şi învăţăminte.
Eu sper să se facă o analiză serioasă”.
Preşedintele Ion Iliescu

Continuând ideea dintr-un interviu pe care l-aţi acordat revistei noastre, “Revista Presei de Carte”, la târgul Gaudeamus 2013, doresc să vă întreb dacă ar fi să faceţi cea mai scurtă recomandare partidului care a pierdut acum alegerile, partidului dumneavoastră, care ar fi aceasta pentru staff-ul de la conducerea PSD?

Acum nu mă lansez în niciun fel de aprecieri şi recomandări, aştept şi este, cred, aşteptarea tuturor o analiză de fond.
Adică, după orice asemenea examene, indiferent dacă ar fi fost pozitiv sau negativ, se impune într-un partid serios o analiză a rezultatelor, a concluziilor care s-au desprins, a slăbicinilor care au fost evidenţiate şi cum anume ar trebui să acţioneze partidul.
Partidul nu depinde numai de o campanie de alegeri, numai de un moment.
Din fiecare moment trebuie să se tragă concluzii şi învăţăminte. Eu sper să se facă o analiză serioasă.
Vă mulţumesc foarte mult.
Cu plăcere.

Lansarea volumului: **Toamna Căpitanului**

Autor: **Zoe Petre**

"România se afla într-o situaţie extrem de dificilă atunci. Rezerva Băncii Naţionale era de o jumătate de milard de dolari, acum este de 50 de miliarde de dolari, aşa ca să aveţi o comparaţie, toate Băncile româneşti erau în faliment, şi prietenii noştri, apropo de vorbe, occidentali ne sprijineau cu vorbe, foarte puternic cu vorbe, deloc cu investiţii".

Preşedintele Emil Constantinescu

...Dar momentul de când am lucrat de fapt împreună a fost în noua conducere a Universităţii Bucureşti, după căderea Dictatorului când ne-am întâlnit în senatul Universităţii, fiind aleşi de profesori şi studenţi, şi eu şi Zoe Petre.

N-au fost clipe uşoare atunci, în 13-15 iunie 1990.

Cine crede că a fost uşor să-i aducem pe Liiceanu şi pe Pleşu la Facultatea de Filosofie înseamnă că nu ştie despre ce este vorba.

Cine se plânge astăzi, şi doamna Zoe Petre vorbeşte aici de mineriade şi îşi aminteşte că la Mineriada din '99 minerii aveau ca ţel să mă lichideze pe mine şi deci nu vroiau să discute cu mine, le amintesc că şi în 13-15 iunie 1990 ideea lor era chiar să mă omoare şi cei care îşi amintesc episodul cu Marian Munteanu care a fost salvat de un inginer.

Spun aceste lucruri ca să vă daţi seama ce înseamnă momentele de atunci şi ce înseamnă momentele false de astăzi cu lideri ai dreptei care nu se ştie cu cine luptă, anti-comunişti care la fel nu se ştie cu cu cine luptă şi mai ales ce idei reprezintă.

Şi cu aceasta vreau să ajung la ultimele cuvinte. Această carte, ce scrie pe blog, în ziare şi ce vorbeşte la televizor doamna Petre, sunt de fapt cuvinte. Ieri am ascultat pe altul din foştii consilieri de la Cotroceni, întâmplător, la o televiziune, care relua o afirmaţie des întâlnită astăzi - "fapte nu vorbe", chiar când îl privesc pe Preşedinte.

Şi spunea că Preşedintele nu face şuruburi. Preşedintele nu face fapte, nu construieşte. Preşedintele lucrează prin vorbe.

De unde acest dispreţ faţă de vorbe, acest dispreţ faţă de activitatea parlamentarilor care parlamentează, care vorbesc, care dezbat înainte de a scrie legi? Ne exprimăm prin vorbe. Dar ca vorbele, cuvântul să aibă un sens trebuie mai întâi să înţelegi semnificaţia cuvintelor, şi aici Zoe Petre este un profesor, şi în al doilea rând să respecţi cuvântul. Cu aceasta închei. Vreau să vă mai spun o singură întâmplare.

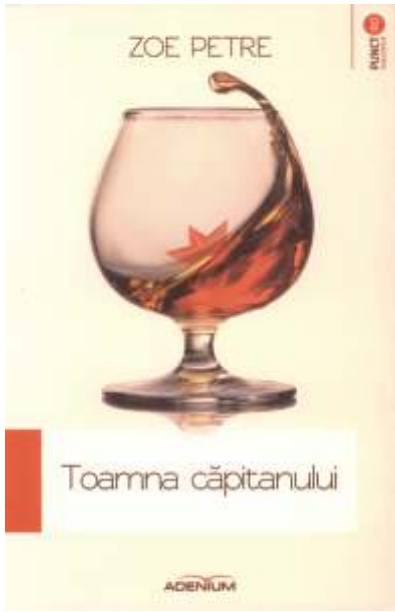
Cuvântul trebuie să reprezinte onoare. Nu trebuie să i se mai adauge încă odată acest lucru. Eu am rămas consternat când am văzut candidaţi la Preşedinţie în mandatele anterioare care acceptau ca nişte ziarişti care se joacă şi toarnă cuvintele şi mint de multe ori, îi puneau să jure pe Biblie şi cu seninătate jurau pe Biblie că vor îndeplini nu ştiu ce promisiune.

Am rămas consternat pentru că în toată viaţa mea nu mi-am dat nici cel puţin cuvântul de onoare.

Cuvântul este suficient dacă onoarea este la tine şi îl încarci cu această onoare.

Şi am să vă spun un singur episod la care a participat şi doamna Petre, pe atunci consilier prezidenţial pentru politica internă şi externă a Preşedinţiei României.

Prima vizită importantă pe care am făcut-o a fost în China, în 1997. În pregătirea acestei vizite am primit de la Ambasada Chineză

proiectul ca să-l aprobăm, un proiect de comunicat al vizitei.
Deci, înainte de vizită, noi trebuia să aprobăm proiectul de comunicat.
Mi s-a părut atât de absurd încât am refuzat. Mi s-a spus că toţi Preşedinţii fac aşa. Şi Preşedinţi anteriori dumneavoastră, ai României, care au vizitat China şi toţi Preşedinţii.
Toţi Preşedinţii fac aşa, eu nu fac acest lucru. Nu pot să semnez un comunicat final înainte să aibă loc întâlnirea, înainte ca aceste întâlniri să aibă loc. Mi s-a spus că atunci vizita poate nu va avea loc...
În sfârşit, vizita a avut loc într-o atmosferă destul de rece. Ne-am dus totuşi. Prima întâlnire a avut loc cu Preşedintele Jiang Zemin , era aproape trei sferturi din guvern prezent şi consilierii lui prezidenţiali, o masă foarte lungă.
Preşedintele Jiang Zemin, care întâmplător vorbea şi româneşte, a început să citească comunicatul final până la sfârşit. L-am ascultat în tăcere, după care am lăsat o pauză ca să treacă un timp şi i-am spus - domnule Preşedinte aceste comunicate, de obicei, rămân în nişte sertare şi nu cred că ele angajează foarte mult. O să vă spun şi ce prevedea comunicatul. Toţi care vizitau China prebuia să declare acelaşi lucru. Că nu vor recunoaşte Taiwanul, că nu vor recunoaşte Tibetul, nu-l vor invita pe Dalai Lama în ţările lor, etc.
România se afla într-o situaţie extrem de dificilă atunci. Rezerva Băncii Naţionale era de o jumătate de milard de dolari, acum este de 50 de miliarde de dolari, aşa ca să aveţi o comparaţie, toate Băncile româneşti erau în faliment, şi prietenii noştri, apropo de vorbe, occidentali ne sprijineau cu vorbe, foarte puternic cu vorbe, deloc cu investiţii.
Ba chiar ne cereau să achităm datoria externă şi chiar să intrăm în faliment total.
Aveam nevoie de un împrumut şi aveam nevoie de un gest.
Pe agenda mea de lucru era să-i cer Preşedintelui Chinez ca să depună o sumă simbolică, o sută de milioane de dolari sau două sute de milioane de dolari, să-i depună la Banca României. Venise Guvernatorul Isărescu cu această idee.
China avea şi atunci stoc de bani. Ar fi fost un gest care dovedea o încredere în Banca României şi puteau să susţină un împrumut care avea să vină. De aceea făcusem vizita, dar şi pentru alte investiţii, în ciuda faptului că eram conştient că era o prăpastie ideologică între noi. Dar nu mă reprezentam pe mine, reprezentam interesele României care trebuiau apărate.
Am făcut o pauză, i-am spus - domnule preşedinte aceste comunicate rămân în sertar, nu este nicio garanţie. Eu vă propun să trecem la discuţiile serioase şi vă dau cuvântul meu că am să respect aceste idei. Dacă cuvântul meu are greutate pentru dumneavoastră, bine.
Urmează să hotărâţi.
A făcut o pauză, s-a uitat, a zis bine, a zis şi în româneşte bine, şi am trecut mai departe.
Într-adevăr, acea investiţie a fost aprobată.
Chinezii s-au ţinut de cuvânt.
Zoe Petre a observat în prima zi că în marele palat, unde era sediul Comitetului Central, era un steag românesc şi unul chinez. A doua zi erau două, a treia zi erau trei, vizita devenise de lucru, devenise după aceea importantă, iar la sfârşit a devenit de importanţă istorică.
Şi ne-au aprobat şi un import masiv de autoturisme de la Dacia, cu care am salvat uzina Dacia, care altfel nu putea să fie privatizată. De ce v-am spus aceste lucruri? Pentru a insista pe relaţia dintre cuvânt şi cel care rosteşte.
De fapt, despre aceasta este vorba aici. Această carte este compusă din cuvinte. Ea este recomandată nu de noi sau de alţii sau de citit, este recomandată de personalitatea autorului. De un autor, care indiferent că scrie despre lucruri care s-au întâmplat acum două mii de ani, peste două mii de ani, sau s-au întâmplat ieri, are aceeaşi demnitate şi respect în folosirea cuvântului.
Şi mai este vorba, şi cu asta închei, pentru că am zis că vorbesc şi despre carte, despre autor, şi am spus ce însemană în viaţă când îţi dă destinul să ai un prieten, doamna Zoe Petre când a fost întrebată de ce se încăpăţânează să mă susţină pe mine, asta este o realitate - mare parte dintre cei care au fost alături de mine dacă nu s-au dezis, au tăcut, a spus că îl susţin pentru că împărtăşim aceleaşi idealuri şi atâta timp cât le vom împărtăşi şi vom lucra pentru ele atâta timp voi fi alături de Emil Constantinescu.
Este acelaşi lucru pe care-l spun şi eu despre doamna Zoe Petre. O susţin şi o voi susţine mereu pentru că nu numai că n-am avut aceleaşi iluzii, am avut aceleaşi idealuri, am luptat şi vom continua să luptăm pentru ele atâta timp cât vom putea vorbi şi scrie.
Vă mulţumesc.

Interviu cu Preşedintele Emil Constantinescu

“Am fost întrebat atunci ce a fost prioritar pentru România în mandatul meu: alianţa cu SUA sau construirea unei relaţii solide cu vecinii României? Răspunsul meu fără ezitare a fost: construirea unei relaţii solide cu vecinii României.”

Preşedintele Emil Constantinescu

Suntem la închiderea târgului de carte Gaudeamus 2014, şi o prezenţă devenită familiară la târgul de carte Gaudeamus este domnul Preşedinte Emil Constantinescu, care a venit pentru o lansare de carte deosebită a doamnei Zoe Petre. O prietenie foarte veche a dumneavoastră cu doamna Zoe Petre am putea spune şi o colaborare inclusiv la nivelul preşedinţiei.

Vreau să vă rog să ne prezentaţi doar o scurtă remarcă vis-a-vis de actulalul context internaţional geopolitic care este deosebit de complex nu numai în Europa dar şi în întreaga lume, după intervenţia Rusiei în Ucraina, după ce China a ajuns practic a doua putere economică mondială. Vă rog domnule Preşedinte.

Este, ca să spun aşa, un moment bun pentru România într-un context dificil internaţional şi aceasta ne trimite cu gândul mai mult timp în urmă.

Trebuie să ne punem problema ce s-ar fi întâmplat dacă România nu ar fi fost membră NATO, nu ar fi fost membră a Uniunii Europene sau, mai ales, nu ar fi avut un Parteneriat Strategic cu SUA.

Poate ar fi momentul să se reevalueze în timp istoria recentă a României şi importanţa acelor gesturi, pentru că în altă situaţie România s-ar fi aflat într-o situaţie extrem de dificilă.

Un al doilea punct bun pentru România este faptul că politica internă a România, apartenenţa la

NATO, la Uniunea Europeană şi iarăşi repet, Parteneriatul Strategic cu SUA nu sunt puncte de dispută. Aceasta a făcut ca pe plan extern - şi pot să confirm acest lucru referindu-mă la toate întâlnirile pe care le-am avut în acest an - să nu existe niciun fel de îngrijorări sau probleme privind rezultatul alegerilor prezidenţiale din România pentru că oricine ar fi ajuns Preşedintele României sau oricine ar ajunge pe un timp previzibil să deţină guvernarea în România, angajamentele ferme ale României faţă de SUA, Uniunea Europeană, Alianţa Euro-Atlantică sunt aceleaşi. Este una dintre puţinele ţări unde nu au existat voci anti-NATO, nici chiar în momentele în care participarea soldaţilor români pe teatrele de operaţiuni s-au soldat şi cu evenimente tragice pentru România.
Aceasta mă face să cred că ceea ce trebuie acum să se schimbe în politica externă a României este doar accentul pus pe politica regională şi pe relaţiile cu vecinii. Nu este un secret. Politica de vecinătate impune acest lucru membrilor Uniunii Europene care se află situaţi la marginea Uniunii Europene. În toată România nu s-a făcut aproape nimic în acest sens în ultimul timp şi aş vrea să închei cu o idee dintr-un interviu pe care l-am dat la sfârşitul mandatului meu unui mare ziar american.
Am fost întrebat atunci ce a fost prioritar pentru România în mandatul meu: alianţa cu SUA sau construirea unei relaţii solide cu vecinii României? Răspunsul meu fără ezitare a fost: construirea unei relaţii solide cu vecinii României.
Pentru că atunci când ai o relaţie bună cu vecinii eşti considerat partener important în politica regională.
Dacă nu, ajungi să fii considerat doar un umil reprezentant al unor puteri din afara regiunii.
Aici cred că sunt multe de făcut, mai ales că acum regiune din jurul României a devenit instabilă, o consecinţă nu numai pentru politica regională europeană, dar şi pentru pacea întregii lumi.
Este vorba chiar de o resetare a relaţiilor globale plecând de la această confruntare neaşteptată pentru mulţi între Rusia şi Occident, iar România aflându-se chiar în miezul acestui conflict. Şi cred că acum este cazul ca România să joace un rol, nu autoproclamându-se lider, dar tocmai beneficiind de echilibrul intern şi de această poate unică plajă de solidaritate internă şi de înţelegere comună în politica românească.

Pentru această sursă de stabilitate care este România în clipa de faţă foarte clar recunoscută de Uniunea Europeană, de SUA, mai ales în contextul evenimentelor din Ucraina, graniţa cu Rusia şi nu numai, şi fosta Iugoslavie cu tot ceea ce a fost, credeţi că România ar putea să atragă şi mai multe investiţii în acest moment din Germania, pentru că aţi amintit dumenavoastră la această lansare de carte de ajutorul pe care ni l-a oferit China în 1997, un ajutor pentru relansarea producţiei la Uzinele Automobile Dacia.
Credeţi că ar putea să fie acum un ajutor similar şi din partea Germaniei, în special din partea Uniunii Europene pentru România tocmai datorită faptului că suntem o punte de stabilitate şi echilibru în această zonă a Europei?
Acestea vin firesc. Aici nu trebuie făcut nimic. În momentul în care o ţară este stabilă din punct de vedere politic şi din punct de vedere geopolitic în relaţiile cu vecinii şi aplică o legislaţie simplă şi coerentă pentru sprijinirea investiţiilor şi se leapădă de corupţie, investiţiile vin de la sine. Investiţiile nu vin ca rezultat al unor apeluri făcute de Preşedinte, făcute de Guvern sau de alte organizaţii guvernamentale sau civice. Nu. Investiţiile vin atunci când există un fundament şi mai mult, cum am spus, un fundament instituţional şi legislativ, şi un mediu prietenos. Aceste condiţii sunt întrunite în România.
Mai lipseşte un singur lucru - încrederea românilor în ei înşişi. Toată evoluţia spectaculoasă din punct de vedere economic a Turciei în contrast cu criza economică din celelalte ţări s-a bazat, aşa cum am constatat prin participarea mea la anumite conferinţe în Turcia unde am ascultat poziţiile conducătorilor marilor companii transnaţionale, pe faptul că muncitorii turci sunt dedicaţi, adică au încredere în ei şi au un scop, au încredere în ţara lor. Ceea ce lipseşte României este acest lucru foarte simplu - încrederea noastră în noi înşine şi în propria noastră ţară.

Deci ar trebui să copiem ceva inclusiv de la turci sau de la poporul turc, care lucrează altfel faţă de noi.
Nu. Toată vremea problema liderilor români a fost să copieze ceva.
Nu. Să nu copieze nimic.
Trebuie să ne recucerim respectul de sine şi demnitatea personală, pentru că demnitatea naţională nu este altceva decât suma demnităţilor individuale şi a respectului pe care fiecare îl avem pentru propria noastră fiinţă.

Vă mulţumesc.

Gaudeamus 2014 - Lansarea volumului “O idee care ne sucește mințile”

autori: Pleșu - Liiceanu - Patapievici

<<Proprietatea privată este un rău pentru că este expresia egoismului, trebuie să o desființăm,... dar atunci dați la o parte și toate garanțiile juridice care sunt asociate cu ea,
dar și asta este un bine pentru că de fapt există un fals drept al omului în societățile burgheze, există un veritabil drept al omului în societățile comuniste... și așa mai departe până când mintea noastră este sucită, cum a spus Gabriel Liiceanu.>>
Horia-Roman Patapievici

***Andrei Pleșu*: De aceea trebuie** publicată o carte ca aceasta ca să vedem dacă întra-devăr așa ceva merită luat de la început. Gabriel a vorbit despre ignoranța pe care mulți, deja, o au față de ce se întâmpla atunci. E și greu să o dizolvi pentru că nu poți transmite experiențe private. Când ți-e frică nu poți să explici cuiva că ți-e frică dacă lui nu îi e frică sau nu i-a fost niciodată. Când te doare un dinte nu poți să spui că știi, mă doare un dinte și să stârnești o simpatie care să echivaleze cu durerea ta.
Nu poți să spui unui om de azi, crescut în condiții relativ normale, ***că trebuia să vorbești la telefon în baie, dând drumul la apa, ca să nu se audă ce vorbești*** - pare o nebunie.
E și ignoranța de aici, dar și ignoranța din străinătate, îmi permit să spun. Am însoțit odată pe Președintele de atunci al țării într-o vizită în Franța în 1998-1999, și am avut onoarea să-l întâlnim pe Președintele Academiei Franceze, domnul Maurice Druon, cel cu “Regii blestemați”, un mare autor, care ne întreba cum era sub comunism...
Am scrâncit și noi câteva lucruri și la sfârșit el a spus: ***“Bine, dar de ce nu-i dădeați în judecată?!”*** Deci, despre asemenea lucruri e vorba ***când vorbim despre comunism***...(**cu persoane care au trăit doar în democrațiile occidentale!**)
Acum, când mai am de spus doar două lucuri, de fapt numai unul, în cartea asta veți găsi multe citate din operele clasicilor, ale lor și ale celor din jurul lor. O să vi se pară uluitoare. Nimeni nu le mai citește, nimeni nu le mai știe și când unele dintre ele le-am pomenit pentru

Gaudeamus 2014 - Lansarea volumului “O idee care ne sucește mințile”

autori: Pleşu - Liiceanu - Patapievici

prima oară, am avut prieteni în vârstă care îmi spuneau, mai în vârstă şi cu o experienţă de tinereţe de stânga, şi care încercau să-şi salveze tinereţea rămânând consecvenţi, şi care-mi spuneau: “Dragă, da recunosc, citatul e cam tare, dar l-ai scos din context.”. Acum chestia asta cu contextul este de o fineţe analitică care depăşeşte punctualitatea citatelor după părerea mea şi vă dau un exemplu, am să citesc doar un citat din...

"BAKUNIN": ”în această revoluţie ar trebui să-l trezim pe Diavol în sufletul oamenilor, să aţâţăm patimile cele mai josnice”.

Omul e sincer, nu există aici ascunzişuri, se spune exact ce se vrea şi în privinţa asta vorbim de o virtute. Acum spuneţi-mi şi mie ce fel de context poate salva această frază de mostruozitatea ei? Adică în ce context o afirmaţie de tipul “trebuie să stârnim cele mai josnice pasiuni în oameni”, poate deveni drăgălaşă sau nuanţată,...

sau MARX: “Când ne va veni rândul, nu ne vom deghiza terorismul”...

Gândiţi-vă dumneavoastră la un context care face din această declaraţie "prietenoasă" o declaraţie acceptabilă, **ca să nu mai vorbesc de Jean Paul Sartre în 1972, când toată lumea ştia ce se întâmplase în Uniunea Sovietică,** într-un interviu, într-o revistă din Franţa, a spus aşa: ***“Cei care se opun comunismului trebuie lichidaţi. Nu e suficient să-i băgam în puşcării, pentru că din puşcării mai pot să iasă. Trebuie împuscaţi!”***. Jean Paul Sartre,... o glorie a culturii universale! ***şi Nimeni NU SE LEAGĂ DE EL*** *pentru vorbele de tipul ăsta...*

De aceea asemenea cărţi trebuie scrise!

Gabriel Liiceanu: Mulţumesc Andrei Pleşu. Cedez microfonul domnului Horia-Roman Patapievici.

Horia-Roman Patapievici

Mulţumesc Gabriel. Lucrul pe care l-a semnalat Andrei Pleşu mai devreme şi despre care a vorbit în chipul memoriei divizate Gabriel Liiceanu, cintândul pe Bronislav Kelemen, ţine de ceea ce aş numi lipsă de claritate morală. Există o remarcabilă claritate morală în ce priveşte memoria fascismului ori

Gaudeamus 2014 - Lansarea volumului "O idee care ne sucește mințile"
autori: Pleșu - Liiceanu - Patapievici

a nazismului... Este un lucru evident că această claritate morală s-a construit de-a lungul anilor prin efortul scriitorilor, intelectualilor, istoricilor, oamenilor politici, instituțiilor care au istituționalizat această abordare și în cele din urmă s-a obținut o deplină claritate morală asupra fascismului și nazismului. Această claritate morală se exprimă prin faptul, pe care Andrei l-a semnalat mai devreme, că niciodată o frază de acest tip, de tip Jean Paul Sartre de exemplu, care a fost citată mai devreme, găsită în opera vreunui fascist nu poate scuza, indiferent de ansamblul operei ori a relativizării contextului, rostirea unei asemenea fraze. Asta trimite la faptul că există o evidentă lipsă de claritate morală în ce privește, să spunem, ideile comunismului.
Jean Paul Sartre este perfect exempt de orice pedeapsă publică ori de orice reprobare ori oprobiu public, deși a spus această enormitate. Nu este singura, vă semnalez. De ce? Pentru că în privința ideilor comuniste nu există o deplină claritate morală. Dacă face ceva util această carte, dincolo de faptul că afirmă o poziție morală de tipul clarității morale în ceea ce privește răul comunist, este că oferă câteva instrumente de lucru. Un instrument de lucru este un fel de prejudecată, nu este prejudecata în sensul negativ, ci este o judecată construită, care funcționează ca un dispozitiv de discernământ.
Claritatea morală în privința a orice, a răului de exemplu, a unei afirmați care spune că noi dorim să trezim instinctele cele mai josnice în om, sau că noi dorim să aducem terorismul, sau cum a spus V. I. Lenin:
"Comisariatul pentru Justiție trebuie să fie Comisariatul pentru Exterminare Socială".
Sunt clar spuse.
Dar de ce nu tresărim când vedem asta?
Pentru că nu avem acel dispozitiv moral care să funcționeze ca o unitate de discernământ în privința acestor lucruri.
Ori în cele trei texte care sunt prezente în această carte există nuclee de astfel de sisteme, de dispozitive mentale de discernământ instantaneu pentru a obține claritatea morală. Și vreau să vă prezint două dintre ele. Unul ține de o aritmetică. E util să faci aritmetică uneori. De exemplu, există o carte, cartea mea "De-a comunismului", care un dispozitiv de istorici și de oameni competenți a încercat să facă această macabră aritmetica a victimelor și au găsit că în două generații, ceea ce înseamnă din punct de vedere demografic 60 de ani, cel puțin 100.000.000 de morți au fost produse de regimurile comuniste din Europa și Asia. O sută de milioane de morți! Dacă faceți socoteală știți ce înseamnă asta? Înseamnă trei oameni pe minut omorâți, minut de minut, timp de 60 de ani. Imaginați-vă acest lucru că să obțineți claritatea morală în privință principiilor comunismului. Imaginați-vă că trei dintre dumneavoastră, în mod continuu, minut de minut, oră de oră, zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an, timp de 60 de ani sunt scoși de unde se află și omorâți pe loc și aruncați la coș. Acest lucru timp de 60 de ani.
Dacă înțelegi acest lucru nu mai poți avea îngăduință față de cei care pretind că de fapt principiile comunismului sunt niște principii care vin din Iluminism. Iluminismul este bun, se bazează pe emanciparea omului, principiile Revoluției Franceze, aceea de dinainte de teroare: "Egalitate, Fraternitate, Libertate!". Așa spune toată lumea că sună principiile comunismului.

Proprietatea privată este un rău pentru că este expresia egoismului, trebuie să o desființăm; dar atunci cad și toate garanțiile juridice care sunt asociate cu ea, dar și asta este un bine pentru că de fapt există un fals drept al omului în societățile burgheze, există un veritabil drept al omului doar în societățile comuniste... și așa mai departe până când mintea noastră este sucită... cum a spus Gabriel Liiceanu.

O ceață se așează peste ochii noștrii și cel mai grav pe capacitatea noastră de a discerne răul de bine și atunci claritatea morală nu se mai formează.
Dar, dacă vă amintiți acest lucru că timp de 60 de ani, minut de minut, oră de oră, zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună, an de an, trei oameni au fost scoși în fiecare minut și omorâți, fără drept de apel, fără judecată, fără discernământ, atunci am făcut un pas cu rost.
Al doilea mecanism intelectual de judecată al comunismului vi-l ofer nu sub forma cântăririi, judecării, ori aprecierii teoretice a principiilor comunismului, să spunem că ele sunt greșite pentru că și urmează un discurs, o teorie și așa mai departe.
Nu. Există experimente istorice care ne stau la dispoziție.
A fost evocat mai devreme cazul cetățeanului german care s-a refugiat de frică, evocat de Andrei, s-a întors în Germania de Est și a pus umărul la construcția acelei societăți și când a fost întrebat dacă regretă acest lucru, după lichidarea completă a D.D.R.-ului și așa mai departe, cu o lacrimă pe care noi așa trebuie să o înțelegem, el a spus că: ar lua totul de la capăt! Ei bine, avem poporul german.
Există o vorbă la noi în popor care spune că cine nu are nemți să-și cumpere. Noi tocmai am votat unul, să sperăm că o să fie foarte bine.
Neamțul este cineva respectabil pentru că ce face face bine.
Iar ce face rău face foarte rău.
Și avem deci o națiune, având aceeași memorie istorică, aceleași instincte culturale și publice, și care este supusă ca printr-un experiment pe care Dumnezeu anume l-a făcut pentru noi ca să vedem sursa răului, o parte este în vechea societate burgheză, Germania Federală după Al Doilea Război Mondial, adică cu economie capitalistă, cu un sistem de drept bazat pe proprietatea privată și pe garanțiile juridice asociate, cu o constituție democratic liberală, cu un stat social, cu economie socială de piață și așa mai departe. În partea cealaltă, aveți aplicarea sistematică a principiilor și economice și politice și de drept ale comunismului.
Ce rezultă de aici?
Rezultă Republica Democrată Germană cu destinul ei și
rezultă Republica Federală Germană cu destinul ei.
Dacă tragem linia la sfârșit, vedem că același popor supus unor regimuri politice și economice diferite au dat rezultate dramatic de diferite.
În Germania Federală aveți o societate exemplu pentru modul în care a făcut ceea ce nemții numesc "asimilarea critică a trecutului", iar în Germania de Est aveți o societate care ca și societatea românească a avut exact viciile de drept, economice și politice ale oricărui regim comunist. Același popor supus la sisteme politice, economice și de drept diferite, cu rezultate dramatic diferite.
Care-i sursa răului?
Evident că regimul politic. Nu poporul, nu tradițiile lui culturale, nu instituțiile lui publice, ci regimul politic.
Ori asta ne ajută să obținem o claritate morală în ceea ce privește răul comunismului.

Un alt exemplu este cel asiatic, este Coreea. În urma războiului Coreei, peninsula coreană a fost împărțită în două.
Avem același popor, cu aceeași tradiție culturală, cu aceleași instincte politice și publice supus unor regimuri economice, politice și de drept radical diferite.
Cel capitalist, democratic, în sud și cel comunist în nord. Atenție. Când spun democratic mă refer la viitorul Coreei de Sud pentru că de fapt regimul inițial era un regim autoritar.
Ori comparația este cu atât mai interesantă pentru că face deosebirea dintre totalitarism și

Gaudeamus 2014 - Lansarea volumului "O idee care ne sucește mințile"
autori: Pleșu - Liiceanu - Patapievici

autoritarism.
Dacă autoritarismul funcţionează pe bază capitalistă şi pe baze constituţionale, există o şansă să ajungi la democraţie fără să-ţi împuşti conducătorul cum am făcut noi cu Ceauşescu în 1989 şi fără să faci o revoluţie ceea ce înseamnă să-ţi verşi tu sângele.
S-a făcut o tranziţie spre o democraţie de tip liberal şi spre o prosperitate economică care arată cu degetul dezastrul din nord care este incomparabil cu prosperitatea din sud.
Acelaşi popor, aceleaşi tradiţii culturale, aceleaşi instincte publice, două regimul politice, economice şi de drept radical distincte. **Care-i sursa răului?**

Comunismul.

Asta ne ajuta să obţinem o claritate morală. Şi dacă uităm asta vreodată şi spunem că sunt nedreptăţi în capitalism şi aşa mai departe, socotiţi morţii. Trei oameni morţi, indiferent din ce strat social, pe zi şi aruncaţi la coş, timp de 60 de ani.

Gabriel Liiceanu

Mă simt inflamat de discursurile celor doi prieteni ai mei şi mestecând ce spunea acum Horia Patapievici, simt nevoia să fac această mică completare.
În textul pe care îl am în cartea aceasta se face o comparaţie pentru ca lucrurile să fie mai inteligibile în privinţa monstruozităţii pe care o presupune punerea în practică a comunismului.
Imaginaţi-vă cum ar arăta lucrurile acestea dacă revoluţia şi-ar propune să aibă ca obiect corpul uman.
Deci, trebuie să plecăm de la ideea că Paradisul nu există pe Pământ. Comunismul fiind o utopie, şi o utopie de gen paradisiac, de fapt proiectează aspiraţia către absolut a omenirii într-un teritoriu extrem de periculos.
Deci, poţi să-ţi proiectezi dorinţele paradisiace în felul în care îţi faci destinul, în muzică, în diferite eşapări, în cele spirituale, dar în niciun caz la nivelul unei întregi societăţi şi făcând asta fără să-i consulţi pe ceilalţi.
Aşadar, societatea umană nu va fi niciodată paradisiacă. Corpul uman nu este nici el paradisiac. Este muritor. Imaginaţi-vă că vine cineva şi spune - nu este în regulă corpul uman. Ce ar fi să facem un corp mult mai reuşit? De pildă, are gripă, are boli, ce ar fi să facem un corp care iese din ontologia bolii, din orizontul bolii! Exact aşa s-a gândit în cazul societăţii pe linia comunismului.
Imaginaţi-vă că un nebun se apucă să revoluţioneze corpul uman. Este un dar natural. El poate fi reformat. Medicina este un mod de a reforma corpul în momentele lui de dificultate. Dar nu este un mod de a-l transforma într-un corp de zeu.
Marxismul comunismului exact asta a făcut. A luat datul natural al societăţii şi înţeleg prin asta felul în care oamenii sunt obligaţi să colaboreze în vederea trăirii laolaltă.
Nu se poate trăi după proiecte utopice. Nu există colaborare posibilă în afara unei pieţe liberale. În afara liberalismului care este condiţia naturală a umanităţii nu se poate trăi, nu se poate produce.
Nu poţi să castrezi omenirea de creativitate, de spiritul de concurenţă, de jocul cererii şi ofertei, de preţurile mai mari sau mai mici care câştigă în cadrul unei concurenţe.
Sigur că da, societatea are gripe, are gripe bancare, are tot soiul de gripe, are blocaje, aşa cum are corpul uman. Dar aşa cum nu-ţi propui să revoluţionezi un trup ca să-l faci nemuritor, nu poţi revoluţiona o societate fără să o ucizi în felul comunismului.
Ceea ce este uluitor este că toate caznele noastre de a explica un lucru care ţine de ordinul evidenţei, se izbesc la nesfârşit de un blocaj mentalo-afectiv al celorlalţi. Cunosc tineri de astăzi, care nu au depăşit vârsta de 25-26 de ani, care se angajează deja pe această cale în care te joci cu focul la adresa întregii omeniri.
Nu-şi dau seama ce fac cred că şi din ignoranţă. Nu numai din fascinanta atracţie a tânărului pentru coteul moral al omenirii. Ei îşi imaginează că pun în joc în felul acesta ideile sublime de dreptate, legalitate şi celelalte.
Nu există aşa ceva. Iar adevărul este că trebuie să scriem la infinit în direcţia aceasta până când vom lămuri situaţia.
Mai este o chestiune pe care merită să o ţinem minte.
Oamenii trăiesc prin empatie atunci când ajung unii la ceilalţi.
Ca eu să pot să înţeleg experienţa unui seamăn al meu trebuie să am puterea de a mă transpune în sufletul lui, în modul lui de a simţi.
Există un roman al lui Milan Kundera - "De nesuportata uşurătate a fiinţei" în care se întâlnesc două personaje care vin din lumi diferite, din ţară comunistă şi din ţară occidentală. Şi nu se înţeleg.
Folosesc cuvintele care în mintea fiecăruia, aceleaşi cuvinte au semnificaţii diferite.
Când francezul îi spune fetei din Praga "manifestaţie", francezul are în minte modul în care se distrează tineretul când iese pe străzi ca să manifesteze.
A manifesta în Franţa este un mod semicotidian de a-ţi petrece existenţe. Faci o grevă, manifestezi, oamenii râd, se simt bine.
Pentru fata venită din est, manifestaţia este ceea ce era la noi 1 Mai şi 23 August, modul de a fi luat şi dus cu forţa să-ţi manifeşti un entuziasm pe care nu-l ai.
Între cei doi empatia nu este posibilă. La fel. Noi am înţeles.
Eu cred că superioritatea noastră faţă de cei din vest, cel puţin la nivelul intelectualilor, este că noi am făcut efortul empatiei pentru a înţelege ce a însemnat nazismul, pentru a realiza grozăvia unor oameni care au trăit sub teroarea cu pricina.
Dar ei, când se joacă în saloanele parisiene de-a comunismul nu fac efortul empatiei de a coborâ în sufletul nostru care a fost chinuit de-a lungul unor decenii.
Lipsa de empatie este cheia incomunicabilităţii.
Într-adevăr, nu poţi să transmiţi durerea de măsea unuia care nu-l doare măseaua, dar nu eşti idiot ca să nu înţelegi ce înseamnă când îţi descrie chinul său.
Toate lucrurile acestea există cred în cartea aceasta. Şi ea este scrisă pentru toate cele trei categorii pe care vi le pomeneam, cei care au uitat mai înainte de a-şi aduce aminte, cei care ignoră şi intră în acest rol cu o iresponsabilitate uriaşă şi pentru cei care au frustrări şi vor o lume perfectă care nu există pe acest pământ şi care nu-şi asumă condiţia eroică pe care trebuie să o ai atunci când trăieşti într-o societate liberă.

Vă mulţumim.

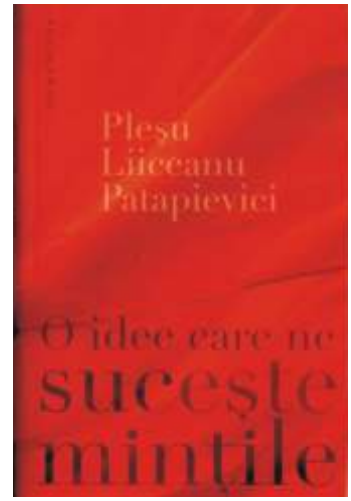
Interviu cu: Horia Roman-Patapievici

Lansarea volumului:"O idee care ne sucește mințile"

"Ei comunică cu oamenii din țară. Adică indignarea lor s-a transmis în țară și familiile lor, prietenii lor au votat la fel ca și ei. Asta nu este o diasporă dezrădăcinată. Este o prelungire a societății românești în străinătate"

Horia Roman-Patapievici

Suntem la Gaudeamus 2014, cu domnul Horia-Roman Patapievici, după o lansare de carte în trei, domnul Pleșu, domnul Liiceanu și domnul Patapievici, un volum extraordinar care pur și simplu a șocat o parte din audiență, mai ales atunci când a luat cuvântul domnul Patapievici.
Despre ce era vorba? Când vorbim despre victimele comunismului, de multe ori o spunem așa, că ar fi victime mai degrabă ale mentalităților. Dar se pare că avem și în jur de 100.000.000 de victime efectiv umane care au căzut în lupta contra comunismului.
Iertați-mă că vă întrerup. Nu a fost o luptă. Nu.
A fost un măcel. Așa cum noi omorâm vacile și porcii ca să ne hrănim cu carnea lor, acești 100.000.000 de oameni sunt victime complet inocente.
Ei nu s-au putut lupta cu comunismul. Ei au fost desemnați de către liderii comuniști, de către activele de partid, de către birocrații lor ca fiind dușmani de clasă.
Și pentru că erau dușmani de clasă recrutați din toate categoriile sociale, din toate categoriile etnice și religioase, au fost omorâți.
Este vorba de cel puțin de 100.000.000. Și am făcut un calcul. Dacă iau doar două generații biologice, adică 60 de ani, și văd ce înseamnă 100 de milioane de oameni omorâți în 60 de ani, știți ce găsesc? Că minut de minut, oră de oră, zi de zi, săptămână de săptămână, lună de lună, ani de zile, timp de 60 de ani, în fiecare minut erau omorâți câte trei oameni. În fiecare minut trei oameni erau luați dintre cei care ne înconjoară, omorâți și aruncați la groapă. În fiecare minut și asta timp de 60 de ani.

Volumul este împărțit în trei, între cei trei scriitori. Partea dumneavoastră se numește "Memoria divizată. Reflecții asupra comunismului: efectele lui și defectele noastre".
Care ar fi principalele defecte ale noastre, ale românilor, în anul 2014, acum, când totuși o majoritate zdrobitoare din diaspora a votat altfel?
Să ne înțelegem bine. Calitățile și defectele noastre supraviețuiesc proceselor electorale. Ce vedem acum este o reacție față de aroganța nemărginită a unui om, Victor Ponta, și a unui Guvern. Atât de mult a mințit, atât de mult și-a bătut joc, încât oamenii nu au mai răbdat. Și atunci a fost învins acel curent care a lucrat în favoarea lui Victor Ponta și care era ura față de Traian Băsescu. Deci, indignarea față de Ponta a fost mai mare față de ura față de Băsescu, independent de calitățile și defectele noastre.

Credeți că ar putea fi vorba de un vot "anti-ceva", exact cum am avut și în 2004 și în 2009?
Părerea mea este, spre deosebire de politologi care cred că există vot pozitiv, că votul pozitiv când se manifestă este un vot catastrofal, că de obicei este un vot fanatic.
Votul democratic este un vot negativ. Votezi împotriva a ceva, votezi împotriva nedreptății, votezi împotriva aroganței, împotriva discriminării.

Deci până la urmă votul este/reprezintă normalitatea negativă?
Eu cred că votul negativ este normalitatea. Iar în cazul de față a fost un vot împotriva aroganței și a minciunii.

Ce anume ar putea să ne salveze mai departe ca nație, pentru că totuși această integrare europeană cu foarte multe milioane de români dezrădăcinați...
Cum dezrădăcinați? Eu cred că votul acesta a arătat că ei sunt înrădăcinați, pentru că votul din diaspora a fost dacă nu mă înșel de 300.000 de voturi. Ori Iohannis a câștigat cu milioane de voturi ceea ce înseamnă că acești oameni nu sunt dezrădăcinați.
Ei comunică cu oamenii din țară. Adică indignarea lor s-a transmis în țară și familiile lor, prietenii lor au votat la fel ca și ei. Asta nu este o diasporă dezrădăcinată. Este o prelungire a societății românești în străinătate.

Atunci avem de la 31% în turul I la 55% sau 54% în turul II, avem exact această diferență a celor care și-au păstrat rădăcinile românești?
Sigur că da. Pentru mine este o dovadă a faptului că diaspora, prin indignarea ei, a reușit ca să convingă rădăcinile ei din țară, familiile, prietenii, să voteze potrivit acestei indignări.

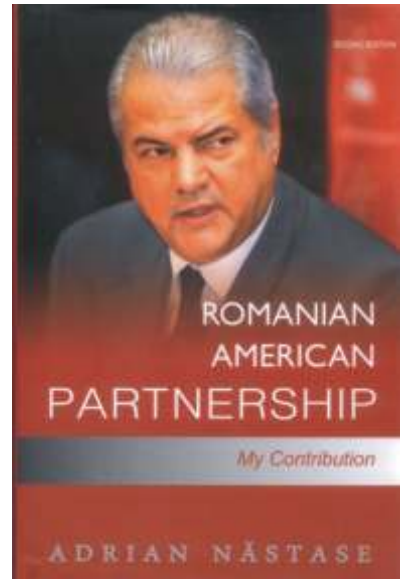
Eu vă mulțumesc foarte mult încă odată. Toate lansările de carte la care participați dumneavoastră împreună cu domnul Liiceanu și mai ales când vine și domnul Pleșu, adică deja este un trio absolut ...multă lume spune "un trio demențial" să știți, aici, în fața la standul Humanitas - Gaudeamus.
Și eu vă mulțumesc.

Gaudeamus 2013

Lansarea volumului
“Romanian American Partnership”
Interviu cu **Adrian Năstase**

“Ţările occidentale consideră într-un fel pe politica Monroe, America a americanilor iar formula ar fi prin extensie Europa a europenilor, dar şi a americanilor parţial” Adrian Năstase

Bună ziua domnule Premier Adrian Năstase.
De la precedenta lansare din primăvară, de la Bookfest, a volumului în limba română “LUMEA, AMERICANII şi NOI” au trecut doar câteva luni şi în acest interval avem două momente importante în viaţa internaţională, pe de o parte venirea în săptămâna următoare a Primului Ministru al Chinei la Bucureşti, iar pe de altă parte recenta întoarcere cu 180 grade a diplomaţiei Ucrainei faţă de UE.
Vă rog să aveţi amabilitatea de a face două comentarii pentru aceste probleme.
Situaţia este destul de complicată.
Se pot remarca în mod evident acţiunile, Chinei, care încearcă dincolo de relaţiile tradiţionale cu SUA, cu americile în general, cu interesele în Africa pentru resurse naturale în special, încearcă o reluare până la urmă sau o prezenţă mai activă şi în Europa.
Lucrul acesta se vede foarte clar că deranjează ţările occidentale care consideră într-un fel pe politica Monroe ,”America a americanilor”, iar formula ar fi prin extensie “Europa a europenilor” dar şi a americanilor parţial, dar este clar că prezenţa chineză la Bucureşti este destul de rău văzută.
În ceea ce priveşte Ucraina, este clar că Rusia are un reviriment, reuşeşte să ofere elemente interesante de avantaje economice care, bineînţeles, contează foarte mult în ecuaţia din Ucraina, plus că opinia publică acolo este destul de împărţită şi din punct de vedere etnic, precum şi din punct de vedere al orientărilor politice.

SUA au o prezenţă puternică în Asia, mai ales în China, din punct de vedere economic. Credeţi că şi China poate avea o prezenţă la fel de puternică în UE în clipa de faţă prin România?
Nu este vorba numai de România. Anul trecut vizita şi acţiunea chineză a fost la Varşovia. Deci, este foarte clar, sau acum doi ani de zile, nu mai ţin minte exact, dar în orice caz este foarte clar că şi pentru China contează blocul ţărilor din Europa Centrală şi de Răsărit în ansamblu.

Vă mulţumesc pentru interviu.

Interviuri cu **Dinu C. Giurescu**

Bookfest 2014
Istoria Bucureşteană

Autor: **Nicolae Vătămanu**

"bine am făcut că am păstrat memoria lui Pavel Kisseleff pentru că este unul dintre deschizătorii de drumuri în administraţia şi în urbanismul, dacă vreţi, oraşului nostru şi de aceea îi păstrăm memoria pentru totdeuna".

Domnul Dinu C. Giurescu are deosebita amabilitate de a ne prezenta o scurtă poveste despre Bulevardul Kisseleff la această lansare de carte, "Istoria Bucureştiului", care s-a petrecut astăzi la Bookfeast 2014. Domnule Profesor vă rog în câteva cuvinte să ne spuneţi ceva despre Pavel Kiseleff, din partea dumnevoastră .

Este fostul Guvernator al Principatelor, imediat după pacea de la Adrianopol şi care a contribuit semnificativ la modernizarea într-un fel a capitalei noastre, a urbei. Sigur că el se gândea la mai multe reforme, ***bine am făcut că am păstrat memoria lui pentru că este unul dintre deschizătorii de drumuri în administraţia şi în urbanismul, dacă vreţi, oraşului nostru şi de aceea îi păstrăm memoria pentru totdeuna.***

Domnule Profesor aici există un capitol care chiar povesteşte că dânsul a avut dorinţa ca de banii de care trebuia să-i fie ridicată o statuie pentru el în Bucureşti, mai bine să se facă ceva tot pentru Bucureşti şi atunci banii s-au împărţit în trei: pentru viitorul Parc Cişmigiu, pentru viitoarea Cale a Victoriei şi pentru o dezvoltare mai bună în aprovizionarea cu apă a Bucureştului.

Cred că a fost o aprobare înţeleaptă împărţirea acestor bani dar n-ar strica şi o bună sugestie: ca să ne gândim să ridicăm o statuie lui Pavel Kiseleff.

Domnule Profesor, vă mulţumesc pentru acest scurt interviu.

Şi eu.

Lansarea volumului **România şi Comunismul o istorie ilustrată**

Autor: Dinu C. Giurescu

Bookfest 2010

INTERVIU cu Dinu C. Giurescu

Bună ziua domnule Giurescu. Aţi făcut o remarcă în privinţa corectării unei erori strecurate în paginile cărţii.

Dinu C. Giurescu (referindu-se la erata pentru pagina 200): ***Nu am voie să escamotez, să dau peste cap lucrurile.***

Consideraţi că în primul rând erata realizează o reparaţia morală foarte importantă pentru domnul gen. Iulian Vlad?

Dinu C. Giurescu: ***Da. E precis acest lucru. Aşa cum spune textul la pagina 200. Îmi pare rău că s-a strecurat acea eroare. Nu ştiu nici până acum de ce s-a întâmplat acest lucru ...***

Prezentarea cărţii de către autor:

"Cum a pornit această lucrare...acum vreo 10 sau 11 ani, când predam invitat la un curs de comunicare, de jurnalistică, vine o studentă şi mă întreabă: domnule profesor cine a fost Lucreţiu Pătrăşcanu?" şi eu am rămas aşa puţin interlocat, şi după aceea, în decursul anilor predând partea aceasta de istorie contemporană la facultatea de istorie din Bucureşti, mi-am dat seama că generaţia nouă, cea care are acum 30-35 de ani, nu ştie absolut nimic aproape din ce s-a petrecut între anul 1945 şi 1989. Că le vorbeşti de către Matei Basarab sau de Primul Război Mondial sau de Constantin Brâncoveanu sau de perioada comunistă e cam totuna pentru că ei nu au apucat-o, nu au trăit-o, iar din familie ştiu mult prea puţin.

E curioasă naţia asta a noastră că nu vrea să vorbească, că experienţele personale nu se transmit în familie.

Ca atare am simţit nevoia şi din această nevoie a pornit cartea respectivă. Cum să faci să prezinţi unei generaţii, care nu a cunoscut regimul socialist şi regimul democrat popular, să prezinţi această perioadă de peste 40-45 de ani cu tranziţie cu tot. Această strădanie a început cu aproape 18 ani în urmă.

Are, desigur, partea de cronologie ca să punctez principalele evenimente şi are partea de componente ale regimului, ce a fost acela Partidul Comunist, ce sistem politic a instaurat, cum e cu industrializarea, cum este cu colectivizarea şi agricultura socialistă, sistemul represiv, învăţământul, armata şi politica externă, sigur nu sunt toate componentele regimului comunist, dar am zis că este mai bine să fie o lucrare acum decât să aştepţi să faci o lucrare completă mai târziu, care poate să nu vină niciodată.

Din această perspectivă a apărut cartea, însă nu este toată povestea. Editura Corint a avut ideea bună să însoţească această carte cu ilustraţii. Sunt, nu ştiu, poate 200 de ilustraţii chiar şi comentate.

Într-adevăr, când am făcut acum 2-3 ani de zile un curs general cu proiectarea imaginilor, dintr-o dată am realizat că tineretul nici nu ştia cum arătau principalii protagonişti ai noştrii. E un univers total necunoscut, care locuieşte în mintea noastră şi în imaginea noastră a celor care le-am trăit atunci, dar pentru restul e un lucru care trebuie redescoperit. Astfel încât o istorie ilustrată îşi are deplin sensul pentru că editura a făcut acest efort să însoţească textul de sute de ilustraţii şi totul în condiţii editoriale foarte bune. Acum,sigur în epoca aceasta a belşugului absolut în care ne aflăm şi care creşte cu fiecare trimestru, evident că preţul cărţii nu este mare în sine, dar sigur că pentru veniturile oamenilor este mult. Să sperăm că încetul cu încetul va putea să pătrundă în rândul cititorilor. Eu vreau să mulţumesc lui Ilarion Ţiu, Alexandru Ştefănescu şi lui Mircea Suciu pentru toată colaborarea şi pentru reuşita acestei cărţi.

(acest material nu a fost prezentat în 2010 din lipsă de spaţiu, dar este deosebit de actual şi în continuare)

“Suntem obligaţi să combinăm trecutul cu prezentul, însă trebuie neapărat restaurate aceste monumente... Trebuie să găsim o formulă prin care să punem în evidenţă acest patrimoniu extrem de bogat.”

Interviu cu Academicianul Răzvan Theodorescu

Suntem cu domnul Academician Răzvan Theodorescu la doar o zi după vernisajul expoziţiei de arhitectură interbelică, un vernisaj de expoziţie care îşi propune o dezbatere publică foarte importantă despre arhitectura modernistă a Bucureştiului interbelic, perioada 1919 - 1939, versus dezvoltarea modernă a Bucureştiului de astăzi, anul 2014. Domnul Academician are amabilitatea să ne spună câteva cuvinte despre părerea dânsului şi cu ce gânduri va merge pe data de 10 decembrie la discuţiile legate de această temă.

Secţia de Arte, Arhitectură şi Audiovizual a Academiei Române a patronat într-un fel această acţiune a Muzeului Municipiului Bucureşti, care este expoziţia despre care aţi vorbit.

Este o expoziţie absolut remarcabilă pentru că pune în imagini un patrimoniu care este extrem de preţios şi extrem de neglijat.

Bucureştiul este singura capitală din aceste părţi ale Europei care are o arhitectură modernistă, o arhitectură cubistă, o arhitectură de tip internaţional, care începe cu ***Palatul Telefoanelor*** şi continuă cu ***Bulevardul Magheru*** de pildă, care este considerat o adevărată rezervaţie de arhitectură, apoi ***Cartierul Primăverii, fostul cartier UCB*** (a fost conceput, iniţial, pentru a oferi locuinţe angajaţilor Uzinelor Municipale Bucureşti), care conţin opere ale unor arhitecţi de mare însemnătate, arhitecţi precum Horia Creangă, care s-a dedicat unor construcţii industriale, dar şi unor blocuri, ***blocul Patria*** sau ***fostele Uzine Malaxa***, arhitecţi precum Octav Doicescu, care este realizatorul cartierului de care vă vorbeam, din nordul Capitalei - Cartierul Primăverii, Duiliu Marcu, care a realizat construcţii pe Calea Victoriei şi în zona Academiei Militare şi chiar în curtea Academiei unde vă aflaţi - ***Biblioteca Academiei Române***, oameni care au realizat o arhitectură extrem de up-to-date ca să spun, extrem de la ceasul nu numai al Europei ci al spaţiului euro-american.

Ei bine, vreau să-l amintesc şi pe arhitectul Marcel Iancu, care a devenit un fel de artist naţional în Israel şi care are pe Hristo Botev o construcţie care este aproape, nu să se prăbuşească, dar tencuiala îi cade.

Transformările impuse în perioada dictaturii comuniste unor edificii este absolut regretabilă. Pe de altă parte, după ’89, în condiţiile unei democraţii fără hotare, avem construcţii de o hidoşenie impresionantă. Se crede că acolo unde se pune sticlă ai modernitate. Nu este cazul.

Din toate aceste motive, am pus în planul nostru o colaborare cu Primăria Municipiului Bucureşti. După cum aţi văzut, ieri, alături de Prefectul Bucureştiului era şi Arhitectul Şef al Bucureştiului.

În ziua de 10 decembrie seminarul va fi dedicat acestui patrimoniu interbelic şi apoi vrem să continuăm ceea ce eu am făcut separat în nişte emisiuni de televiziune.

Vrem să continuăm să analizăm felul în care se construieşte acum în Bucureşti, de ce se construieşte rău, când se construieşte din când în când bine şi ce faţă trebuie să aibă acest oraş, care este un oraş minunat din punct de vedere arhitectonic, foarte divers, foarte interesant pentru orice vizitator străin.

Nu uitaţi şi cu aceasta închei, Bucureştiul este singura capitală a lumii în care a fost distrusă, agresată mai bine zis, agresată, acesta este cuvântul, în timp de pace, ceea ce s-a întâmplat în anii ’80 în zona Centrului Civic, o distrugere

ARHITECTURA INTERBELICĂ ÎN BUCUREŞTI

care este, cum spunea un prieten arhitect, pe o suprafaţă comparabilă cu cea a Veneţiei fapt care este fără precedent în istorie.

Domnule Academician Răzvan Theodorescu, chiar la vernisaj, aşa cum spuneaţi, a fost prezent Arhitectul Şef al Capitalei Ghe. Pătraşcu şi Prefectul Bucureştiului - Paul Petrovan.
Am încercat o scurtă discuţie cu Prefectul Bucureştiului şi acesta s-a arătat, de asemenea, interesat de "puţină ordine" în felul în care se construieşte în Bucureşti.
Eu am adus în discuţie faptul că pentru perioada interbelică, cap de afiş este Palatul Telefoanelor, o construcţie cu tehnologie americană şi tehnică germană, pentru că a fost construit cu arhitecţi atât americani cât şi germani, o clădire emblematică pentru Calea Victoriei şi pentru Bucureşti.
La acea vreme era un tip de arhitectură care aducea aminte de zgârie-norii din Chicago, de pildă.

Am avut o continuare în regimul comunist cu Intercontinentalul, singurul zgârie-nor de marcă construit în perioada Ceauşescu şi acea construcţie care a ajuns totuşi a doua construcţie în lume, Casa Poporului, o construcţie cu care ne mândrim astăzi, dar care a facut foarte mult rău Bucureştiului.
Aniversarea a 555 de ani a Bucureştiului s-a ţinut exact în Piaţa Constituţiei, la clădirea Palatului Parlamentului de astăzi, cu un inedit spectacol de lumini şi lasere, care şi el a fost unic în Europa.
Ce vom face în continuare, după părerea dumneavoastră, cu clădirile emblematice pe care le moştenim, absolut superbe, din perioada interbelică, dar şi unele mai puţin reuşite pentru viaţa oraşului Bucureşti, aşa cum este Casa Poporului, dar care totuşi în clipa de faţă este cea mai mare din Europa, a doua din lume şi cum credeţi că va evolua această dezvoltare pe înălţime a Bucureştiului?
Este bună întrebarea dumneavoastră. Palatul Parlamentului este o oroare arhitectonică. Eu am numit-o aşa şi am văzut că şi în presa străină acest nume dat de mine a făcut pui, eu am numit-o ***"exponenta unui stil inexistent greco-coreean".***
Este o oroare care, sigur, cuprinde munca multor oameni, materiale nobile mai ales în interior, însă, Dumnezeu să o ierte, s-a prăpădit arhitecta, totul a venit dintr-o fantezie care combina prostul gust al cuplului dictatorial cu prostul gust al unor arhitecţi ai noştri. Este inadmisibil ca la sfârşitul secolului al XX-lea să construieşti în stilul în care s-a construit.
Pe mine nu mă impresionează că este a doua clădire după Pentagon, este o ruşine arhitectonică.
Însă întrebarea dumneavoastră este perfect legitimă.
O avem. Ce facem cu ea?
Iată, este sediul Parlamentului. Eu am fost parlamentar 8 ani, 4 ani i-am petrecut acolo ca senator şi trebuie să vă spun că încă încurcam coridoarele, scările şi lifturile. Este o babilonie acolo, dar, sigur, impresionează, impresionează prin dimensiuni.
O păstrăm ca atare.
Muzeul de Artă Contemporană, care este într-o aripă, funcţionează şi el. Poate nu este cel mai bun loc pentru acest lucru, dar asta este.
Mai avem Casa Scânteii despre care eu am spus că trebuie clasată ca monument istoric. Nu trebuie scoasă secera şi ciocanul fiindcă este o epocă, este ca şi metroul de la Moscova din epoca Stalinistă. Îl păstrezi ca atare.
Aţi dat între exemplu Intercontinentalul. Într-adevăr, e o construcţie reuşită. Cum vedeţi, revine la forma iniţială şi Teatrul Naţional.

Este o mare bucurie în anul 2014 revenirea la forma iniţială a Teatrului Naţional - forma de Pălărie a lui Caragiale .
Sigur că da şi care arată foarte bine acum în forma sa iniţială. ***Suntem obligaţi să combinăm trecutul cu prezentul, însă trebuie neapărat restaurate aceste monumente.***
De pildă, pe strada General Manu, nu departe de aici, este un bloc superb construit de Horia Creangă, care acum este într-o stare de decrepitudine totală. Vă dădeam exemplu construcţia de pe Hristo Botev a arhitectului despre care v-am spus că a emigrat în Israel.
Este şi blocul Malaxa, care este pe bulevardul Magheru, care este complet schimbat. Eu mi-l aduc aminte cum era în tinereţea mea şi era o frumuseţe, o combinaţie de volume şi de goluri. ***Trebuie să găsim o formulă prin care să punem în evidenţă acest patrimoniu extrem de bogat.***

Va fi luată în calcul şi arhitectura legată de principalele artere ale Bucureştiului de circulaţie, pentru că unele se îngustează în mod intenţionat pentru a fi redată circulaţia pietonală sau pentru biciclişti, iar altele se lărgesc. Cum va fi privită la întâlnirea din data de 10 decembrie această problemă foarte gravă a Bucureştiului?
Aici nu vă pot da eu un răspuns care sunt istoric al culturii şi al artei.
Aici trebuie să vorbească urbaniştii şi avem urbanişti foarte buni, reprezentanţii Primăriei pentru că aici trebuie să se întâlnească şi probleme de circulaţie şi problemele de urbanism şi problemele de arhitectură propriu-zisă.

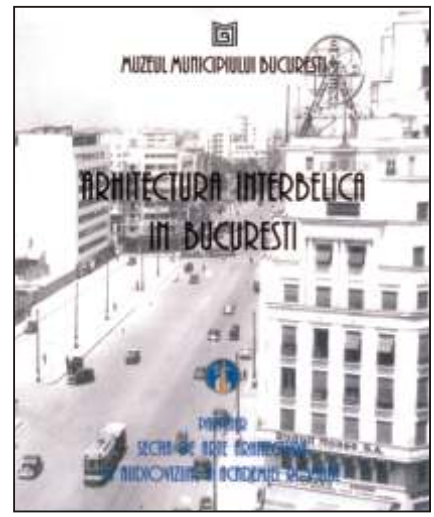
Vă mulţumim foarte mult şi aşteptăm întâlnirea din 10 decembrie când înţeleg că se va pune în dezbatere un plan foarte curajos şi care se doreşte să fie ca o construcţie, spunea cineva, "care să dăinuie".
Sper şi Academia Română, care iniţiază aceste discuţii, se implică în viaţa societăţii aşa cum vedeţi.

Vă mulţumesc pentru interviul acordat.

“Cred că ar trebui să ne gândim din nou la valorile clasice, să ne punem în valoare acele valori europene spre care tindem, să ne armonizăm şi cred că fiecare dintre noi călătorind în marile capitale europene...avem acum suficiente puncte de reper, avem chiar şi aici în Bucureşti”

Interviu cu Paul Petrovan - Prefectul Bucureştiului

Suntem la o lansare deosebită de carte legată de arhitectura interbelică a Bucureştiului, cu domnul Prefect Paul Petrovan, care are amabilitatea să ne spună câteva cuvinte legate de părerea dânsului vis-a-vis de actuala dezvoltare a arhitecturii Bucureştiului prin comparaţie cu arhitectura interbelică a Bucureştiului care a cunoscut o înflorire deosebită, mai ales datorită tehnologiilor putem spune atât germane cât şi americane şi aici fac referire doar la celebra clădire Palatul Telefoanelor care a fost primul zgârie-nor al Bucureştiului realizat cu tehnologie americană dar şi cu tehnică germană am putea spune.

Care este părerea dumneavoastră acum, în 2014, când sunt cam 70 de ani şi mai bine de atunci? Cum credeţi că a evoluat şi cum credeţi că evoluează Bucureştiul în acest început de mileniu trei după părerea dumneavoastră, domnule Prefect Paul Petrovan?

Deci, să o luăm aşa puţin sistematic. În primul rând cred că este un moment deosebit şi după agitaţia socială din tot acest an cred că este momentul să ne aşezăm, să începem să ne gândim din nou la valori, iar valorile interbelice şi îndeosebi cele din arhitectură, aşa cum aţi precizat şi dumneavoastră, ne dau un reper în opinia mea, ne dau un reper de soliditate, de eleganţă, de cooperare şi cred că, aşa cum spuneam şi la momentul de lansare, nu există valori interbelice şi valori postbelice să spun aşa, ci există doar valori şi, tot aşa cum spuneam citând din istoricul Iorga, cine uită nu merită.

Pot să vă spun ce-mi doresc.

Îmi doresc bineînţeles, la iată 7 ani de când din anumite puncte de vedere, şi le ştiţi mai bine, să zicem politic ne integrăm în Europa, ***cred că ar trebui să ne gândim din nou la valorile clasice, să ne punem în valoare acele valori europene spre care tindem, să ne armonizăm şi cred că fiecare dintre noi călătorind în marile capitale europene...avem puncte suficiente de reper, avem şi aici în Bucureşti,*** dar aşa cum spunea cineva, probalil că avem nevoie de nişte ghizi care să ni le arate şi chiar am avut plăcerea şi onoarea să cunosc câţiva dintre ei astăzi, aici.

Ne aflăm la câţiva metri de Calea Victoriei nou modernizată şi din nefericire, spun şoferii, îngustată, şi din fericire, ceilalţi, care încearcă să circule cu bicicletele, sunt foarte fericiţi. Cum vedeţi această noutate pentru capitalele europene şi pentru toate marile oraşe europene, circulaţia auto versus circulaţia cu biciclete şi pietonală?

Păi voi fi foarte tranşant. Eu Calea Victoriei o văd pietonală în viitor. Aşa mi-o doresc. Probabil că este un ipediment în circulaţia auto dar în acelaşi timp cred că dacă vorbim de valori interbelice vorbim de clasicism, cred că vorbind despre Calea Victoriei este o cale la care eu sper modernizată, renovată, o văd pietonală. Poate cu multe festivaluri care să aducă aminte tocmai de această perioadă interbelică. Bineînţeles, când spun pietonală mă gândesc la o coabitare a pietonilor cu bicicliştii.

Ar mai fi zgârie-norii Bucureştiului. Avem de doar doi ani cea mai înaltă clădire construită lângă un mall, pentru că s-au construit foarte multe mall-uri în Bucureşti în ultimii am putea spune 10 ani sau 15 ani, o clădire de aproximativ 163 de metri, ca o comparaţie este cam de 3 ori decât primul zgârie-nor al Bucureştiului, Palatul Telefoanelor, care are în jur de 50-55 de metri. Cum vedeţi această dezvoltare pe verticală a oraşului?

Atât timp cât nu deranjează ansamblul arhitectural al zonei nu văd ca fiind nimic rău. Eu nu sunt arhitect, sunt jurist, mi-e

greu să-mi dau cu părerea şi mai bine să ne vedem fiecare de domeniile la care ne pricepem. Cred că sunt destui oameni care să aprecieze din punct de vedere tehnic, dar cred că orice investiţie majoră pe orizontală sau verticală care ar deranja arhitectura zonei şi chiar dacă nu ar deranja-o ar trebui supusă dezbaterii publice pe un timp mai îndelungat.

Un capitol foarte interesant, nu neapărat sensibil, eu l-aş numi deosebit, este Delta Bucureştiului, Delta Văcăreşti cum au numit-o unii specialişti, care s-a dezvoltat pur şi simplu în mod natural în vechiul şantier în care se încerca o construcţie a epocii anterioare şi practic unde natura s-a dezvoltat nestingherită. Cum vedeţi cererea unor ecologişti şi nu numai a unor ecologişti, ci a foarte multe persoane legată de transformarea zonei aceea într-un parc natural, într-o rezervaţie naturală? Delta Bucureştiului au numit-o unii poate prea pretenţios, dar noi am fost acolo, am realizat chiar şi o copertă pentru o revistă de-a noastră şi a fost foarte bine primită de publicul care încă nu ştia ce se află în acea zonă, adică oameni care nu coborâseră încă în Delta Văcăreşti a Bucureştiului.
Acum, tocmai ca jurist şi ca Prefect, îmi daţi voie să nu comentez acest subiect? Pentru că există şi momente în care suntem, trebuie să pronunţ, pe legalitatea unor hotărâri, decizii, care se iau de autorităţile locale. Eu nu vreau să vorbesc despre Delta Văcăreşti.
Vreau să vorbesc despre natură, în general. Cred că fiecare dintre noi, mai ales dacă avem şi copii, ne dorim un oraş cu cât mai multă verdeaţă, cu cât mai multe parcuri, cu cât mai multe zone protejate, fie că sunt ca cea în discuţie acum sau altele, şi eu cred că sunt foarte multe şi în jurul Bucureştiului la care ar trebui să ne gândim.
De exemplu, zona Comana, care este o zonă deosebită a Deltei Neajlovului şi sunt foarte multe. Probabil, la fel, nu ştim să le punem încă pe toate în exploatare, dar repet şi eu îmi doresc un oraş verde ca şi dumneavoastră. Nu cred că este nimeni care să îşi dorească altceva. Din păcate uneori balansul între investiţii imobiliare versus protecţia mediului nu înclină spre ceea ce am dori noi, dar fiecare dintre noi şi toţi împreună putem face ceva.

Un ultim punct, aş vrea să aduc în discuţie

ARHITECTURA INTERBELICĂ ÎN BUCUREŞTI

faptul că Bucureştiul a împlinit venerabila vârstă de 555 de ani în acest an, noi chiar am postat nişte fotografii deosebite de la cea mai grandioasă prezentare de imagini laser proiectate pe o clădire în Europa, nu numai în Europa de Est, pentru că trebuie să recunoaştem, Casa Poporului - Palatul Parlamentului este cea mai mare clădire din Europa în clipa de faţă, şi s-a reuşit atunci un spectacol care a atras atenţia asupra frumuseţii acestei clădiri.
Care este în continuare direcţie pe care se va merge din punct de vedere al Prefecturii pentru o mai bună gestionare a acestei clădiri care este a doua clădire din lume ca dimensiuni?
Prefectura nu are atribuţiuni directe legate de administrarea acestei clădiri. După cum ştiţi, o serie de autorităţi publice şi centrale îşi au sediul în incinta Casei Poporului, cum este cunoscută pentru cei mai cu părul alb ca şi mine, mai rând că la fel este şi Casa Scânteii cum o cunoşteam noi, acum este Casa Presei Libere. Eu sper ca de fiecare dată să se reuşească punerea în valoare nu doar sub aspectul grandorii, mărimii, ci şi al funcţionalităţii şi acesta a fost într-adevăr un moment cultural foarte important spun eu şi a rezultat un eveniment deosebit.
Chiar eu am asistat cu plăcere la el până târziu în noapte ca şi cred că zeci de mii de alţi bucureşteni şi n-am auzit decât cuvinte de laudă la adresa acestui spectacol. Deci, repet, nu avem atribuţiuni directe în administrare şi nici în luarea de decizii de administrarea a acestei clădiri, dar salut orice iniţiativă legată de evenimente culturale care pun în valoare orice monumente arhitectonice mai vechi sau mai noi.

Eu vă mulţumesc foarte mult. Vor fi încântaţi cititorii site-ului şi ai revistei "Revista Presei de Carte" pentru că vom avea în următoarea săptămână volume interesante care au fost lansate la târgul Gaudeamus 2014, iar această inedită carte lansată astăzi la Muzeul Municipiului Bucureşti, despre arhitectura interbelică din Bucureşti va întregi bogata colecţie de volume lansate la Gaudeamus 2014. Vă mulţumesc.
Şi eu vă mulţumesc şi mulţumesc în primul rând celor care au făcut posibil tot ceea ce s-a întâmplat astăzi aici şi sunt sigur că vor fi la fel de sufletişti şi în continuare.
Vă mulţumesc.

Înseamnă şi conştientizarea la nivel politic a importanţei unui astfel de demers, este vorba de a renunţa la interese foarte meschine câteodată şi de partid sau private sau de grup pentru un interes naţional până la urmă.

Interviu cu Arhitectul Şef al Bucureştiului - Gheorghe Pătraşcu

Suntem cu domnul Arhitect Şef al Capitalei, domnul Gheorghe Pătraşcu, care are amabilitatea să ne răspundă la două, trei întrebări legate de o expoziţie inedită pentru Municipiul Bucureşti, este vorba de expoziţia de Arhitectura Interbelică a Municipiului Bucureşti, arhitectură interbelică care a fost pusă în discuţie pentru că ea este absolut deosebită şi se doreşte în primul rând o păstrare a acestei arhitecturi, dacă se poate o reparare a acestor clădiri care unele dintre ele au "bulina aceea roşie" aşa cum au subliniat mulţi dintre cei care au luat cuvântul astăzi, la seminar, şi mai mult decât atât, trebuie stabilit cum vom continua să dezvoltăm această arhitectură minunată a Bucureştiului în mileniul al III-lea?
Perioada interbelică, din punct de vedere nu numai al arhitecturii bineînţeles, dar şi a dezvoltării sale din punct de vedere economic şi al planificării, a însemnat un apogeu pentru Europa, a fost şi o perioadă de vârf a României şi perioada de vârf a Bucureştiului ca mod de manifestare, inclusiv în arhitectură.
Din acest motiv avem obligaţia într-un fel de a păstra ceea ce a însemnat integrarea noastră cu adevărat în spaţiul cultural european. Pe de altă parte, numai prin declaraţii şi prin manifestări care sunt lăudabile cum ar fi şi acest tip de expoziţie, nu o să reuşim să ne atingem obiectivul acela de a păstra aceste valori.
Şi deci am susţinut şi în cadrul seminarului şi susţin tot timpul faptul că nu vom reuşi să facem nimic până când nu vom avea un proiect, un Proiect de Ţară până la urmă, şi astfel un proiect poate la scară redusă al Bucureştiului.
Până când nu ne bazăm pe o coagulare de forţe care sunt capabile să ducă un asemenea proiect la sfârşit şi asta înseamnă până la urmă voinţă politică care deocamdată..., iar după părerea mea şi după constatările multora dintre noi, societatea nu este deocamdată capabilă să dea un semnal elocvent că se doreşte cu adevărat acest lucru.

Ar fi în primul rând voinţa politică de a păstra această moştenire arhitecturală interbelică de excepţie.
Înseamnă şi conştientizarea la nivel politic a importanţei unui astfel de demers, este vorba de a renunţa la interese foarte meschine câteodată şi de partid sau private sau de grup pentru un interes naţional până la urmă.

Deci, ca să păstrăm clădirile care în clipa de faţă ne-au rămas, unele dintre ele deosebit de frumoase, pe Calea Victoriei, pe Cheiul Dâmboviţei, care unele dintre ele am văzut în prezentările de astăzi că sunt acoperite de reclame absolut penibile, stricând nu numai arhitectura, dar chiar şi imaginea unui oraş modern al mileniului al III-lea.
Tocmai vorbeam de voinţa politică. Deci, ca să le poţi da jos, pentru că ele sunt ilegale de fapt, îţi trebuie voinţă politică. Aceste reclame pe care le invocaţi nu sunt legale. Nu sunt legale, dar este adevărat că aduc bani chiar la buget câteodată şi aduc probabil un avantaj să zicem economic pe termen foarte scurt.

Aş vrea să mai atacăm un subiect. Pentru ca această minunată capitală a României, Bucureştiul, care are clădiri mai frumoase decât "oraşul alb"- Tel Aviv din Israel, avem un patrimoniu arhitectural remarcabil nu numai pentru Europa de Est ci pentru întreaga Europă. Ar trebui pus în valoare. Dar, totodată remarcăm faptul că circulaţia se desfăşoară anevoios în Bucureşti. Dacă vrei să te opreşti undeva să admiri un peisaj pur şi simplu nu ai unde să opreşti o maşină. Plimbându-ne acum mai mulţi în Europa de Vest am constatat că există acolo acele *"parcări speciale de suprafaţă cu timp limitat pentru turişti"*, că circulaţia este reglementată. Există inele care sunt bine delimitate şi circulaţia nu se blochează.
Ce credeţi că se va întâmpla pentru Bucureşti în următorii 10 ani să zicem?
În privinţa aceasta sunt relativ optimist pentru că în sfârşit probabil că vom reuşi să realizăm în anii viitori un număr aproape suficient, mă rog, la limită, pentru zona centrală, care are nevoie în acest moment cam de 6.000 de locuri de parcare care nu mai încap decât în subteran. Sigur că există o tendinţă, o tendinţă mondială, aceea de pietonizare şi de eliminarea maşinii din zonele centrale, dar lucrul acesta la Bucureşti nu este posibil deocamdată şi probabil nici în viitorul foarte apropiat şi nici nu cred că este de dorit.
Dar o reglementare mai exactă şi o umanizare până la urmă a spaţiului public este necesară. Probabil se va reuşi în câţiva ani în Bucureşti să se obţină acest lucru. Nu trebuie să comparăm Bucureştiul cu un alt oraş din punct de vedere al necesităţilor lui pentru că este altfel construit. Adică, una este traficul în Bucureşti, pentru că are o anumită structură, şi altfel este traficul într-un oraş precum este Berlinul.

Deci, vom avea pe următorii 10 ani şi o reglementare mai bună a traficului?
Aici este problema pur şi simplu de asigurare a

ARHITECTURA INTERBELICĂ ÎN BUCUREŞTI

unui minim de locuri de parcare nu numai în zona centrală şi de politici care să ducă la descurajarea folosirii automobilului în zonă. Nu la interzicere că asta poată să devină absurd. Au existat oraşe care şi-au propus acest lucru şi pe urmă au renunţat.
O interzicere absolută este absurdă, dar o diminuare a traficului în zona centrală se poate face în nişte condiţii civilizate în care poate fi acceptat şi automobilistul care este o persoană cu o voce în Bucureşti mai mare decât în alte părţi, pentru că chiar acţiunile mai recente, poate mai timide ale Primăriei de a reduce traficul în zona centrală, au avut reacţii mai violente din partea automobiliştilor.
Riscăm să împărţim populaţia Bucureştiului în două tabere.

Eu vă mulţumesc foarte mult pentru acest scurt interviu pe care l-aţi acordat cititorilor Revistei Presei de Carte.
Acest interviu împreună cu prezentarea acestui volum "Arhitectura Interbelică a Bucureştiului" va fi prezentat într-un context mai larg în revista noastră, care va conţine acum volume foarte bune lansate la Gaudeamus 2014 şi încercăm această integrare pentru că Bucureştiul a împlinit 555 de ani în 2014 şi am să vă rog să încheiaţi doar cu câteva cuvinte legate de această istorie de 555 de ani a Bucureştiului.
În primul rând Bucureştiul este un oraş mai special.
El este un oraş similativ tânăr în ceea ce priveşte configuraţia lui actuală din punct de vedere al ţesutului urban pentru că a evoluat de fapt puţin pe altă paradigmă decât marile oraşe europene. El a evoluat, aşa cum şi astăzi la un moment dat se discuta, de la un târg foarte mare, de la o aglomerare de parohii până la urmă, de sate, sau în zona centrală de parohii care erau structurate în jurul bisericiilor şi de cele mai multe ori şi pe meserii şi care aveau un aspect la începutul secolului al IX-lea rural şi pe undeva foarte plăcut după părerea călătorilor străini de atunci care vedeau foarte multă verdeaţă, foarte multă integrare organică. Dar pe urmă a suferit nişte intervenţii care se cheamă proiecte urbane cum le spunem acum, restructurări urbane, unele violente, care cele mai importante au fost cele din perioada antebelică şi mai ales în perioada interbelică şi, pe urmă, bineînţeles, operaţiunea Centrul Civic a lui Ceauşescu, care au rupt ţesutul urban, mai ales dacă ne referim la a doua şi care i-au creat nişte probleme de fapt, pe de-o parte au rezolvat nişte probleme pentru că ar trebui poate să ne imaginăm ce ar însemna Bucureştiul fără bulevardul Magheru, fără bulevardul Regina Maria, bulevardul Elisabeta sau chiar fără Victoria Socialismului până la urmă. Dar problema este că toate aceste lucruri s-au făcut brutal şi fără a respecta până la urmă un proiect iniţial.
Deci, cred că am ajuns la maturitate acum să avem o proiecţie pe o perioadă lungă de timp în aşa fel încât tot ce se face ca operaţiuni să fie făcute într-un mod soft, să-i spunem. Adică, fără a brutaliza şi în timp în aşa fel încât impactul să fie acceptat, să fie cel mai bun, să fie discutat.
Cred că acum am ajuns la această fază şi Bucureştiul are mari oportunităţi, mari oportunităţi de dezvoltare şi mai ales oportunităţi pentru specialiştii implicaţi în dezvoltarea urbană pentru că are şi multe probleme şi este şi foarte interesant ca structură pentru că este un fel de puzzle incomplet de diverse ţesuturi urbane şi care din partea unor specialişti străini trezeşte câteodată curiozitate şi chiar oarecare interes peste nişte limite normale, adică de surpriză, uneori chiar de uimire faţă de ce poate să însemne şi ce ar putea să însemne Bucureştiul dacă ar fi gestionat înţelept.

Putem să-i urăm în final Bucureştiului la a 555-a aniversare să aibă un proiect hotărât care să-l aşeze în rândul oraşelor cele mai moderne şi cel mai bine structurate?
Eu aş ura cu plăcere lucrul acesta, dar pentru acest lucru cred eu că trebuie să revenim la ceea ce am spus puţin mai înainte, trebuie voinţă politică şi conştientizarea acestor lucruri şi renunţarea la interese pe termen scurt şi meschine şi câteodată chiar strict private şi să optăm pentru un obiectiv şi un interes general public şi naţional. Dar, mă rog, facem totuşi constatarea că noi nu mai suntem acum în stare să ne mobilizăm ca naţiune pe un mare proiect naţional. Asta este impresia de acum şi cred că trebuie să depăşim în primul rând momentul ăsta şi trebuie să conştientizăm ceea ce ni s-a întâmplat înainte de '90 şi după '90 foarte bine şi părerea mea că trebuie să schimbăm puţin paradigma pentru că cred că suntem deocamdată pe o cale relativ greşită.
Interesul public este complet neglijat şi în mod de fapt, pe undeva pervers, este luat ca lozincă, fiind de fapt în spate neglijat complet.

Vă mulţumesc foarte mult pentru acest interviu şi aşteptăm proiectul pentru Bucureşti.
Sper să asistăm cel puţin la lansarea proiectului. Proiectul probabil că va fi lansat odată cu definitivarea noului Plan de Urbanism General.

"Spre deosebire de Casa Poporului care a fost o manifestare violentă împotriva unui oraş întreg, care a presupus demolări, a fost o cu totul altă manifestare şi ele nu suportă comparaţii nici ca arhitectură nici ca demers urbanistic sau politic sau economic de niciun fel, una este ceva care se încadrează într-un oarecare curs firesc al evoluţiei, mă refer la Palatul Telefoanelor şi la Hotelul Intercontinental, pe când cealaltă este o manifestare distructivă de schimbare radicală a oraşului, pentru a-i şterge istoria de fapt".

Interviu cu Arhitect Adrian Crăciunescu

Continuăm seria de interviuri realizate cu ocazia acestei expoziţii deosebite de arhitectură interbelică în Bucureşti şi avem o scurtă discuţie cu domnul Adrian Crăciunescu care doreşte să puncteze câteva elemente legate de această expoziţie deschisă astăzi în Calea Victoriei la Biblioteca Academiei Române.

Îl reprezint pe domnul director Adrian Majoru care a organizat, a achiziţionat această expoziţie, deci Muzeul Municipiului Bucureşti este parte a acestei expoziţii. Dânsul neputând să vină, m-a rugat să vin să exprim interesul pe care muzeul l-a avut pentru această categorie a patrimoniului care este foarte bogat şi în acelaşi timp foarte neglijat în Bucureşti, iar Muzeul Municipiului Bucureşti, prin această expoziţie, a vrut să-şi manifeste interesul pentru promovarea în primul rând a acestei arhitecturi pe care lumea nu o mai recunoaşte şi atunci, măcar consolidarea unor imagini pe care oamenii le-ar putea recunoaşte în clădiri, care din fericire unele încă mai există, iar altele există dar sunt mutilate de curentele actuale cu reabilitarea termică, cu schimbările tâmplăriilor, cu toate lucrurile care afectează micul detaliu care era de fapt sufletul acestei arhitecturi. Deci, aceasta a fost o primă intenţie. Pe viitor, probabil că Municipalitatea, nu ştiu exact în ce măsură Primarul şi Arhitectul Şef au o viziune pentru chestia aceasta, acesta este un patrimoniu care ar constitui extrem de clar şi o imagine de brand a Bucureştiului.

În Tel Aviv, de exemplu, există în centrul oraşului o parcelare din anii '20 care a fost introdusă în lista Patrimoniului Mondial , Tel Aviv - oraşul alb.

Cu o astfel de arhitectură, aş îndrăzni să spun că arhitectura de la noi este mult mai spectaculoasă şi mult mai concentrată şi totuşi, în lista Patrimoniului Mondial, este un oraş care este "vândut" ca fiind cea mai mare concentraţie de arhitectură modernistă din lume şi a fost clasat ca atare.

Ori din punctul meu de vedere se face o mare greşeală în Bucureşti pentru că nu se face efortul de a aduce la lumină această arhitectură, de a o prezenta cum trebuie şi de a reface, alături de Micul Paris, un brand pentru Bucureşti cum ar merita.

Noi suntem astăzi lângă o clădire care a ridicat Bucureştiul ca fiind o capitală cu un zgârie-nor în perioada interbelică, Palatul Telefoanelor, şi am insistat să luăm acest interviu chiar lângă panoul cu Palatul Telefoanelor pentru că a fost o clădire care a stârnit controverse în acea perioadă interbelică, ea a fost construită putem spune cu patent american, cu arhitecţi americani, dar şi cu tehnică germană în acea perioadă, pentru că se ştie că în România firmele germane construiau foarte mult nu numai în domeniul arhitecturii dar şi mai ales în domeniul industrial sau de infrastructură, la vremea respectivă infrastructura fiind reprezentată aproape 90% de calea ferată.

Acest lucru cu calea ferată este interesant pentru că de fapt, Palatul Telefoanelor este prima clădire cu structură din oţel îmbrăcată în stilul construcţiilor americane, altfel arhitectura modernistă deja stârnise în epocă un fel de rumoare prin clădirea lui Horia Creangă, blocul Aro, actualul cunoscut de public cinematograful Patria.

Deci, aceea a fost o clădire (blocul Aro - actualmente cinematograful Patria) care a stârnit discuţii, aşa cum a stârnit şi această clădire (Palatul Telefoanelor) discuţii aici prin înălţimea ei deosebită. Dar ea arată de fapt o cale deschisă a Bucureştiului deoarece la vremea respectivă era un amestec care se mai păstrează şi astăzi între arhitectură modernă, arhitectura tradiţională, care era reprezentată de vechiul Teatru Naţional şi clădiri specifice secolului al IX-lea şi eclectică (Palatul Băncii Naţionale - 1885, Ateneul Român - 1888, Casa de Economii şi Consemnaţiuni - 1900).

Să mai facem un pas peste 50 de ani de la Palatul Telefoanelor. Am avut în anii '70 tot o tentativă de continuare a construcţiilor de tip zgârie-nor, tot cu americanii.

Este vorba despre clădirea Intercontinental, construită în perioada comunistă, dar care a rămas ca o emblemă pentru Bucureşti cel puţin 25 de ani poate chiar mai mult până când a apărut o altă cladire, Casa Poporului. Am să vă rog să faceţi o trecere de la Palatul Telefoanelor, primul zgârie-nor al

ARHITECTURA INTERBELICĂ ÎN BUCUREŞTI

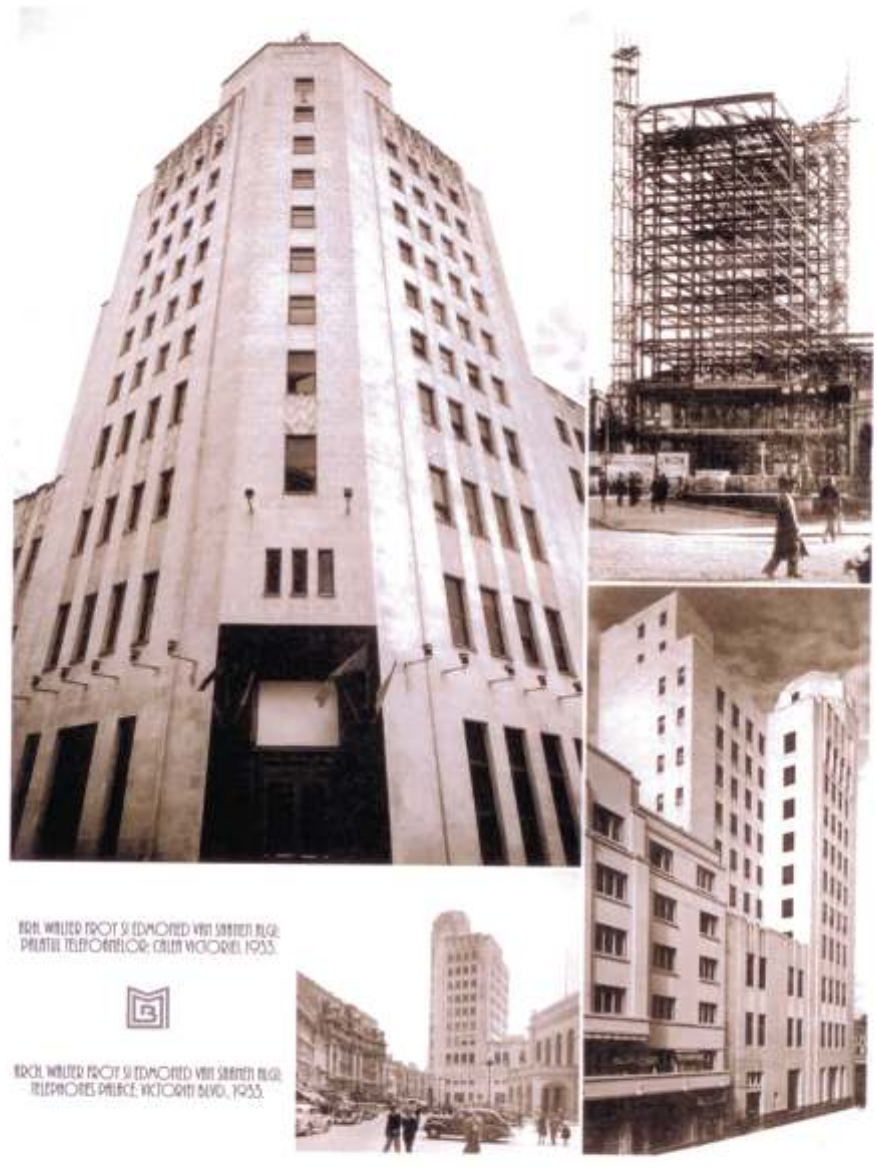

Bucureştiului şi poate primul zgârie-nor din Europa de Est, la al doilea zgârie-nor al Bucureştiului, Intercontinentalul şi a treia clădire care în clipa de faţă este a doua clădire din lume ca suprafaţă construită, cum ne-am obişnuit foarte mulţi, Casa Poporului - Palatul Parlamentului României.
Este o discuţie care ar face subiectul unei conferinţe probabil pentru că nu suportă comparaţie, pentru că Palatul Telefoanelor era în trendul epocii de creare a unor bulevarde şi a unor investiţii străine speciale, clădirea Intercontinental este făcută în perioada aşa zisului dezgheţ şi a independenţei practicată de Ceauşescu, deci era într-un fel şi o expresie politică. Pe de altă parte, terenul pe care s-a construit era un teren de multă vreme liber şi acolo au tot fost concursuri pentru că era un loc destinat Primăriei Capitalei şi mai fuseseră proiecte, inclusiv cel al lui Petre Antonescu care avea, aşa cum este clădirea Primăriei Sectorului 1 cu un turn campanilă, aşa era prevăzut şi în proiecte, deci nu era pe un teren cu construcţii.
Spre deosebire de Casa Poporului care a fost o manifestare violentă împotriva unui oraş întreg, care a presupus demolări, a fost o cu totul altă manifestare şi ele nu suportă comparaţii nici ca arhitectură nici ca demers urbanistic sau politic sau economic de niciun fel, una este ceva care se încadrează într-un oarecare curs firesc al evoluţiei, mă refer la Palatul Telefoanelor şi la Hotelul Intercontinental, pe când cealaltă este o manifestare distructivă de schimbare radicală a oraşului, pentru a-i şterge istoria de fapt.

Ce credeţi că va urma pentru Bucureşti în dezvoltarea pe următorii 5-10 ani? Va fi o dezvoltare pe verticală sau va fi o dezvoltare extensivă a Bucureştiului către să spunem zona de nord, către Otopeni aşa cum s-a spus la un moment dat?
M-aţi pus la o discuţie foarte lungă, o văd aşa ca pe o dezvoltare uşor haotică, nu pentru că aşa trebuie făcut ci pentru că aşa se poate, cam asta este regula, pe nişte scheme care au fost în unele locuri gândite în anii ’30, confirmate prin anii ’50, plasate în Planul Urbanistic General şi abia puse în practică astăzi cu mult scandal şi aici mă refer la axa Buzeşti - Uranus, deci este greu de spus. ŢIne de voinţa administrativă a unui Primar la un moment dat.
Vedeţi ce se întâmplă cu pasajul inutil din punctul meu de vedere care se face la Casa Scânteii. Eu îi spun în continuare Casa Scânteii pentru că acesta a fost scopul pentru care a fost creată, Casa Presei Libere care astăzi de fapt este un suport publicitar de panouri publicitare. Ea era altfel gândită. Deci, acolo se face un pasaj care nu face decât să mute o problemă de trafic dintr-o intersecţie, o s-o mute la Arcul de Triumf şi nu vom rezolva nimic, decât că vom cheltui nişte bani şi vom tăia nişte pomi şi vom strica o simetrie a unui bulevard care fusese gândit într-un anumit fel.
Deci, sunt dezvoltări care pot fi considerate dezvoltări, sunt dezvoltări care sunt criticabile de multă lume şi lăudate de altă lume ca în orice oraş. Dar nu cred într-o strategie coerentă. Să vedem ce o să zică noul Plan Urbanistic General care este în curs de elaborare şi despre care nu ştiu nimic să vă spun.

Deci, aşteptăm un nou Plan Urbanistic General pentru capitala România, probabil în anul 2015 sau va mai dura?
Eu cred că în 2015 abia dacă o să intre într-o oarecare dezbatere publică, o schiţă a sa. Deci ca procedură, mă îndoiesc că în 2015 va fi dat un răspuns, dar probabil că în 2015 vom şti măcar la nivel de concept ce se doreşte.

Vă mulţumesc foarte mult şi aşteptăm noutăţile pentru 2015, indiferent care vor fi ele.
Vă mulţumesc şi eu. Cu multă plăcere.

"Pe data de 10 decembrie 2014, când va avea loc în cadrul acestei expoziţii simpozionul "Arhitectura Interbelică în Bucureşti", vom lansa, la iniţiativa asociaţiei noastre, demersul care este gândit să-şi urmeze un parcurs cu sprijinul Primăriei Municipiului Bucureşti, cu spirjinul Academiei, cu sprijinul Prefecturii, care să ducă în cele din urmă la o soluţionare a acestui fond arhitectural extrem de valoros."

Interviu cu Arhitect Radu Vişan

Suntem la finalul acestui vernisaj cu domnul Radu Vişan, după ce am ascultat cuvântul Prefectului şi al unui reprezentant al organizatorului expoziţiei, domnul Radu Vişan o să ne spună câteva cuvinte legate de volumul care se va lansa în această săptămână, "Arhitectura Interbelică a Bucureştiului", dar şi despre această expoziţie inedită unde ne aflăm acum şi care este la doar câţiva metri de Calea Victoriei, cea mai dragă arteră a bucureştenilor, care între timp a devenit şi mai pietonală, mai prietenoasă. Ce ne puteţi spune?

Asociaţia alt.F.E.L., Alternative Future European Life, a avut mai multe iniţiative culturale anul acesta, dar şi demersuri care vizează restaurarea centrului Bucureştiului şi în special a arhitecturii moderniste.

Dacă există în principiu un semnal pentru restaurarea clădirilor vechi din Bucureşti, arhitectura modernistă este cea mai puţin observată şi se ştie cel mai puţin despre ea.

Chiar zilele acestea noi am avansat către Primăria Municipiului Bucureşti, către mai multe direcţii, către Academia Română, un memoriu prin care invităm în primul rând aceste instituţii, dar vom invita şi O.N.G.-uri, dar şi alte instituţii, până la reprezentanţi politici să dezbatem această problemă a arhitecturii moderniste în primul rând, care nu este încă înscrisă în patrimoniul Bucureştiului, şi în secundar să discutăm în general despre cum ar trebui şi ce soluţii ar trebui să găsim pentru restaurarea centrului Bucureştiului. Aş aminti că turistic lucrul acesta ar avea un avantaj extraordinar.

Un alt demers pe care noi l-am iniţiat, dar care deocamdată nu a avut sorţi de izbândă, este legat de promovarea unui concept pentru cadourile sau suvenirurile pentru turiştii care vizitează Bucureştiul.

Un alt eveniment pe care noi l-am avut anul trecut, "Oraşul poetului profet", în pasajul Universităţii , încerca, de asemenea, să atragă atenţia asupra comunicării, lucru extrem de dificil încă între noi românii, între O.N.G.-uri să spunem şi administraţie, între politicieni şi societatea civilă sau civică.

Una dintre problemele majore a motivului pentru care de fapt să-i spunem nu s-au găsit soluţii de 25 de ani, revenind la arhitectura interbelică a Bucureştiului, este lipsa comunicării, a înţelegerii mizei pe care noi o pierdem în fiecare zi, războindu-ne între noi şi uitând să conlucrăm.

Astăzi am avut doi interlocutori foarte importanţi la acest vernisaj de expoziţie, Prefectul Capitalei şi un reprezentant, după cum vă spuneam, al acestei expoziţii organizate la Biblioteca Academiei Române şi aş dori să vă adresez dumneavoastră o întrebare inedită pentru că aţi deschis discuţie despre nou, despre modernism şi arhitectura interbelică.

Ceea ce vreau să vă provoc eu acum este faptul că, dacă cu dânşii am vorbit despre să spunem tehnologiile americane, Palatul Telefoanelor, construcţii germane, pentru dumneavoastră vreau şi am păstrat special o discuţie legată de Bucureşti - Micul Paris, iar între Micul Paris, vechiul Paris interbelic şi sperăm noi, noul Bucureşti şi noul Paris, avem acel "La Defense" din Paris şi aici vreau să vă adresez o întrebare inedită.

Ştiu că la un moment dat a existat un perimetru în spatele noii Biblioteci Naţionale de pe fostul bulevard Victoria Socialismului unde s-a încercat, la un moment dat au fost nişte propuneri pentru clădiri mai înalte.

Se încerca acolo un foarte mic "La Defense" al Bucureştiului?

A fost un concurs de arhitectură imediat după anii '90. Din păcate noi avem o politică, să-i spunem urbanistică, destul de nefericită, blocuri mult prea înalte apar în locuri unde nu ar avea ce căuta.

Dar eu aş aminti în primul rând de o autoritate în domeniu în ceea ce priveşte istoria arhitecturii în general, dar istoria arhitecturii interbelice, în persoana domnului Profesor Doctor Arhitect Sorin Vasilescu, căruia v-aş recomanda să-i luaţi un interviu şi care vă poate spune extrem de multe lucruri pe de o parte legat de arhitectura modernistă, pe de altă parte despre modul în care viziunea arhitecturală a Bucureştiului s-a dezvoltat şi probabil Primăria ar putea să vă spună mai mult despre cum se va dezvolta în viitor.

Cred că zilele acestea, chiar la Primărie, se va dezbate Planul Urbanistic General, aşa zisul PUG. Şi nu ştiu dacă aţi observat dar la acest vernisaj a fost şi Arhitectul Şef al Capitalei căruia i-am adresat, de asemenea, memoriul despre care v-am vorbit şi ***pe data de 10 decembrie, când va avea loc în cadrul acestei expoziţii simpozionul "Arhitectura Interbelică în Bucureşti", vom lansa, la iniţiativa asociaţiei noastre, demersul care este gândit să-şi urmeze un parcurs cu sprijinul Primăriei Municipiului Bucureşti, cu spirjinul Academiei, cu sprijinul Prefecturii, care să ducă în cele din urmă la o soluţionare a acestui fond arhitectural extrem de valoros.***

ARHITECTURA INTERBELICĂ ÎN BUCUREŞTI

Catalogul expoziţiei chiar asta urmăreşte întâi, să fixeze pe de o parte pentru vizitatorii expoziţiei panourile pe care le vedeţi aici expuse şi să aibă în acelaşi timp un reper pentru o suită de clădiri pe lângă care trec de multe ori fără să ştie care este valoarea lor arhitecturală, care este valoarea lor istorică, când au fost construite.
Arhitectura modernistă în Bucureşti are un specific aparte. Durata de construire a fost extrem de scurtă. Mă întreb cum o fi arătat Bucureştiul în acea perioadă, apropo de şantierele actuale ale Bucureştiului.
Dar, ceea ce ar face ca Bucureştiul să aibă un aer special este exact, în afară de alte vechi clădiri, este această arhitectură, care în partea de est a Europei face ca Bucureştiul să fie singurul oraş care are o asemenea valoare arhitecturală.

Vă mulţumesc foarte mult şi vă aşteptăm atunci pe data de 10 decembrie, tot aici, la Biblioteca Academiei Române.
În amfiteatrul Ion Heliade Rădulescu. Îi invităm pe toţi cei care doresc să participe să vină.

Şi poate vom avea şi un răspuns de principiu al Arhitectului Şef al Capitalei?
Un răspuns de principiu nu putem să avem acum şi nici nu urmărim lucrul acesta. Cu ocazia acestui seminar noi doar lansăm un demers pe care o să-l construim pas cu pas asemenea unui proiect de clădire.

Vă mulţumesc foarte mult şi aşteptăm data de 10 decembrie la Biblioteca Academiei Române.
Când am spus asemeni unui proiect de clădire, intenţionăm să facem din acest proiect sau să-l abordăm asemenea unei clădiri şi sperăm să reziste parcursului pe care ni l-am propus de a ajunge la rezolvarea situaţiei sau problemei arhitecturii moderniste din Bucureşti.

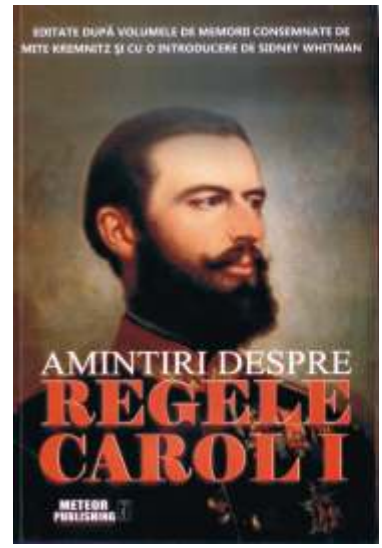
Vă mulţumesc încă odată.
Şi eu vă mulţumesc.

Lansarea volumului **Amintiri despre Regele Carol I**

Interviu cu **Ion M. Ioniţă**

...”Primarul Braşovului, echivalentul lui Iohannis de astăzi, la 1521 vorbea româneşte. Că nu-i scrii cuiva o scrisoare dacă nu înţelege limba. Deci, iată cât de apropiaţi erau ei prin legăturile pe care le aveau peste munţi, cei din Câmpulung cu cei din Braşov” Ion M. Ioniţă

Bună seara domnule Ion M. Ioniţă. Suntem la Gaudeamus 2014, imediat după lansa-rea unei cărţi inedite în actualul context al politicii româneşti, “Amintiri despre Regele Carol I”. Tot târgul Gaudeamus 2014 vuieşte după ce prima carte a Preşedintelui Klaus Iohannis a fost lansată cu mare fast datorită faptului că un public foarte numeros a stat la coadă, s-au estimat aproximativ 2.500-3.000 de persoane, fiind cea mai vândută carte într-o singură zi la un târg. Doar Mihaela Rădulescu a mai reuşit această performanţă.

Putem să facem o paralelă între, să spunem, situaţia de la jumătatea secolului al XVIII-lea, secolul al XIX-lea, când se schimbau foarte multe în Europa Centrală dar şi în Europa de Est şi se punea problema unor conducători performanţi să spunem pentru Europa de Est şi ceea ce retrăim oarecum în prima decadă a Mileniului III, o situaţie asemănătoare.

Din păcate estul nu a reuşit să performeze şi atunci se recurge iarăşi la o mai veche stratagemă de a importa din culturile performante oameni cu care se speră să se aducă performanţa economică şi pe meleagurile mioritice. Cum puteţi comenta această paralelă între cele două volume lansate la acest târg de carte, Gaudeamus 2014, “Amintiri despre Regele Carol I” şi cartea “Pas cu Pas” lansată ieri de către Preşedintele Klaus Iohannis?

Este greu de făcut o parallelă. Să nu facem confuzii. Facem paralele dar să nu facem confuzii.

Cele două lucruri nu sunt chiar similare până la urmă. Sigur că ne referim la faptul că iată, Carol I este Prinţ german care vine în România şi până la urmă va fi proclamat după cucerirea Independenţei Rege al României, instituind şi Dinastia Română. Până la urmă etapele sunt diferite.

Regele Carol I vine din Germania, el este născut în Germania, a trăit în Germania, educat pentru o viaţă în societatea germană, în aristocraţia germană, în clasa militară germană. El era ofiţer în armata Germaniei, sub conducerea celui care va deveni ulterior Împăratul Germaniei.

Dacă ne referim la Kaus Iohannis, asemănarea între ei este că amândoi sunt etnici germani. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Iohannis, el nu este venit din Germania, el este român, pot să o spun cu toată greutatea, este român, familia lui este o familie din România, pentru că această minoritate de saşi de 800 de ani trăieşte în România, clădeşte în România, pur şi simplu pe teritoriul României bineînţeles, indiferent că a fost vorba despre Transilvania sau ulterior după unire despre România Mare. Aşa încât trăind în mijlocul românilor, în acest teritoriu care este Transilvania, bineînţeles că şi comunitatea saşilor a avut o evoluţie proprie, o viaţă culturală proprie, au creat valori proprii ale lor, ale comunităţii, şi evident au trăit în

mijlocul populaţiei româneşti, alături de ceilalţi din Ardeal.
Aşa încât lucrurile nu sunt deloc similare, iar ceea ce face ca pentru noi, într-adevăr, să fie destul de interesant ca un reprezentant al unei minorităţi naţionale să fie ales de majoritatea românilor ca Preşedinte, însă evident a contat foarte mult şi modul în care Iohannis a întruchipat, ca să zic aşa, o dorinţă a românilor de a ne întoarce la seriozitate.
El nu a fost extrem de strălucitor sau extrem de vorbăreţ, dar a personificat acest lucru, seriozitatea, lucrul bine făcut, care sunt şi caracteristici ale etniei sale sau ale imaginii etniei sale, evident, dar încă odată, el nu poate fi despărţit de contextul în care ne aflăm, de locul în care minoritatea germană din România a evoluat.
Adică nu putem să-l considerăm un străin. Asta este, el nu este un străin aşa cum s-a încercat să se vehiculeze în mod eronat... Carol I a fost un străin. Deci, Carol I s-a integrat foarte greu în societatea românească. După venirea lui, un număr de ani chiar a fost tentat să demisioneze am spune în ziua de azi, să abdice, să lase tot, să părăsească tronul şi să se întoarcă în Germania.
La un moment dat era disperat pentru că nu reuşea să găsească o cale de înţelegere cu clasa politică românească, cu elitele româneşti care, bineînţeles, aveau cu totul alte mentalităţi. Iată că din fericire a reuşit, perioada a fost mai grea pentru adaptare, dar până la urmă Domnia Sa rămâne unul dintre marile succese din perioadele de succes din istoria României.
Sperăm ca la Klaus Iohannis să nu existe acest tip de adaptare grea la viaţa din Bucureşti pentru că încă odată, deşi ni s-a spus atât de mult că este neamţ, că nu este român, că nu este ortodox, încă odată, el este de aici, nu este din altă parte, nu putem să spunem că este străin.

Şi în acest caz credeţi că avem doar o valorificare a brandului german de peste 100 de ani putem spune, deoarece dacă luăm în considerare anul 1860 până la 2010 de fapt avem 150 de ani.
Românii îl descoperă pe Carol I abia acum, pentru că evident a fost perioada comunistă în care Monarhia Română a fost pusă la zid şi împroşcată cu noroi propagandistic.
În timpul vieţii lui Carol I, să nu uităm, a existat o opoziţie foarte dură la adresa lui, forţe politice româneşti, gazete româneşti care au desfăşurat timp de zeci de ani o activitate extrem de dură - critici formidabile la adresa lui Carol I, pamflete, ziare întregi. Să nu uităm că "Adevărul" era un ziar antimonarhic extraordinar, de 10 mai ieşeau cu prima pagină în doliu din motive politice, evident, de luptă politică. Dar, iată că până la urmă lucrurile au mers bine şi am ajuns la această domnie de succes şi de modernizare a României şi de racordarea României la valorile europene, la instituţiile europene, ceea ce încercăm să facem şi astăzi prin ceea ce se numeşte integrarea în Uniunea Europeană.
Dar, încă odată, lucrurile trebuie privite cu nuanţele lor, cu diferenţele lor. Bineînţeles Iohannis nu este un Carol I, el este Preşedintele ales dintre cei 18.000.000 de cetăţeni cu drept de vot din România.

Dar am văzut că exact ieri a avut loc o primire foarte frumoasă a lui Klaus Iohannis la Casa Regală, la Regele Mihai I, lucru care iarăşi a legat, a făcut o legătură, să spunem un arc peste timp în acest sens.
Absolut. Şi este foarte bine că s-a întâmplat aşa. Din punct de vedere simbolic este extraordinar.
Casa Regală are locul ei în societatea românească de astăzi, aşa cum şi alte case regale îşi au locul chiar dacă societatea s-a schimbat şi sistemul politic s-a schimbat, ele au rămas pentru că dau această idee de continuitate, de valoare, de punere a interesului naţional deasupra intereselor partizane.
Până la urmă însă, dacă este să vorbim despre români şi despre nemţii din România, saşi sau şvabi, să nu uităm că dacă facem un parcurs istoric, primul document în limba română, atestat, găsit în limba română este scrisoarea lui Neacşu din Câmpulung Muşcel, care este de fapt o scrisoare trimisă unui sas.
Este scrisoarea pe care Neacşu din Câmpulung o trimite primarului Braşovului de atunci, o cetate săsească nemţească de atunci, Hans Beckner.
Îi trimite această scrisoare şi culmea, ce ne arată extraordinar cum cele două etnii, iată, de sute de ani, erau într-o foarte strânsă colaborare. Nu numai că îi spune, că îl avertizează că vin turcii, acesta fiind conţinutul scrisorii, îl avertizează, îi spune ce fac turcii în tentativa lor de a invada vestul Europei, dar şi mai mult decât atât este că scrisoarea este scrisă în limba română.
Deci, ***primarul Braşovului, echivalentul lui Iohannis de astăzi, la 1521 vorbea româneşte. Că nu-i scrii cuiva o scrisoare dacă nu înţelege limba.***
Deci, iată cât de apropiaţi erau ei prin legăturile pe care le aveau peste munţi, cei din Câmpulung cu cei din Braşov *şi restul.* ***Nu erau separaţi nici măcar lingvistic şi primului demnitar al cetăţii Braşovului îi scria în limba română de atunci şi bineînţeles că era o scrisoare secretă,*** deci nu avea nevoie de prea mulţi ochi care să intervină în respectiva informare, nu era nevoie să i-o traducă cineva, omul citea în română şi probabil că i-o fi şi răspuns în română dar nu s-a păstrat documentul.

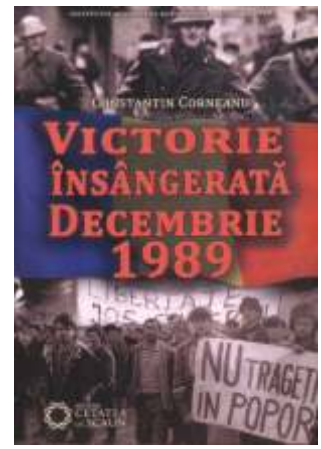
Este inedită remarca dumneavoastră cu această scrisoare şi o vom scoate foarte mult în evidenţă chiar în titlul acestui interviu realizat cu dumneavoastră, pentru că trebuie să avansăm, urmează Ziua Naţională de 1 Decembrie, Unirea, şi putem face o paralelă cu prima Unire de la 1600 a lui Mihai Viteazu, despre care toată lumea spunea la vremea respectivă că uneşte români din cele două provincii mai întâi, Ţara Românească şi Transilvania, şi foarte multă lume a comentat şi foarte mulţi istorici, bineînţeles negativişti ai originii latine a Transilvaniei, pentru că iată are o origine latină foarte puternic Transilvania, unii au negat însă acest lucru. Scrisoarea la care faceţi dumneavoastră menţiune acum, a unui cetăţean din Ţara Românească către conducătorul cetăţii Braşovului, vine cu peste 70 de ani înainte să certifice faptul că într-adevăr, atât în Ţara Românească cât şi în Transilvania, se vorbea în mod curent limba română.
Exact. Chiar dacă această scrisoare este adresată unui german, unui sas. Ei bineînţeles, în oraş, între ei evident că vorbeau numai germana şi desigur că ei prin privilegiile pe care şi le dobândiseră, comunitatea germană de atunci de când au venit în secolele al XII-lea şi al XIII-lea în Transilvania, ei căpătaseră aceste privilegii din partea Regelui Ungariei, privilegiul de a vorbi limba germană, de a se judeca în limba germană, de a folosi sistemul lor de valori, religia şi aşa mai departe, fără să dea socoteală să spunem Coroanei de la Budapesta.
Iar faptul că ei vorbeau româneşte atunci, exact ceea ce spuneaţi mai departe, arată cât de mult erau în legătură cu comunităţile româneşi, nu numai de peste munţi dar şi comunităţile româneşti de lângă oraşele lor, de lângă Braşov, de lângă Sibiu, unde erau comunităţile româneşti cu care trebuiau să comunice căci altfel nu ar fi putut să supravieţuiască acolo.

Iar unitatea era constituită de unitatea de limbă până la urmă.
Absolut. Unitatea de limbă, evident, pentru că rămâne forţa care a ţinut acest popor împreună, indiferent care au fost împărţirile teritoriale generate de epocile istorice prin care am trecut. Până la urmă limba este aceeaşi, oriunde se vorbeşte româna, este aceeaşi limbă.

Încă odată va mulţumesc. Această carte "Amintiri despre Regele Carol I" este editată de Historia?
De Meteor Press, ea este recomandată de Historia.

Lansarea volumului **Revoluţie însângerată - Decembrie 1989**

Interviu cu Adrian Cioroianu

"...la o analiză geopolitică a anului 1989 trebuie plecat de la speranţele pe care mulţi şi le puneau în Estul Europei, în Mihail Gorbaciov care atunci era probabil în apogeul popularităţii sale şi era foarte simpatizat inclusiv în Vestul Europei"
Adrian Cioroianu

Suntem la Gaudeamus 2014 cu domnul profesor Adrian Cioroianu pentru o lansare de carte deosebită, o carte a unui fost coleg de facultate, domnul Constantin Corneanu, dar o carte foarte importantă pentru noi, românii. Este vorba de victoria însângerată a revoluţiei din decembrie 1989, o nouă perspectivă cu date foarte exacte ale colegului dumneavoastră pe care aţi avut amabilitatea să o prefaţaţi.
O altă carte a distinsului dumneavoastră coleg a fost despre momentul geopolitic al României la cumpăna dintre Al II-lea Război Mondial şi trecera la comunism în România.
Aş vrea să faceţi un comentariu pentru acea situaţie de cumpănă, despre acea situaţie geopolitică şi despre cum vedeţi dumneavoastră situaţia geopolitică pentru anul 1989, la 45 de ani după Al II-lea Război Mondial?
Lucrurile sunt, sigur, mult mai complicate şi nu cred că pot fi rezumate foarte repede. Vă daţi seama că vorbim de o reformă în curs în acel moment al lui Gorbaciov. Nimeni nu putea să ştie dacă ea va fi reuşită sau nu.
În acel moment ea părea a fi încă promiţătoare, iar sistemul părea a răspunde pozitiv la reformele lui Gorbaciov, şi mă refer la sistemul (Perestroika) care era în alte ţări comuniste cum ar fi Polonia, Ungaria, mai târziu Bulgaria, Republica Democrată Germania bineînţeles. Adică, din punctul meu de vedere acel val al schimbărilor, în ciuda a ceea ce spunea Gorbaciov, că nu s-a implicat,

părerea mea este că tocmai sau inclusiv lipsa de implicare reprezintă un gest. Pentru că era mare lucru să ştii că ruşii nu vor interveni împotriva celor care protestau.
Bunăoară, la Leipzig, în Germania, sau la Budapesta, iar apoi în ţări precum Bulgaria, schimbarea s-a făcut direct la nivelul eşalonului doi, evident la sugestia Moscovei.
Deci, nu există niciun fel de îndoială că existau echipe de schimb într-un fel sub sugestia Moscovei.
Şi din acest punct de vedere trebuie să înţelegem că atunci reformele lui Gorbaciov păreau încă promiţătoare. Astăzi ştiu că pare o glumă să spui acest lucru pentru că ştim că ele au eşuat, dar în vara anului 1989 reformele lui Gorbaciov păreau promiţătoare şi chiar noi ne întrebam în România de ce oare Ceauşescu nu adoptă şi el acest drum care părea în acel moment mai în favoarea poporului.
Deci, ***la o analiză geopolitică a anului 1989 trebuie plecat de la speranţele pe care mulţi şi le puneau în Estul Europei, în Gorbaciov, în Mihail Gorbaciov care atunci era probabil în apogeul popularităţii sale şi era foarte simpatizat inclusiv în Vestul Europei.***

Ar trebui să amintim pentru cei care s-au născut mai târziu că atunci Gorbaciov a încercat o comunitate a statelor independente, dar care a eşuat foarte repede.
Nu. Comunitatea Statelor Independente a fost puţin mai târziu, a fost în 1990-1991. În vara anului 1989, el încă mai spera că reformele lui vor restructura în mod pozitiv Uniunea Sovietică. Comunitatea Statelor Independente apare şi efectiv se materializează în 1991.

Dacă ar fi să continuăm această extrapolare la anul 2014, când suntem în Uniunea Europeană, din nou avem un context geopolitic pe care am încercat să-l valorificăm, am intrat în NATO, dar mai departe nu vedem oarecum un orizont la această situaţie deoarece Rusia, actualmente, încearcă să-şi refacă influenţa mai ales prin acapararea Ucrainei, pas cu pas am putea spune, şi atunci care ar fi perspectiva pentru următorii 25 de ani?

Dacă ar şti cineva această perspectivă, vă daţi seama că probabil ar stăpâni el însuşi lumea. Personal, nu cred că Rusia va recupera Ucraina pas cu pas, mai curând mă aştept că în următoarea perioadă această atmosferă rece dintre Rusia şi Ucraina să dăinuie. Şi nu este numai o atmosferă rece, este chiar o atmosferă de conflict deschis în estul Ucrainei. Drept care cred că Rusia, din punctul meu de vedere, a comis multe greşeli. Ea pare acum agresivă şi chiar este agresivă, pare în ofensivă, dar din punctul meu de vedere este o ofensivă perdantă pentru că antagonizarea Ucrainei este mai puternică probabil ca oricând în istoria celor două state şi acest lucru se va repercuta cred eu asupra întregii Uniuni Europene, asupra întregii Alianţe Nord-Atlantice. Comportamentul agresiv al Rusiei a produs şi o regândire a priorităţilor în interiorul NATO. Cred că şi în Uniunea Europeană comportamentul Rusiei a produs mai ales o impresie negativă şi a dus oarecum la creşterea solidarităţii, inclusiv în UE sau în NATO. Drept care este greu de spus ce va fi peste 20 de ani, dar este mai bine să ne întrebăm dacă în anul 2015, bunăoară, în anul care urmează, se va ajunge la o calmare a situaţiei din estul Ucrainei.
Personal nu cred că se va ajunge la o calmare şi această tatonare reciprocă între Rusia şi Occident va continua, Rusia foarte agresivă şi probabil că Occidentul îi va răspunde cu sancţiuni economice din ce în ce mai dure care oricum lovesc foarte puternic în economia Rusiei.

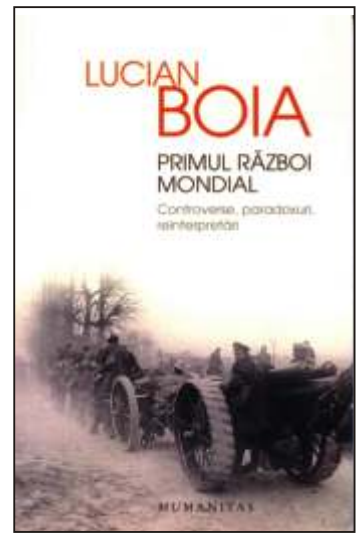
Vă rog o ultimă întrebare, avem în acest moment o continuare după părerea dumenavoastră a teoriei Rimland-ului? Fosta URSS, actualmente Rusia, încearcă să refacă acel Rimland al ei prin recucerirea peninsulei Crimeea spre exemplu?
Nu este vorba de Rimland, este vorba de locul esenţial pe care Ucraina îl avea în dispozitivul de securitate al Rusiei şi nu numai în dispozitivul de securitate, în ceea ce înseamnă Rusia ca putere imperială Ucraina era o prezenţă obligatorie. Rusia fără Ucraina nu este un imperiu, este o putere, o putere regională, poate să fie o mare putere regională fără Ucraina, dar cu Ucraina era un imperiu. Ori pierzând Ucraina, Rusia are reale probleme de ordin geopolitic. În rest, sigur că ea încearcă să-şi reconstruiască mai curând din perspectiva unui Preşedinte Putin, care decât să rămână în istorie ca Preşedintele care a pierdut Ucraina, preferă să rămână în istorie ca Preşedintele care a câştigat Crimeea eventual şi din acest punct de vedere, Crimeea este foarte importantă la Marea Neagră cum se ştie. Nu era de aşteptat ca Rusia să renunţe la Crimeea, dar altfel, personal, cred că în egală măsură, câştigând Crimeea, Rusia a pierdut Ucraina şi este o pierdere foarte, foarte serioasă.

Vă mulţumesc.

Lansarea volumului - Primul Război Mondial

"Odată cu Primul Război Mondial, din păcate pentru puterile din Europa, nu se mai poate vorbi de nici o hegemonie, începe declinul Europei şi marile puteri care se ridică ulterior, sunt Statele Unite şi Rusia/Uniunea Sovietică pe de o parte, dar în special Statele Unite şi China mai recent." Lucian Boia

Domnul Lucian Boia a revenit la Bookfest în 2014, după două premii Bestseller 2012 şi 2013 în România, având acum o nouă carte cu un titlu la fel de incitant: „Primul Război Mondial - Controverse şi Paradoxuri".
Domnule profesor, am să vă rog, dacă puteţi, să ne spuneţi de ce aţi optat pentru analiza Primului Război Mondial de această dată?
Asta este simplu de spus, se împlinesc 100 de ani de la declanşarea Primului Război Mondial şi nu este un eveniment oarecare, ci într-un fel este evenimentul fondator al lumii în care trăim. Lumea asta a căpătat o notă aparte şi a început un proces de accelerare a istoriei odată cu 1914, cu începutul şi apoi cu consecinţele Primului Război Mondial şi am constatat că, din păcate, dacă mai în toate ţările Europene deja apar, s-au au aparut, mai multe cărţi cu privire la Primul Război Mondial şi tot felul de alte acţiuni legate de acest eveniment, la noi nu prea s-au mişcat lucrurile în direcţia menţionată. Aşa că, într-un fel am zis că este de datoria mea, dat fiind că m-am apucat de mai mult timp de subiectul acesta - am scris cartea despre germanofilii români în timpul războiului, am scris o carte despre „Tragedia Germaniei", m-am gândit că este de datoria mea să fac şi eu o lucrare de sinteză despre Primul Război Mondial, nu atât pentru a povesti fiecare eveniment, cât pentru a încerca o interpretare a principalelor probleme pe care le pune Primul Război Mondial în faţa lumii şi în faţa istoricilor.

Într-adevăr prima dată în 2011 sau 2012, am realizat cu dumneavoastră un interviu legat de aceste două cărţi: „Tragedia Germaniei" şi „Franţa. Hegemonie sau declin". Practic, consideraţi că de atunci de după Primul Război Mondial a început hegemonia Franţei şi a Angliei în Europa?
Cum, după Primul Război Mondial? Categoric Nu!

Atunci, după Primul şi Al Doilea Război Mondial?
Nu! Hegemonia Franţei este mai veche, din vremea lui Ludovic al XIV sau chiar înainte, deci deja în secolul XX nu se mai poate vorbi de o hegemonie a Franţei care a fost înfrântă în 1870 tocmai de Prusia, de Imperiul German, Franţa şi-a luat revanşa întradevăr în urma Primului Război Mondial, dar nu a mai ajuns la puterea pe care a avut-o cu secole în urmă.
Deci, nu! ***Odată cu Primul Război Mondial, din păcate pentru puterile din Europa, nu se mai poate vorbi de nici o hegemonie, începe declinul Europei şi marile puteri care se ridică ulterior sunt Statele Unite şi Rusia / Uniunea Sovietică pe de o parte, dar în special Statele Unite şi China mai recent.***

Cum vedeţi lucrurile acum, în actualul context, după evenimentele din Ucraina, în general noile tensiuni din Europa?
Bine, e clar că perioada de calm care părea că se instaurează s-a cam terminat şi iarăşi traversăm o perioadă de nelinişte, de frământări.....vom vedea, vom vedea ce se va întâmpla.

Vă mulţumesc foarte mult pentru interviu.

Lansarea volumului “Suveranii României. Monarhia, o soluţie?”

“Deci, nu e în fond o deosebire esenţială în Europa occidentală, între republici şi monarhii, între Franţa şi Marea Britanie, să spunem în asemenea măsură în care să spunem că una e mai bună decât cealaltă.”

Lucian Boia

Suntem la Gaudeamus 2014 cu domnul Lucian Boia, cel mai cunoscut istoric putem spune în clipa de faţă în România, care tocmai şi-a lansat o nouă carte „Suveranii României. Monarhia, o soluţie?”.
Domnule profesor suntem tot într-un moment istoric, la doar câteva zile după alegeri în România şi avem un conducător de etnie germană, asemănător cum am avut în 1866, un Rege German.
Puteţi face un comentariu peste 150 de ani legat de acel eveniment 1866 vis-a-vis de anul 2014, vă rog?
Bine, mai întâi trebuie să precizăm că domnul Klaus Iohannis nu este aşa pur şi simplu cineva de origine germană.
Saşii s-au stabilit pe teritoriul României în urmă cu vreo 800 de ani, deci într-un sens, în sensul naţiunii române, este la fel de român ca oricare dintre noi. Aşa că nu mi se pare convenabil să vorbim la nesfârşit despre el ca fiind cineva venit de nu ştiu unde.
Nu e venit de nu ştiu unde, este de aici din România şi este la fel, păstrându-şi desigur specificul originii, de îndreptăţit ca oricare român să se manifeste în numele naţiunii române.
Altminteri, o comparaţie este greu de făcut la distanţă de un secol şi jumătate fiindcă istoria e diferită, istoria nu se repetă, mereu este altă istorie, însă ceea se poate spune este că trăim într-adevăr un moment interesant când *românii pare-se că au devenit conştienţi, mulţi dintre ei în orice caz, de necesitatea unei schimbări, de necesitatea de a face o Românie mai bună, cum să spun, o Românie mai ordonată, o Românie bazată pe instituţii, pe reguli, unde să domnească spiritul civic. Este un început.*
Sunt mulţi paşi de făcut până să atingem un asemenea obiectiv, dar dacă am început să mergem pe acest drum este foarte bine.

În cartea dumneavoastră începeţi cu un prim şi al doilea capitol în care explicaţi românilor cum a încercat comunismul să şteargă amprenta regală în România. Acestea sunt primele două capitole ale cărţii dumneavoastră, dacă puteţi face un scurt comentariu pentru aceste două capitole?
Da, comunismul a răvăşit societatea românească, a doborât în bună măsură vechea elită, a ridicat oameni noi care aveau o cultură cu totul precară sau nu o aveau deloc şi în felul acesta a putut să procedeze cu relativ succes, chiar destul de mare succes, la spălarea creierelor sau la implantarea în mintea oamenilor a unor idei, a unor puncte de vedere care rupeau complet cu tradiţia romanescă.

Volumul dumneavoastră, lansat astăzi la Gaudeamus 2014, se încheie cu un capitol care oarecum pune o întrebare şi anume dacă poate fi o soluţie din nou revenirea la Monarhie în România. Cum puteţi comenta acest lucru acum, în 2014?
Este o întrebare la care fiecare răspunde în felul lui, iar răspunsul pe care l-am dat eu e puţin în afara acestei întrebări.
Republică sau Monarhie, ambele sunt în fond la fel de îndreptăţite în măsură în care avem de-a face cu un stat bazat pe criterii democratice, pe instituţii ferme şi respectate. ***Deci, nu e în fond o deosebire esenţială în Europa occidentală, între republici şi monarhii, între Franţa şi Marea Britanie, să spunem în asemenea măsură în care să spunem că una e mai bună decât cealaltă.***
Problema pentru noi nu e atât alegerea între Republică şi Monarhie, cât construirea unei Românii care să scape de deficienţele pe care le ştim prea bine.

Vă mulţumim domnule profesor şi vă aşteptăm în continuare cu volume la fel de reuşite, volume istorice, care au încântat publicul, dar care în acelaşi timp pe cei tineri îi învaţă foarte multe despre istoria nescrisă în manualele de şcoală din România.
Vă mulţumesc şi eu.

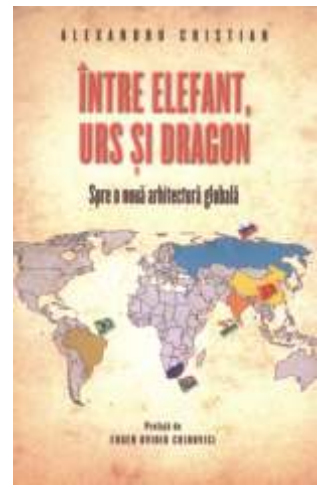
Interviu cu **Alexandru Cristian**

Lansarea volumului **Între elefant, urs şi dragon**

<< Această "placă turnantă" poate fi o soluţie pentru că eu consider că celălalt concept de „confict civilizaţional " pe care l-a lansat domnul profesor Samuel Huntington, este distrugător>>

Alexandru Cristian

Suntem imediat după lansarea volumului „Între elefant, urs şi dragon" cu autorul volumului domnul Alexandru Cristian, pe care îl rog să ne răspundă doar la două întrebări. Am remarcat în finalul volumului dumneavoastră prezentat astăzi la standul editurii Rao, faptul că aveţi un capitol în care oarecum concluzionaţi patru variante de continuare a geopoliticii mondiale, dintre care una este foarte interesantă, definită prin prescurtarea MIT, care înseamnă „o punte, state punte" - Turcia, India, ...?
Da, Mexic, Indonezia şi Turcia, o prezentare despre viitorul „statelor punte".

Deci este vorba de Indonezia, şi nu de India. Vă referiţi strict la acele state care realizează trecerea/tranzacţionare efectivă, pentru că în cazul Indoneziei se pare că avem tranzitate conform estimărilor 50% până la 70% din mărfurile care se tranzacţionează pe glob?
Da, este în cauză şi strâmtoarea Malaca, şi am făcut această ipoteză pentru că m-am gândit, având în vedere comerţul mondial şi globalizarea economică din ce în ce mai profundă, mai activă, faptul că totuşi, trecerea efectivă dintr-un sistem economic în altul trebuie făcut în câteva spaţii, iar aceste spaţii sunt „spaţiile punte".
Exemplu : Turcia este o punte între Europa şi Asia, Mexic între cele două oceane şi între cele două Americi, Indonezia între două oceane, deşi putem spune că Oceanul Indian este „o Mare Nostrum a Indiei" şi este o punte între trei mari civilizaţii - civilizaţia Africană, deşi este mai departe, civilizaţia Asiatică şi civilizaţia Oceaniei. Această ipoteză cred că, deşi nu sunt profet, nu ştiu sigur exact ce se va întâmpla, dar cred că aceste „state punte" îşi vor reconsidera valoarea poziţiei şi îşi vor mării reprezentarea în jurul anului 2020, pentru că în jurul anului 2020, toate statele vor fi integrate complet şi la toate nivelele în Organizaţia Mondială a Comerţului (O.M.C.). Procesul acesta este pornit de către statele BRICS - aşanumitul proces de „dedolarizare"- astfel ca aceste state BRICS (Brazilia, Rusia, India, China şi Africa de Sud) să poată să plătească în monedele lor naţionale rublă, rupie, ioan, randu african şi realul brazilian, fapt care va duce la o diversificare a monedelor de schimb.

Am aflat de curând şi de Noua Zeelandă, faptul că încearcă, am înţeles, în clipa de faţă să facă acel „dolarZonal" împreună cu Australia, să fie o uniune monetară simi-lară UE, similar cu euro, dar între Noua Zeelandă şi Australia. Ceva similar credeţi că se va putea dezvolta şi în acele zone?
Văd o alianţă doar ca o uniune economică, nu o alianţă în sine, nu o uniune de state, o uniune economică ghidată doar de dorinţa de a se dezvolta economic acele state - Mexic, Indonezia şi Turcia - pentru că toate sunt state foarte puternice.

Credeţi că noi, România, am putea să reprezentăm o placă turnantă pe modelul acesta de „sistem de tip punte" între, să zicem Rusia şi UE, între Orient şi Occident, între Turcia şi UE? Ar fi o variantă favorabilă României în opinia dumneavoastră?
Ar fi favorabilă, ar putea şi trebuie, dar avem o mare problemă, avem un competitor - Turcia care este deja un stat punte extrem de puternic şi un pivot geopolitic extrem de puternic şi extrem de agresiv. Noi avem până în 20 de milioane de locuitori, ei au 80 de milioane, noi avem resurse minime ei au resurse mari, mă refer la cele de hidrocarburi, s-au descoperit acum recent în Marea Neagră la ei mult mai mult decât avem noi pe platforma continentală, zona economică exclusivă. Am putea, trebuie, dar asta depinde doar de practica şi de îndemânarea diplomaţiei noastre.

Deci trebuie să mizăm pe o astfel de variantă pentru România, pe formula acestei variante a dumneavoastră, "statul punte", această placă turnantă între civilizaţii?
Da. Această "placă turnantă" poate fi o soluţie pentru că eu consider că, celălalt concept de „confict civilizaţional" pe care l-a lansat domnul profesor Samuel Huntington, este distrugător.
Nu putem să ne luptăm încontinuu, nu putem să fim încontinuu într-o competiţie pentru că obosim, statele obosesc, popoarele obosesc, societăţile obosesc, nu putem continua aşa, trebuie să evoluăm. Şi cum putem să evo-luăm? Decât prin colaborare, prin cooperare şi prin înţelegere şi respect reciproc.

Eu vă mulţumesc foarte mult pentru acest interviu.
Vă mulţumesc şi eu.

Lansarea volumului **“Rusia în secolul XX”**

Interviu cu **G-ral Constantin Degeratu**

“Îmi amintesc cum începea ultimatumul Sovietic la adresa României în 1940, <<...acum când slăbiciunea Rusiei Sovietice este de domeniul trecutului...>> Parcă am trăit doar un armistiţiu”.

G-ral Constantin Degeratu

Domnul General Constantin Degeratu, după o carieră absolut excepţională în fruntea armatei Române, are amabilitatea să ne ofere două răspunsuri la târgul de carte Bookfest 2014, într-o lansare de excepţie - două-trei cărţi despre Preşedintele rus Vladimir Putin, care în momentul de faţă este nu numai vedeta târgului Bookfest 2014, dar din păcate este şi vedeta evenimentelor internaţionale.

Domnule General dacă puteţi comenta puţin ultimii douăzeci de ani, douăzeci şi cinci de ani chiar de la revoluţia română din 1989 şi cum consideraţi dumneavoastră că a evoluat conducerea rusă până la Vladimir Putin.

Îmi amintesc cum începea ultimatumul Sovietic la adresa României în 1940,<<... acum când slăbiciunea Rusiei Sovietice este de domeniul trecutului...>>. Parcă am trăit doar un armistiţiu.

Dacă am crezut în ’90 -’93, atunci la începuturile noii epoci ce a fost bipolară, cea de după Războiul Rece, dacă am crezut că evoluţia ar putea fii una pozitivă şi am acţionat în direcţia unei construcţii, a unor relaţii de parteneriat şi cooperare, acum pare că mai degrabă din perspectiva Rusă a fost doar un armistiţiu şi acum la Moscova se gândeşte că slabiciunea militară a Rusiei este de domeniul trecutului, deci avem o revenire clară la gândirea de tip geopolitic, de confruntare, de ostilitate şi de revanşă, din acest punct de vedere. Cam acesta ar fi motivul pentru care Putin devine vedetă, vedetă negativă din perspectiva degradării stării de securitate. Dar cred că aceasta este chestiunea, schimbarea sensului dezvoltării relaţiilor de la parteneriat şi cooperare spre revanşă, spre revizionism.

Aţi vorbit la un moment dat despre această gândire geopolitică care a avut la nivelul anilor 1900 ca principală teorie Rimland-ul: cine stăpânea teritoriile de margine ale continentelor practic stăpânea lumea. Credeţi că Putin se simte oarecum strâns, oarecum într-o menghină pe aceste frontiere maritime şi cu o creştere foarte puternică a Chinei, pentru că totuşi a ales să vândă gaze foarte bine în clipa de faţă tot Chinei, după această ceartă cu Uniunea Europeană. Cum consideraţi din punct de vedere geopolitic că oscilează Rusia după acest parteneriat cu Uniunea Europeană, această întoarcere către China?

N-aş pune-o în această paradigmă, pentru că aici este alt gen de confruntare. Venind în planul 2008-2009 mai ales, Rusia a definit Nato şi extinderea Nato drept principal pericol de securitate la adresa Rusiei şi acţionat în consecinţă, de aici determinismul geopolitic a fost unul mărunt a început să spunem, acela de dimensiunea faţadei la mări: la Marea Neagră şi la Marea Baltică, deci a fost foarte clar că a fost considerat un obiectiv geopolitic cu rădăcinile sale care sunt în teoria spaţiului vital.

Discursul lui Putin este axat în special pe această chestiune: Spaţiul Istoric Rus. Merge uneori afirmând până la ideea de Rusie Antică, o bazaconie din punct de vedere ştiinific, dar ne spune că spaţiul istoric Rus s-ar putea întinde până acolo unde vrea dânsul să se întindă sau unde ar vrea cineva de la Moscova să se întindă, ca în gluma aceea: cu cine se învecinează Rusia. Deci, din aceeastă perspectivă nu cred că se simte încolţit şi înghesuit, ci ne spune acest lucru pentru a-şi justifica acţiunile.N-au legătură cu China. Legătura cu China este acum de altă natură. Există clar un gen de ameninţare pe care o percepe din cauza creşterii economice a Chinei, dar manifestarile de aici nu sunt legate de aceea preocupare. Într-acolo preocuparea este în a ne arăta că nu este izolat şi că deci îşi dezvoltă cooperarea cu marile alte centre de putere şi am menţionat clar China şi India şi le-a şi mulţumit dealtminteri pentru atitudinea pentru care el o consideră favorabilă.

Îmi cer scuze, o a treia întrebare: cum resimţim noi acest nou parteneriat al Rusiei cu China pentru că noi aveam o tadiţie a bunei înţelegeri cu marele stat Chinez încă de pe vremea regimului dinainte. Cum resimţim noi din interiorul Nato de această dată, această bună înţelegere a Rusiei cu China, ea va afecta înţelegerile economice ale României cu China şi Rusia pentru că ele totuşi se cifrează la nişte schimburi comerciale destul de considerabile pentru România în clipa de faţă?

N-aş fi îngrijorat pe dimensiunea aceasta pentru că relaţiile noastre cu China vor rămâne cele pe care le vom putea avea. China este mult prea stabilă pe deciziile sale şi pe trendurile istorice ca să ne creeze îngrijorări. În general, China va avea o atitudine favorabilă faţă de România pe termen lung datorită unor inerţii istorice, datorită unui mod de gândire al Chinei care ne avantajează şi pe care va trebui cu siguranţă să-l onorăm din această perspectivă. Problema nu este acolo ci problema este confruntarea pe care Rusia o promovează între federaţia Rusă şi Nato şi Uniunea Europeană, aici este problema. Şi cooperarea cu China nu ne afectează, nu creează probleme.

Se încearcă a se folosi propagandistica ca o detensionare a situaţiei sau ideea de a ieşi din izolare, o izolare pe care o invocă, dar care de fapt nu este. Din toate punctele de vedere Parteneriatul Atlantic a oferit Rusiei parteneriat şi cooperare, nu izolare.

Vă mulţumesc foarte mult domnule General şi vă aşteptăm la următorul Târg de carte Gaudeamus, cel din Noiembrie, mai ales că va fi o perioadă fierbinte pentru România, vor fi alegerile chiar atunci.

Şi eu vă mulţumesc!

Interviu cu **Larry L. Watts**

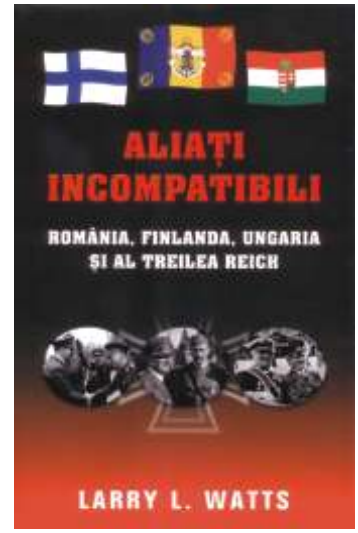
Lansarea volumului

Aliaţi Incompatibili

România, Finlanda, Ungaria şi Al Treilea Reich

"Dacă ai mai multe legături de comunicare paralele, atunci este mult mai bine, pentru că dacă una este la un moment dat "distorsionată" sau tăiată, atunci poţi continua oricum comunicarea pe celelalte zone, pe celelalte canale de comunicare diplomatică"
Larry L. Watts

Bună ziua domnule Larry Watts! Sunteţi deja pentru a treia oară prezent la Revista Presei de Carte, şi aceasta numai datorită cărţilor valoroase scrise de dumneavoastră. Astăzi am aflat din discursul pe care l-aţi susţinut, faptul că, cel mai recent volum "Aliaţi incompatibili"a fost chiar lucrarea dumneavoastră de doctorat din Statele Unite, iar faptul că aceasta a ajuns să întârzie foarte mult, peste 20 de ani, până să ajungă să fie prezentată într-o carte, se datorează evenimentele care s-au succedat cu repeziciune atât în România anului 1989, dar implicit şi în viaţa dumneavoastră, şi v-au adus în situaţia de a începe o nouă viaţă în România, căsătorindu-va în România, iar lucrul cel mai cunoscut pentru români - v-a adus în situaţia de a scrie nenumărate cărţi de succes despre istoria evenimentelor ultimelor decenii din România, aşa cum le-aţi văzut dumneavoastră atunci, la început din America, şi ulterior de aici din România.

Ce puteţi să ne spuneţi despre începuturile activităţii dumneavoastră dedicate cercetări evenimentelor din Europa de Est şi din România?

De fapt, când am intrat în problematica legată de România a fost cam în anul 1978 şi atunci am focalizat foarte devreme pe zona URSS şi România. Lucram deja din 1975 pe problematica statelor din imediată apropiere a Uniunii Sovietice, axându-mă pe analiza serviciilor de informaţii din zona armatei sovietice, GRU, KGB, iar când am început după 3 ani să mă axez concret pe zona România, am fost interesat cam de aceeşi zonă, având deja o experienţă şi chiar nişte studii pe această zonă.

Iniţial a fost aproape imposibil să intrăm în posesia unor informaţii clare despre cum stau lucrurile în România, dar a fost posibil să studiez acelaşi fenomen, în acelaşi tip de instituţii, dar într-o altă ipostază istorică. Şi din această cauză, din cauza Războiului Rece, am început ulterior să cobor cu studiile până la Al Doilea Război Mondial, şi automat despre armata României din această perioadă, şi aceeasta avea să devină nu doar baza viitoarei mele teze de doctorat, şi nu doar atât, pentru că am scris chiar şi o lucrare de masterat în SUA, pe această chestiune extrem de complexă, aceea a "transferului de Alianţă" - de la "Alianţa cu Al Treilea Reich" către "Alianţa dintre SUA-Marea Britanie-URSS şi Franţa".

Este vorba exact de subiectul actualei cărţi lansate astăzi la Bookfest 2014, "Aliaţi Incompatibili" care prezintă trei ţări: România, Finlanda şi Ungaria INCOMPATIBILE cu Al Treilea Reich. Din ceea ce îmi dau seama astăzi, dumneavoastră aţi început analiza într-o perioadă oarecum bună în România - anii '7o, în care încă mai exista o

Interviu cu Larry Watts

deschidere reciprocă atât a Regimului Ceauşescu, cât şi a Occidentului, şi al cărei apogeu poate că a fost anul 1981, anul Universiadei de la Bucureşti. Aceşti ani au fost perioada bună în care Nicolae Ceauşescu a fost plimbat cu Caleaşca Regală la Londra, ajungându-se la perioada în care, ulterior nu-l mai primea nici o Cancelarie Occidentală. Cum vi s-a părut atunci această trecere în jurul începutului anilor '80 ?
De fapt unul dintre motivele importante ale scrierii primelor două cărţi în România, este vorba de "Fereşte-mă Doamne de prieteni" şi "Cei dintâi vor fi cei din urmă", a fost o adevărată "călătorie" pentru mine pentru a înţelege, ce s-a întâmplat cu adevărat în România, pentru că de fapt atunci am ştiut foarte multe doar datorită profesiei mele, despre o Românie înţeleasă doar ca un "Actor Statal" pe scena politică. Dar, atunci când am venit aici în 1981, lucrurile deja erau pe o pantă descendentă, şi impresia a fost de ceva foarte dur, iar ulterior când am revenit aici şi am stat pentru doi ani, din 1982 până în 1984, lucrurile au devenit mult mai rele practic cu fiecare zi. Atunci a fost foarte dificil să fac o îmbinare dintre "realitatea din teren "şi acea "politică externă atât de neinspirată". Am încercat să-mi explic acestea în primul rând pentru mine însumi, şi aceasta a fost ideea de bază în care am abordat scrierea acestor cărţi. Ceea ce mi se pare extraordinar a fost că politica externă a României a fost una de reală deschidere, începând chiar cu perioadă "Crizei Rachetelor" din 1962-1963, din Cuba, şi a menţinut această politică până la momentul Decembrie 1989, dar dacă privim în interiorul României de atunci, atât unele decizii antipopulare cât şi alte abordări eronate la anumite decizii din afară, mi se pare că "devenise un Regim Dictatorial îmbătrânit", mult mai conservator, capricios şi la final, chiar mai nebun.

Aţi prins atunci în România finalul acelei perioade "neagre" atât pentru România dar şi pentru URSS, anii 1981-1985, după care a urmat venirea la conducere în URSS a lui Mihail Gorbaciov, dacă nu greşesc, se întâmpla în 1985?
într-adevăr venirea la conducere în URSS a lui Mihail Gorbaciov s-a produs în 1985, dar lucrurile au început să devină mai puţin sumbre în URSS abia la final de 1986 şi începutul lui 1987.

Oricum abia atunci au început să se simtă unele schimbări mai întâi în URSS şi mai apoi în România. Cum a început să vi se pară România după acele momente, mai exact după 1989?
Atunci încă nu făcusem nici o legătură cu această viitoare carte despre Al Doilea Război Mondial şi realităţile din România anilor '80, au fost atunci pentru mine două universuri separate.

Nu vi se părea atunci nimic asemănător între desfăşurarea evenimentelor din anul 1989 vis-a-vis de perioada lui Carol al II-lea şi imediat după cea a Mareşalului Antonescu din timpul celui de Al Doilea Război Mondial?
Au fost ceva asemănări pe linia de corupţie din administraţie, acestea fiind motivele care au subminat şi regimul sub Carol al II-lea, şi a generat o luptă şi sub regimul lui Antonescu, care astfel a subminat puterea de Stat în plan extern, în ambele situaţii. Atunci nu am făcut foarte multe legături între situaţia din Război şi cea de după '89, şi cu faptul că poate România nu acţiona de fapt independent, nici în timpul Războiului şi nici după '89. Se pare că imediat după '89 independenţa era posibil să fi fost doar o faţadă, doar o dezinformare de la Moscova.

Deci aţi continuat să credeţi că poate suntem în continuare dependenţi de URSS?
Da, noi am revenit la ideea aceasta, din cauză că deşi din 1963 şi până în '85-87 noi am ştiut că România a fost independentă faţă de Moscova, dar începând din 1987 deja Preşedintele Ronald Reagan a fost convins de faptul că România nu a fost independentă faţă de Moscova, şi de atunci România a fost tăiată de la lista de parteneriate, nu doar coborâtă de pe primul loc, ci chiar eliminată de pe listă. Vinovate au fost atât dezinformările sovietice cât şi abordarea de politică internă a lui Nicolae Ceauşescu, făcând ca foarte greu să se mai stabilească nişte legături viabile cu regimul Ceauşescu. Iar politica externă reciprocă s-a schimbat foarte mult după cazul Wattergate şi după Războiul din Vietnam, din cauza Preşidenţiei Americane legăturile la nivelul preşedinţilor nu a mai continuat, aceasta ar fi trebuit continuată atunci la nivelul Marii Adunări Naţionale din România şi respectiv Congresul American, dar România nu a făcut niciodată acest lucru, în România erau permise doar legăturile externe directe ale lui Nicolae Ceauşescu.

Marea Adunare Naţională a România era oarecum "formală" în privinţa politicii externe, ea nu avea practic un cuvânt propriu de spus.
Această situaţie a fost similară atât pentru Polonezi cât şi pentru Unguri, dar ei şi-au făcut propriile legături între Parlamentele lor şi Congresul American, folosind aceste linii secundare de dialog pentru un schimb minim de informaţii diplomatice, pentru că ştiau că acolo în Congres este zona de Administraţie la americani.

De la noi poate doar domnul Ştefan Andrei ar fi putut reuşii ceva, dar probabil că şi el trebuia să-şi ceară voie de prea multe ori pentru a putea deschide o conversaţie externă minimă.
Vedeţi că dacă atunci când ai o singură linie de comunicare diplomatică între state este foarte uşor ca aceea linie să poată fi "distorsionată" şi chiar să fie tăiată, în schimb ***dacă ai mai multe legături de comunicare paralele, atunci este mult mai bine, pentru că dacă una este la un moment dat "distorsionată" sau tăiată, atunci poţi continua oricum comunicarea pe celelalte zone, pe celelalte canale de comunicare diplomatică.***

Acest lucru v-ar putea determina să consideraţi în acest moment că actuală multitudine de canale de comunicare diplomatică, atât cu Partidele, cât şi cu Parlamentul, Preşedinţia şi Guvernul este mult mai bună, decât ceea ce se întâmpla atunci înainte de '89?
Mi se pare că în mod clar acum sunt mult mai multe legături decât atunci, dar în acelaşi timp nu sunt destule pe linie economică, şi nu sunt destule nici pe linie politică, din cauza faptului că ele se desfăşoară cu precădere tot la vârf şi nu prin tehnicieni, acesta fiind un lucru foarte important, deoarece cei care fac nemijlocit această muncă de obicei nu sunt miniştrii. Miniştrii sunt doar nişte coordonatori, nişte directori. Nu legăturile diplomatice sunt cele care lipsesc acum, ci legăturile cu tehnocraţii, legăturile sunt restrânse doar la nivelul oamenilor de la vârful conducerii şi mi se pare că există foarte mult spaţiu pentru îmbunătăţirea acestei situaţii.

Eu sunt convins că se v-a îmbunătăţii având în vedere situaţia internaţională actuală din jurul României, situaţia cu Ucraina şi astfel se v-a manifesta o şi mai largă deschidere a României, iar pe dumneavoastră vă aşteptăm în continuare cu cărţi despre România, şi vă mulţumesc pentru acest interviu.
Cu plăcere.

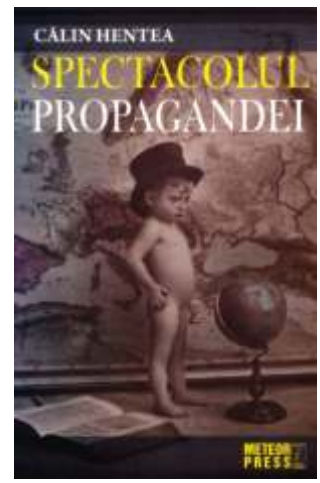
Interviu cu **Călin Hentea**

Lansarea volumului

Spectacolul Propagandei

"cea mai periculoasă formă de propagandă este cea în care masele largi sunt gratulate, sunt linguşite, sunt adulate şi li se acordă calităţi, competenţe şi puteri, cel puţin la modul demagogic şi populist excesive, tocmai pentru a putea fi direcţionate către interesele politice ale unui grup politic restrâns sau ale unei anumite personalităţi politice, chiar împotriva adevăratelor lor interese"
Călin Hentea

Suntem cu domnul Călin Hentea imediat după lansarea volumului „Spectacolul Propagandei" şi încercăm să facem o propagandă mascată a acestei cărţi deosebite luând acest interviu exact în faţa standului de carte cu o fotografie specială cu acest volum, care are şi o copertă inedită: un copil care de mic este supus propagandei – îl vedem cu pălărie, cu un joben care ne arată că până la urmă trebuie să ajungă probabil o mare personalitate, aflându-se lângă globul pământesc ca să ia probail vreo decizie. La ce anume v-aţi gândit începând de la coperta acestei cărţi pentru că trebuie să dezvăluim cititorilor faptul că, capitolele sunt inedite, adică începând de la artă plastică, film, muzică, propagandă care este cuprinsă în absolut toate domeniile de activitate umană. Vă rog!
Trebuie să vă dezamăgesc, dar coperta reprezintă o carte poştală circulată pe 19 ianuarie 1919 în România. Este o alegorie, o metaforă – cel care a realizat-o probabil că nu s-a gândit la propagandă sub nici o formă, o alegorie care lui i s-a părut interesantă prin ineditul combinaţiilor dintre copilul care priveşte la globul pământesc, iar eu am ales-o tocmai pentru că dă această alegorie, această, cum să spun, imagine de ansamblu, universalitatea propagandei în timp şi spaţiu. Este şi harta Europei pe spate şi globul pământesc şi copilul în inocenţa sa care priveşte la acest spectacol. De asta am ales cartea poştală, dar e o carte poştală şi nimic mai mult
Am văzut din primele pagini ale volumului pe care l-aţi lansat chiar acum că aţi început cu propaganda în artă. În primul rând daţi o prezentare de-a lungul secolelor a propagandei în arte, în religie , bineînţeles, şi ajungeţi pâna la cărţi de prost renume aş putea spune la Mein Kampf , după care propaganda în filme, probabil televiziune şi aşa mai departe. Care este mai actuală vremurilor noastre? Dacă puteţi sintetiza doar puţin, să zicem propaganda în artă şi după aceea să trecem la arta contemporană, filmul şi televiziunea!

M-am referit la artă, adică la artă monumentală, cea care se vede de către orice trecător pe stradă. M-am referit la arhitectură, m-am referit la pictura care este reprodusă apoi pe cărţi poştale, timbre sau în albume sau chiar care au mesaje pentru o anumită elită intelectuală ce vizitează muzee, galerii şi aşa mai departe.

Reţinem din urmă cu 100 de ani timbrele cu Carol care la vremea respectivă erau tot o propagandă a Poştei Române.
Da, absolut! Şi nu numai a Poştei Române, a Poştei Marii Britanii, a tuturor monarhiilor şi a republicilor.

Foarte puţină lume cunoaşte astăzi, pentru că nu mai sunt la modă, colecţiile de timbre cum erau odată, dar timbrul reprezenta o propagandă excepţională începând cu 200 de ani în urmă.
Şi cartea poştală. Exact! Arta nu este întotdeauna doar artă pentru artă, există şi aşa ceva, dar de cele mai multe ori artiştii n-au putut rezista tentaţiilor de a transmite un anumit mesaj care probabil le-a fost comandat de către mecena lor. De exemplu, Holbein a pictat tabloul lui Henric al VIII-lea la comanda regelui şi

sigur că acest portret celebru al lui Henric al VIII-lea este, dacă vreţi, o probă de relaţii publice, de imagologie "avant la lettre". Am dat un exemplu. Sau celebrul tablou al lui Delacroix „Libertatea conducând poporul" pictat în 1830 . Ei bine, toate acestea am încercat să le traduc în limbajul a ceea ce înseamnă propaganda astăzi. Pentru că la 1830 conceptul acesta nu avea acelaşi înţeles.

Era mai mult penru o nomenclatură a acelei epoci.
Nici nu făcea parte din limbajul curent la 1830. Propaganda a apărut ca termen în sine la 1622 când Papa Grigore al XV-lea a înfiinţat Colegiul de Propaganda Fide pentru contracararea protestantismului lui Martin Luther. Bun. Dar trecând prin toate aceste forme de artă am simţit nevoia să reliefez la fel şi în cazul Casei Poporului, de exemplu, sau a Casei Scânteii. Casa Scânteii este un model de propagandă stalinistă aşa cum Casa Poporului este un model de propagandă de megalomanie ceauşistă foarte recentă şi aşa mai departe. Bun. Ajungând până la film, filmul sigur este cel mai accesibil. Un ultim exemplu pe care l-am menţionat aici în carte este filmul „Majordomul", recent, o producţie americană care pare a fi o istorie a mişcării pentru drepturile civile din Statele Unite, dar cartea poate fi foarte bine citită ca o propagandă în favoarea partidului democrat din Statele Unite din perspectiva viitoarelor alegeri prezidenţiale având ca public ţintă cine? - populaţia de culoare. Cei care vor vedea filmul vor înţelege această traducere pe care o fac eu acestui film. Fotografia, ziarele, romanele, vorbeaţi de Mein Kampf. Da, Mein Kampf este o carte de propagandă, dar şi „Pe aripile vântului" este o carte de propagandă în favoarea valorilor sudului amarican, acelor state din sudul american, iar să ne aducem aminte că...

O epopee a sudului contra nordului, dar care ne place foarte mult în clipa de faţă.
Sigur că o privim acum din perspectiva filmului cu Vivien Light, e totul foarte frumos, două serii, e minunat! Dar în subsol sunt toate acele imagini ale negrului fericit şi ale albului civilizator din statele din sudul Statelor Unite în opoziţie cu ideea de persecuţie şi de, cum să spun, de segregare rasială. Tot în carte este vorba despre filme mai puţin cunoscute de către spectatorii actuali, este vorba despre „Naşterea unei naţiuni" care a fost un film care a dus la renaşterea Ku Klux Klan din Statele Unite în 1915, când a avut lansarea. Este vorba despre filmul care a fost şi la Televiziunea Română - „Soviet Story", un film crunt, antisovietic şi anticomunist care a fost acuzat de către conducerea de la Moscova de fascism. Regizorul este un estonian care într-adevăr are convingeri de dreapta, dar care arată nişte imagini extraordinar de puternice din trecutul şi din istoria comunismului recent. Exemplele sunt multe, la fel cum spuneam şi, inclusiv fotografia de pe coperta a IV-a a revistei.

În tot acest spectacol care vi s-a părut până la urmă cea mai periculoasă, cea mai penetrantă formă de propagandă atât la nivelui maselor cât şi ca intensitate?
Una anume nu o pot denumi. Pot spune că ***cea mai periculoasă formă de propagandă este cea în care masele largi sunt gratulate, sunt linguşite, sunt adulate şi li se acordă calităţi, competenţe şi puteri, cel puţin la modul demagogic şi populist excesive, tocmai pentru a putea fi direcţionate către interesele politice ale unui grup politic restrâns sau ale unei anumite personalităţi politice, chiar împotriva adevăratelor lor interese.*** Este vorba despre populism, despre demagogie şi care se petrece inclusiv şi prin cărţi, se petrece şi prin filme, se petrece şi prin tablouri, prin caricaturi, prin articole de presă, prin fotografii, prin tot ce vedeţi dumneavoastră.

Şi cum vedeţi, să zicem în această săptămână de imediat după alegeri, această propagandă să spunem recentă care se petrece zilnic asupra maselor, pentru că propaganda, haideţi să spunem din capul locului ea nu încetează niciodată. Propaganda nu există doar în perioada alegerilor, propaganda este zi de zi, oră de oră şi ea este foarte bine direcţionată.
E adevărat. Dar, în acelaşi timp trebuie spus că nu există numai propagandă rea şi ticăloasă, doar rele şi ticăloase sunt scopurile pentru care ea este făcută, ci există şi propagană bună, benefică societăţii pentru că, de exemplu propaganda care s-a făcut pentru unirea principatelor române de către generaţia paşoptistă la Paris a fost o generaţie în interesul poporului şi a naţiei române.

Da, s-a făcut timp de 10 ani.
Aşa, la fel propaganda care s-a făcut în Occident pentru admiterea României în NATO şi UE iarăşi a fost o propagandă benefică intereselor reale ale poporului român. Propaganda care s-a facut acum, la care faceţi referire în alegerile electorale, dacă e să fac o caracterizare în două cuvinte a modului în care s-a făcut a fost o propagandă cretină, tembelă şi de cea mai joasă calitate intelectuală şi culturală. Sloganurile au fost perfect idiotizante şi exact din categoria aceea de care vă vorbeam: să lăudăm masele, vai ce grozavi sunt românii, noi ne batem pentru români. Vorbe goale! Îmi pare rău că trebuie să o spun, dar am fost extrem de dezamăgit de nivelul execrabil, aproape meschin al propagandei tuturor partidelor şi formaţiunilor politice şi independenţilor care au participat la aceste alegeri.

Eu vă mulţumesc foarte mult pentru acest interviu şi vom recomanda în mod deosebit această carte „Spectacolul Propagandei". Vă mulţumim foarte mult!
Numai bine!

Interviu cu **Alex. Ştefănescu**

Lansarea volumului UN SCRIITOR DOI SCRIITORI

<< Dintre toate întâmplările cel mai mult m-a impresionat una care nu este amuzantă, ci este emoţionantă. Când eram tânăr l-am cunoscut pe Nichita Stănescu care a scris o poezie special pentru mine. Am citit-o cu glas tare şi după câteva zeci de secunde el mi-a spus: „ţi-a plăcut această poezie?" Am răspuns „Da!" „Atunci să-i dăm foc, ca să rămână numai a noastră".>>

Alex Ştefănescu

Bună ziua, domnule Alex Ştefănescu! Astăzi ne-aţi pus din nou să stăm la coadă ca pe vremuri la ouă, la brânză... Astăzi am stat la coadă la Alex Ştefănescu pentru una din cele mai frumoase cărţi prezentate la Bookfest 2014 şi am fost înconjuraţi de cele mai frumoase doamne, ca de obicei, pentru dumneavoastră. Am să vă rog să punctaţi unul din materialele acestei cărţi care l-aţi realizat cu sciitorul... nu! hadeţi să alegeţi dumneavoastră scriitorul, alegeţi un scriitor care v-a plăcut cel mai mult, alegeţi dintre aceste poveşti! Eu am citit una superbă „La Paris" , de exemplu. Poate dumneavoastră aveţi o altă preferinţă?

Dintre toate întâmplările cel mai mult m-a impresionat una care nu este amuzantă, ci este emoţionantă. Când eram tânăr l-am cunoscut pe Nichita Stănescu care a scris o poezie special pentru mine. Am citit-o cu glas tare şi după câteva zeci de secunde el mi-a spus: „ţi-a plăcut această poezie?" „ Da!" „Atunci să-i dăm foc, ca să rămână numai a noastră".

Deci, a scris pentru mine o poezie care a trăit mai puţin de un minut, un gest foarte frumos pe care numai un mare poet poate să-l facă. Sunt şi foarte multe întâplări amuzante.

Dintre care una cu Păunescu am citit-o eu: o încercare de farsă a dumneavoastră cu IDEB-ul care a fost absolut superbă şi pe care am să vă rog să o istorisiţi în câteva minute acum dacă se poate.

Întâi mi-a făcut el o farsă, m-a invitat la o recepţie la o ambasadă care era în curs de renovare şi m-am dus acolo cu costum negru şi cravată printre schele, roabe şi saci de ciment. Şi, pe urmă, ca să mă răzbun i-am facut si eu o farsă, şi anume, i-am transmis o scrisoare oficială din partea IDEB care era un fel de ENEL de astăzi şi i-am spus : „întrucât în repetate rânduri aţi întârziat să plătiţi energia electrică, de acum înainte, ca pedeapsă, vă vom furniza curent de calitatea a doua." Şi el a crezut şi s-a înfuriat şi până la urmă şi-a dat seama că era de la mine.

Vă mulţumim foarte mult pentru această prezentare! A fost una dintre cele mai reuşite prezentări de carte şi sesiuni de autografe din acest Bookfest 2014 şi noi vă vom prezenta în paginile revistei Presei de Carte. Vă mulţumesc!

Vă mulţumesc foarte mult.

Iaşi capitală culturală Europeană în 2021!

“Cea mai bună notă o dă tradiţia şi unicitatea oraşului Iaşi. Este unul din argumentele pe care l-am putut folosi atunci, atrăgând atenţia lumii asupra frumuseţii şi originalităţii acestui oraş”.

Domnule Ministru Ion Caramitru, vă mulţumesc pentru ceea ce faceţi pentru cultura română şi pentru Iaşi, capitală culturală Europeană! Vă mulţumesc în primul rând, deoarece am fost şi eu acum două săptămâni la Iaşi şi aveţi perfectă dreptate, pentru cei care nu au vizitat Iaşul în ultimul timp este o schimbare radicală şi, mai mult decât atât, aş vrea să fiţi de acord şi dumneavoastră că Iaşul este cel care a renunţat să fie capitala României la Unirea din 1859 şi a rămas o capitală de suflet şi o capitală a spiritualităţii Româneşti. Vă rog, câteva cuvinte!

Am vrut să spun în rostirea mea de adineauri şi faptul că Iaşul este fără doar şi poate capitala de spirit a României şi rămâne ca atare pentru că ceea ce s-a întâmplat în Ţara Românească şi în Transilvania a fost până la un punct departe de idealul Românesc, ceea ce s-a păstrat în Moldova şi în capitala ei la Iaşi a fost profund românesc. Este zona care rămâne în continuare leagănul culturii şi originilor marii culturi Româneşti pornind de la Eminescu, Creangă, Enescu, Luchian şi alte figuri de prim rang ale culturii româneşti. Şi nu în ultimul rând, cum spuneam, concentrarea de vestigii istorice de prim rang înmănuncheate, fie că e vorba de clădiri laice sau religioase, este fără egal. Cred că are toate datele ca cei care vor merge să viziteze capitala culturală Europeană Iaşi să plece de acolo încântaţi şi să dorească să se mai întoarcă.

O să vă spun ceva inedit. Iaşul, în aceste zile, să ştiţi că este şi o capitală a tiparului românesc. Revista pe care aţi primit-o astăzi de la noi este tiparită digital la Iaşi. A ajuns capitala tiparului românesc pentru că acolo se tipăreşte cel mai mult şi cel mai ieftin şi ca un paradox, cartea despre alegerile din România, aceea care cântăreşte şapte kilograme, s-a terminat de tipărit aproximativ acum o lună tot la Iaşi. Deci, avem foarte multe lucruri extraordinare de la Iaşi chiar şi pentru un târg de carte.

Dar avem şi multe altele, activitatea studenţească, activitatea filosofică a Iaşului, aici fiind leagănul filosofiei moderne după părerea mea. Acolo, putem remarca publicul din Iaşi, modul în care oameni există cu această detaşare calmă şi aş zice olimpiană faţă de grijile zilei..... şi multe ale lucruri.

În cadrul acestui speach pe care la-ţi susţinut astăzi, aţi făcut şi o referire la teatrul din Iaşi. Vă rog, dacă doriţi în două cuvinte să ne spuneţi în ce constă noutatea pentru teatrul din Iaşi.

În primul rând este vorba despre restaurarea unuia dintre cele mai frumoase, poate cel mai frumos teatru din românia la ora aceasta, pentru că perechea lui a fost bombardată după cum bine ştiţi în 1945 la Bucureşti şi a disparut, fiind vorba de aceiaşi arhitecţi austrieci care l-au făcut.

Personal nu am reuşit să văd nici fotografii mai vechi ale Bucureşti-ului cu teatrul vechi,o să încerc acest lucru.

Teatrul din Iaşi doar s-a ruinat cât de cât, s-a învechit şi a putut fi restaurat, iar cel din Bucureşti din păcate nu.Teatrul arată splendid, iar gala Uniter pe care am facut-o acolo a arătat acest teatru şi oraş întregii lumi, pentru că bănuiesc că ştiţi gala se transmite în direct pe TVR - Internaţional şi pe Internet.

Credeţi că această gală Uniter, care a fost transmisă atunci în direct, a fost cea mai bună notă pentru ca Iaşul să fie Capitală Culturală Europeană în 2021?

Cea mai bună notă o dă tradiţia şi unicitatea oraşului Iaşi. Este unul din argumentele pe care l-am putut folosi atunci, atrăgând atenţia lumii asupra frumuseţii şi originalităţii acestui oraş.

Domnule Ministru, vă mulţumim foarte mult şi abia aşteptăm anul 2021ca să ne vedem împreună la Iaşi.

Să dea Dumnezeu!

Interviu cu Preşedintele filialei CECAR Bucureşti - Lect. Univ. Dr. Florentin Caloian

CECAR, filiala Bucureşti, a organizat o masă rotundă cu tema "Imaginea fidelă versus reprezentarea exactă, evaluarea şi recunoaşterea imobilizărilor corporale în contextul contabil european viitor"

Lect. Univ. Dr. Florentin Caloian

Suntem la Gaudeamus 2014 cu domnul profesor Florentin Caloian, care a avut astăzi amabilitatea de a realiza o prezentare foarte scurtă, de doar 30 de minute, timp în care au fost prezentate două lucruri foarte importante şi anume evaluările pentru imobilizări corporale, atât cele pentru firmele multinaţionale, dar şi cele pentru firmele româneşti. Domnul Florentin Caloian s-a axat pe problematica curentă a amortizărilor bunurilor pe care obişnuim să le achiziţionăm în orice companie, spre exemplu cauciucurile de iarnă care s-ar părea că trebuiesc capitalizate ca imobilizări corporale, domnul profesor având amabilitatea să explice aceste situaţii.

Vă mulţumesc pentru această invitaţie. Sunt onorat să colaborez cu dumneavoastră.

În cadrul întâlnirii mesei rotunde pe care am organizat-o sub egida CECAR, filiala Bucureşti, în calitate de Preşedinte de filială, tema mesei rotunde am gândit-o ca fiind una de perspectivă, ea intitulându-se "Imaginea fidelă versus reprezentarea exactă, evaluarea şi recunoaşterea imobilizărilor corporale în contextul european contabil viitor".

S-a pornit de la ideea că noua directivă europeană contabilă merge şi doreşte o evaluare strictă la valoarea justă a situaţiilor financiare şi de aici şi raportul dintre imagine fidelă respectiv reprezentare exactă.

Ca să ne dăm seama de diferenţa dintre cele două noţiuni, după cum am şi prezentat următorul exemplu sau mai bine zis următoarea situaţiune, dacă în actuala regulă contabilă de întocmire şi prezentare a situaţiilor financiare am lua un post din situaţiile financiare - nu are importanţă care, clădiri, utilaje, mărfuri- care în informaţia respectivă îl avem la 1000 ron evaluat, am avea certitudinea că la momentul publicării situaţiilor financiare am putea să încasăm, dacă l-am valorifica pe o piaţă activă, respectiv la 1000 ron? Sigur că răspunsul poate să fie unul diferit, dar în niciun caz absoult.

Absolut nu în toate situaţiile avem certitudinea că încasăm 1000 ron. Pe când reprezentarea exactă ar impune ideea ca elementele necunoscute în situaţiile financiare să fie evaluate la valori juste şi să oferim utilizatorilor informaţii financiare cu certitudinea că acele valori pot fi susceptibile încasării la un nivel real dacă ele ar fi valorificate pe piaţă.

Acest lucru ar fi valabil în special pentru clădiri aflate în propietate. Dar avem şi situaţii în care foarte multe companii sunt chiriaşi în anumite clădiri şi atunci toate investiţiile pe care le fac ei în respectivele clădiri nu le pot înregistra pe cheltuieli. Aceste cheltuieli într-un final trebuie să fie înregistrate tot ca o imobilizare şi aici s-a intervenit şi s-a făcut chiar o defalcare în funcţie de valoare, dar şi în funcţie de utilitatea lor, dacă utilitatea lor se întinde pe un an sau pe mai mulţi ani.

Textul chiar prevede în mod foarte clar, dacă este realizată o cheltuială ulterioară, o reparaţie, o investiţie ca să-i spunem mai concret, o investiţie la o clădire, la o imobilizare luată cu chirie sau cu un contract de comodat sau altă formă, textul de lege vine şi spune că trebuie să tratăm acea lucrare de investiţie ca şi când am fi realizat-o la imobilizările corporale ale noastre proprii şi atunci se face distincţia dacă am fi avut o lucrare de investiţie la o imobilizare proprie, având în vedere condiţiile de întreţinere şi menţinere a parametrilor tehnici, aceasta, cu siguranţă, ar fi necesitat capitalizare, capitalizare însemnând sporirea valorii imobilizării respective şi revizuirea valorii amortizabile prin recalcularea acesteia la noua valoare contabilă a clădirii respective.

Întorcându-ne la ceea ce numim noi o clădire luată cu chirie, realizând anumite lucrări de îmbunătăţire, compartimentare, tehnice, astfel încât să ne răspundă cerinţelor specifice propriului proces de producţie şi proces de activitate, mai trebuie să determinăm, să avem foarte clar în prezent, durata contractului de închiriere. *Şi atunci dacă admitem că avem o durată de 5 ani de zile în care am închiriat o clădire, în condiţiile în care facem o lucrare tehnică de sporire chiar a parametrilor tehnici şi în funcţie de necesităţile informaţionale ale noastre, cu siguranţă această lucrare tehnică nu este o reparaţie, adică realizată în clasa 6, şi este clar o capitalizare, urmând a fi recuperată această investiţie în clădirea închiriată pe perioada contractului de închiriere.*

Şi acum venim cu situaţia extraordinară în care pe piaţă, respectiva firmă trebuie să plece din locaţia respectivă după 2 ani. Ce se întâmplă cu toată investiţia făcută, pe care ei au capitalizat-o şi care urmau s-o repartizeze pe 5 ani la momentul zero plus 2 ani?

Sigur că în condiţiile în care întrerupem contractul respectiv după 2 ani de zile, având în vedere că perioada iniţială era de 5 ani, din punct de vedere contabil nu ar fi o mare problemă pentru că am descărcat de gestiune valoarea investiţiei respective prin contul de amortizare împreună cu o cheltuială privind valoarea rămasă de amortizat, pentru că după cum aţi spus şi

dumneavoastră nu este integral amortizată, nu aceasta este o mare problemă.
Problema este faptul că legiuitorul a încercat o foarte bună idee şi anume să introducă un text prin care se spune că acest chiriaş poate fie să părăsească mai devreme locaţia respectivă şi nu la finalizarea contractului după cum am spus, fie poate să părăsească locaţia la finalizarea contractului. Dar ce se întâmplă în aceste condiţii cu valoarea investiţiei realizate?
În prima situaţie, incomplet amortizată, în a doua situaţie, dacă s-a finalizat tot contractul, complet amortizată, ce se întâmplă?
Textul spune în felul următor: chiriaşul, în funcţie de clauzele contractuale, poate să factureze proprietarului contravaloarea investiţiei realizate.

Acest lucru nu se întâmplă niciodată. Ea va fi clar dezafectată.
Textul spune foarte limpede că poate în condiţiile clauzelor contractuale. Dacă noi ne-am înţeles ca să facem o lucrare, eu aş putea, sigur cu acceptul proprietarului de drept, să-i facturez la sfârşit. Şi atunci, haideţi să legăm puţin regula contabilă de cea fiscală, pentru că aici intervine punctul mai sensibil ca să spunem aşa, în sensul că dacă noi am avea o asemenea clauză prin care noi am şti cu certitudine că vom factura la finalizarea contractului sau chiar înainte de finalizarea contractului contravaloarea investiţiei respective, am răspunde acelui principiu fiscal de conectarea cheltuielilor la venituri şi v-aş da dumneavoastră răspunsul că acea cheltuială rămasă de amortizat, dacă întrerupem mai devreme contractul, este deductibilă din punct de vedere fiscal, pentru că din punct de vedere al codului fiscal răspunde principiului conectării cheltuielilor la venituri. Dar, după cum aţi arătat şi dumneavoastră mai devreme, chiar dacă se finalizează sau nu contractul de închiriere, la un moment dat există anumite clauze contractuale prin care se spune foarte clar starea în care ţi-am livrat la începerea contractului de închiriere clădirea şi aşa doresc să-mi fie şi returnată. Să vă dau şi un exemplu pe care l-am dat şi în cadrul acestei mese rotunde. Dacă eu am o cameră şi am compartimentat-o în 4 sub-birouri să spunem aşa, la sfârşitul contractului de închiriere doresc camera dezafectată. Şi atunci am nu numai faptul că nu recuperez valoarea integrală a investiţiei, dar eu trebuie să mai fac şi cheltuieli suplimentare pentru dezafectare. Aici este o întrebare!

Cheltuiala cu dezafectarea este o cheltuială deductibilă?
Acest lucru îl spune şi legiuitorul, în funcţie de clauzele contractuale. Dacă noi am trecut aceste cheltuieli în clauzele contractuale, contractul fiind acordul de voinţă al părţilor, fără a leza alte articole de lege, răspunsul este că această cheltuială cu dezafectarea ar fi deductibilă din punct de vedere fiscal.

Deci, trebuie să fie un termen clar al contractului care să prevadă că la final, nu numai că nu-i vinzi îmbunătăţirile făcute clădirii, dar ai şi obligaţia să o şi dezafectezi, s-o aduci la starea iniţială.
Dacă la cheltuielile de dezafectare se răspunde la această deductibilitate, să ştiţi că un semn de întrebare foarte important să spunem aşa ar fi pentru situaţia în care s-ar încheia contractul mai devreme şi ar rămâne o parte neamortizată din valoarea investiţiei. Acolo ar fi un semn de întrebare din punct de vedere fiscal şi nu numai din punct de vedere fiscal. Faptul că acea investiţie nu mai produce beneficii economice viitoare, după cum este şi lesne de văzut din exemplul pe care noi l-am dat, dar atenţie, prezintă şi alte conexiuni în codul fiscal în

condiţiile în care investiţia a necesitat şi deducere de TVA, materii prime, materiale, prin care am dedus TVA la achizitie, automat pentru partea rămasă neamortizată pe care eu o scot din funcţiune trebuie ajustat TVA-ul aferent cotei-părţi respective.
Deci, clar avem odată cheltuiala pentru impozitul pe profit cu valoarea rămasă neamortizată, iar în a doua situaţie, avem ajustarea TVA-ului.

Domunle profesor Florentin Caloian, eu am început cu următoarea remarcă. Lăsând la o parte această speţă a imobilizărilor corporale, a clădirilor în special şi a investiţiilor dedicate pentru îmbunătăţirea spaţiilor de lucru, avem şi o situaţie extrem de delicată în legătură cu accesoriile pentru autovehicule. Şi aici mă refer la accesoriile care până acum erau considerate consumabile, aşa cum am început şi interviul nostru, despre cauciucurile de iarnă, care pe noile reglementări ale UE ar putea fi considerate şi ca o îmbunătăţire a autoturismului. Dacă stau şi mă gândesc personal la situaţia mea în care am distrus pe o şină de tramvai două cauciucuri în două luni, ele nu mi-au adus nicio îmbunătăţire a autoturismului. Absolut deloc, iar de parametrii thenici nici nu poate fi vorba. Pentru că dacă ne gândim că te frânează la viteză pentru că au o aderenţă sporită, în niciun caz nu poate fi vorba de o îmbunătăţire. Şi totuşi noua legislaţie a UE consideră cauciucurile de iarnă ca o posibilă îmbunătăţire menită să aducă creşteri de beneficii.
Creşteri de beneficii în niciun caz. Încerc să vă răspund tot prin textul de lege pentru că este cel mai clar.
O capitalizare, adică o creştere a unei valori a unui mijloc fix, înseamnă o creştere a beneficiilor economice viitoare pe o perioadă mai mare de un an după cum am spus şi din prima definiţie sau modificarea definiţiei respective. Numai că este limpede că a pune un cauciuc de iarnă pe un autovehicul nu înseamnă că îmi creşte masa de beneficii economice viitoare. Nu. Departe de chestiunea aceasta. Dar, revin acum la textul de lege. În textul de lege se face referire la un moment dat la faptul că dacă avem înlocuiri de piese de schimb, cum sunt şi acestea sau alte subansamble prin care se asigură securitatea, dacă sunt bunuri pentru siguranţă, şi atunci dacă sunt investiţii pentru siguranţă am putea să le capitalizăm.

Vă răspund dumenavoastră că am putea să capitalizăm aceste cauciucuri de iarnă numai în condiţiile în care răspundem la condiţia că ele sunt elemente de siguranţă. Dacă merg pe un polei iarna, cu cauciucuri de vară, este limpede că nu reprezintă siguranţă.
Nu numai că nu reprezintă siguranţă, aş avea posibilitatea să avariez maşina, iar prin această avariere, pe viitor, să-mi iasă beneficii economice viitoare din patrimoniu pentru că trebuie să-mi repar maşina. Dar cauciucurile de iarnă fiind elemente de siguranţă, voi pune frână în timp util şi nu îmi vor mai ieşi beneficii economice viitoare din patrimoniu. Este o chestiune mai complicată, de filosofie, recunosc partea aceasta, dar în momentul în care s-a gândit la ideea că un cauciuc de iarnă, la o Dacie, ar putea reprezenta capitalizare, etapele vi le-am prezentat aici. Acum este adevărat că textul de lege spune că fiecare întreprindere va aplica pentru clasificarea despre care vă vorbesc dumenavoastră prin manualul de politici contabile propriul raţionament contabil.
Mă gândesc eu că o companie de taxiuri, la care gradul de uzură al cauciucurilor maşinilor este mult mai mare decât la un autoturism al nostru care avem o firmă şi care nu foloseşte atât de mult partea respectivă, atunci la noi am putea să o considerăm capitalizare şi la o firmă de taxiuri să o considerăm o cheltuială curentă pentru că foloseşte sub un an de zile. Poate iarna viitoare cumpără altele.

Vă mulţumesc foarte mult şi nu vom putea face altceva decât să punem şi nişte link-uri către alte înregistrări şi articole ale dumneavoastră, deoarece toate aceste speţe contabile au devenit foarte laborioase în clipa de faţă şi ele trebuie, s-ar părea, adaptate mai vechii legislaţii pentru că aţi spus la un moment dat că inclusiv o lege din 1994 este valabilă.
Nu toată. Marea majoritate este abrogată, dar unele articole mai sunt valabile.

Deci avem inclusiv legi din 1994 şi legi din 2014 şi care trebuie să coexiste împreună şi trebuie aplicate.
Absolut. Nu au cum să se elimine reciproc prevederile respective.

Vă mulţumesc foarte mult.
Şi eu vă mulţumesc foarte mult. A fost o onoare pentru mine.

Aktis
tipografie
ambalaje
www.aktis.com.ro

B-dul Basarabia nr. 256,
incinta Faur, poarta 3,
Sector 3, Bucuresti
Tel.: +40 031 030 22 35
Fax: +40 031 030 22 37
office@aktis.com.ro

UP

Editura şi tipografia digitală

pim®

TIPAR DIGITAL

Tipărim cărţi şi reviste în orice tiraj!

Timp de execuţie a cărţilor,
foarte mic (300 cărţi / 24 h)!

Finisare, legătorie şi alte servicii conexe în regie proprie!

Iaşi, şos. Ştefan cel Mare nr. 4 (Târguşor Copou)
www.pimcopy.ro/editura, tel.: 0730 086 676
e-mail: editura@pimcopy.ro

Aktis
tipografie
ambalaje
www.aktis.com.ro
Editura și tipografia digitală
pim
ROM KUVERT